EDITURA DACIA

Lei 9,–

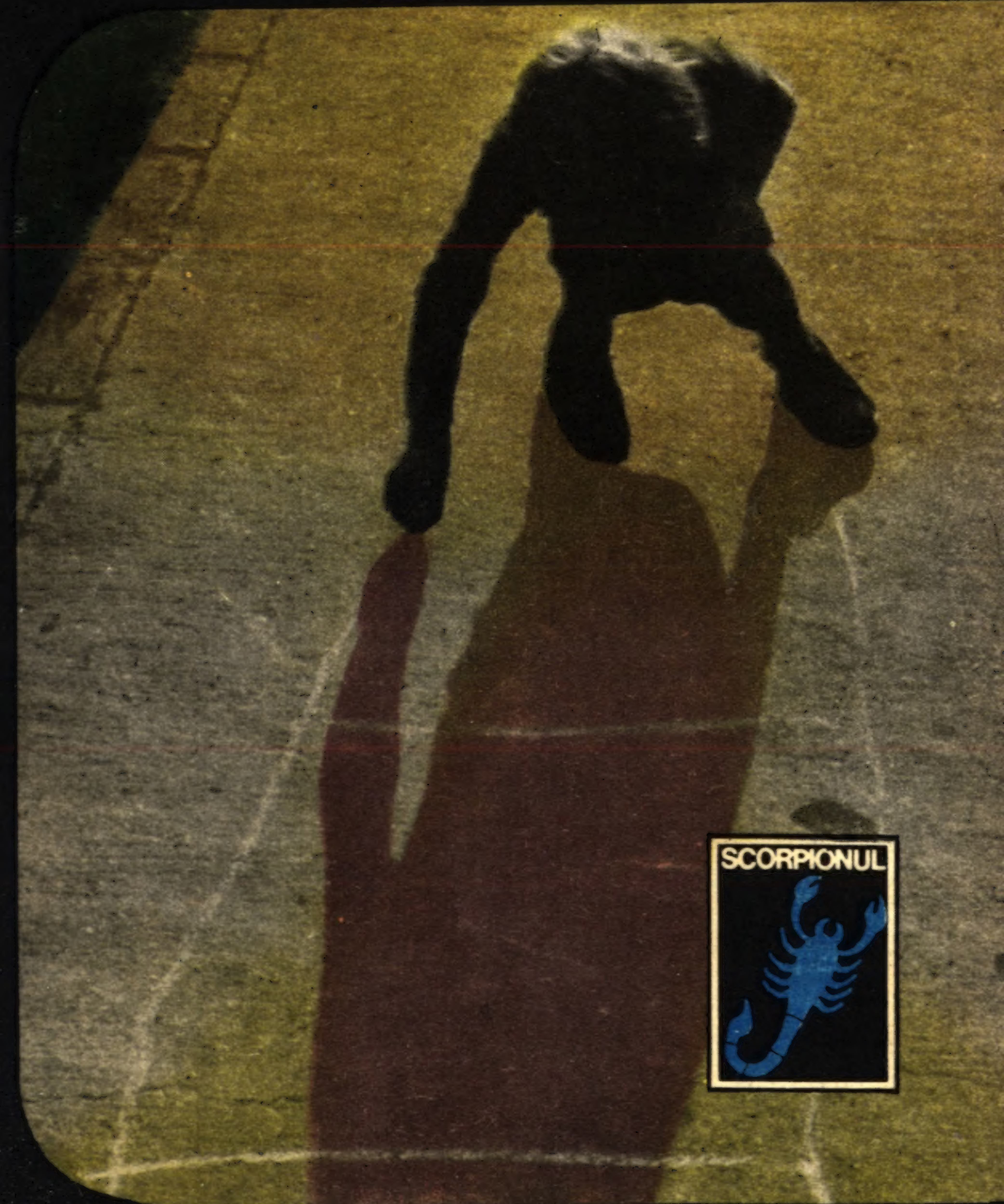
OANA CĂTINA • JOCURI DE COPII

1981

OANA CĂTINA

JOCURI DE COPII

Editura Dacia

SCORPIONUL

Coperta de IOAN HORVAT-BUGNARIU

OANA CĂTINA

JOCURI DE COPII

aproape o poveste

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA, 1981

Orbit de prea multul alb, cu pleoapele ferestrelor închise, orașul intrase în comă, coma culorii albe. Pereții înalți, albi ai clădirilor reflectau lumina, căldura, le respingeau, le aruncau peste pomi, peste oameni.

Rîul ce traversa orașul cu șoaptele lui, cu cîntecul lui de la cascadă, intrase demult printre lucrurile personale ale poeților romantici, ce-l visau încă nebun și tînăr, învolburat și îndrăgostit ca pe vremea studenției.

Acum era o iluzie, un fir de apă ce se prelingea lin printre pietre. Cascada murise. Nebun și năvalnic era doar toamna tîrziu cînd nu știai dacă ploile și ceața sînt născute din el sau dacă cerul și rîul au creat între ele punți fragile, dar urîte, de ploi continui și cețuri dese. Atunci poeții nu-l iubeau și el revenea oamenilor care-l înjurau.

Orașul părea pustiu, rari trecători se încumetau să înfrunte arșița soarelui.

Nu numai căldura toridă îi dădea orașului acea culoare de pustiu, ci și vacanța, „vacanța mare“ care luase cu ea zgomotul și rîsul străzilor. Pentru colonelul Stăncioiu „vacanța mare“ devenise o spaimă, era un lucru pe care nu-l dorea. În lipsa copiilor, orașul i se părea pustiu, bătrîn. Un oraș fără copii, fără speranțe, în mintea lui se asocia întotdeauna cu un azil de bătrîni; nu accepta imaginea, dar ea revenea obsedant.

Încercările lui de-a pleca din oraș în această perioadă erau mereu zădărnicite, vacanțele mari trecuseră de mult pentru el.

Vizita pe care urma să o facă la Institut îl deprima și mai mult. Cine iese din casă, pe un timp ca ăsta, cu plăcere și entuziasm?

Precauția lui Adrian Buracu i se părea colonelului Stăncioiu copilărească. Bănuia în spatele ei o oboseală, o mică

tensiune nervoasă, care nu în puține cazuri luase o amploare neașteptată. Buracu se întorsese nu demult din străinătate, de la un congres consacrat radioactivității mediului ambiant și contaminării radioactive a apei potabile.

Comunicarea lui, după cum el însuși spunea cu ironie, nu făcuse să stîrnească în sală un izvor de apă carbogazoasă, dar se subliniase încă o dată seriozitatea cercetărilor făcute de școala românească. În urmă cu o jumătate de oră îl sunase rugîndu-l să vină la Institut, repede și cît se poate de șters îmbrăcat.

Ofițerul de serviciu îi deschide poarta și-i spune să parcheze, cam pretențios cuvîntul „parcheze", *vis-à-vis* de superba lui „limuzină", la umbra plopilor. Mașinile angajaților erau parcate în fața Institutului, pe un limb amenajat în exclusivitate pentru ei. Măsura a surprins la început, pe parcurs, însă, s-a dovedit corectă.

Pe terenul de tenis, plasa fusese strînsă, aruncată pe margine, iar băieții încinseseră o miuță. Colonelul se uită la ei amintindu-și de zilele în care le fusese partener sau adversar. Era un continuu du-te-vino pe teren; unii plecau, alții le luau locul, iar uneori uitau care-i poarta adversă și înscriau fericiți cîte un gol de zile mari în propria lor poartă. Evident, urmau lungi reproșuri, rîsete, apostrofări. Îi părăsi invidiindu-i.

Sus, la etaj, în holul mic, îl aștepta Buracu. În nopțile cu multe cafele, cu multe țigări ar fi dat totul pentru o oră de liniște în acest laborator, pentru aceste camere cu vid, cum le numea el, unde, totuși, oamenii se mișcau normal, lucrau, uneori se și certau. În laborator, însă, efectiv nu intrase niciodată. Întotdeauna fusese primit în holul mic. Adrian Buracu nu permitea nimănui să intre în laborator, nici directorul Institutului nu se putea lăuda cu aceasta; deși îl călca pe nervi interdicția, era de acord cu ea.

Buracu îl invită să ia loc.

— Aici se poate fuma, am și o cafea.

— Gazdă bună ca întotdeauna. Băieții bat miuța, nu vă tentează? Nu mă mai priviți așa, spuneți ce s-a întîmplat.

— Acum trei zile am plecat la Cenan. Se forează în apropierea sondei 3. Nu am mers singur, ci împreună cu medicul de la Direcție și doi profesori de la catedra de geologie. M-am întors azi-dimineață și am trecut pe acasă

să mă schimb, să fac un duș. În casă totul era așa cum am lăsat la plecare, dar cineva fusese acolo în absența mea. La început am crezut că mi se pare, că eu aș emana acel miros străin pe care-l simțeam. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat, dar mirosul îl simțeam, parcă prin toți porii. Mi s-a părut mai puternic în birou. În celelalte camere nu exista.

Am stat puțin pe balcon să mă liniștesc, să-mi umplu plămînii cu aer curat, apoi m-am dus direct în birou. Nu mă înșelasem. Mirosea a deodorant. Cineva, deci, fusese acolo în urmă cu cîteva ore. Bănuiesc că a transpirat, astfel mirosul de deodorant s-a risipit în cameră; ușa fiind închisă, a rămas, s-a așezat pe lucruri. După cum vă uitați la mine, deduc că nu credeți o iotă din ce v-am spus.

— Am venit aici să vă ascult, ați terminat?

— Aș vrea să vă aduc aminte că, în urmă cu doi ani, colectivul meu a lucrat pentru fabrica de cosmetice „Nana". Cunosc deci toate nuanțele sprayurilor românești. Cel de azi-dimineață nu-mi este cunoscut, dar exista.

Singurul lucru mișcat, pentru mine vizibil, pentru un străin nu, era cupa cu pix-uri. Este adevărat că nimeni nu-și bate capul cu ordinea creioanelor dintr-o cupă, dar ele pentru mine au o anumită ordine: cele spre masa de birou îmi sînt strict necesare cînd lucrez acasă, cele spre bibliotecă, colorate, le folosesc rar, cînd am nevoie de o subliniere specială, de o punctare. Acum nu mai au această așezare.

— Poate v-ați grăbit cînd ați plecat și ați atins creioanele?

— De fiecare dată cînd plec undeva trec prin toate camerele, controlez apa, gazul, lumina, de aceea la întoarcere știu exact cum am lăsat lucrurile, observ dacă ele au fost mișcate. Asta nu înseamnă că la mine în casă este o ordine milimetrică, dimpotrivă, pentru alții e chiar o mare dezordine, dar eu mă descurc excelent.

— Ați observat ceva la ușă?

— Dacă pînă aici mai aveam o șansă ca să mă credeți, acum nu mai am nici una. Yala de la ușa apartamentului mi-am adus-o din Japonia. E făcută după modelele seifurilor, evident simplificat mecanismul, dar are marele avantaj că nu poate fi deschisă cu nici o cheie și nu se poate face mulaj pentru o cheie nouă. Dacă eu pierd cheile ori-

ginare, nu-mi rămîne decît să sparg ușa. Deci nu a intrat pe ușă.

— Atunci?

— Nu știu, pentru asta v-am chemat.

— Biroul e amplasat în apropierea camerei de baie? Întreb pentru că și eu am bănuit-o pe nevastă-mea că folosește tot felul de parfumuri ciudate, grele, care-mi impregnau baia și sasul, pînă cînd, într-un tîrziu, m-am lămurit că veneau de la vecina de sub noi. E proastă izolația. Nu cumva s-a întîmplat același lucru?

— Nu. Biroul e complet separat de baie. Eventual pot ajunge pînă acolo mirosurile de la bucătărie, dar acela era de deodorant.

— Poate ați împrumutat la Cenan de la cineva spray.

— De cînd am lucrat pentru „Nana", nici eu, nici colegii sau colegele mele nu mai folosim sprayuri. Miroseam atunci ca o drogherie; femeile aveau dureri de cap, senzații de vomă. Lucram cu esențe tari. La un moment dat organismul nu le mai suportă. Rezultatele au fost excelente, competitive pe toate piețele, toată lumea a fost fericită, noi cel mai mult. Pe parcurs ni s-a oferit un nou contract, pentru un alt produs, dar l-am refuzat, colegii mei nu au vrut să mai lucreze.

— Mai aveți și altceva să-mi spuneți?

— Ar mai fi. Înainte de a pleca la Cenan, am avut cîteva zile impresia că sînt urmărit pe stradă.

— Concret.

— Nimic concret, pentru dumneavoastră, dar pe mine cel de al zecelea sau al unsprezecelea simț m-a avertizat că sînt urmărit.

— La congres ați avut acest sentiment?

— Nu. Totul a început cam în urmă cu o săptămînă.

— Ce v-a neliniștit?

— Vă repet, nu am nici un element concret, doar sentimentul că sînt în pericol. Să vă explic: noi trecem pe stradă, ne întîlnim cu o mulțime de oameni, pe care nu-i reținem, dar, repetîndu-se scena, undeva figurile lor se rețin, devin familiare, nu ne temem. Intrușii pot schimba echilibrul. Noi, concret, nu-i remarcăm imediat, dar organismul ne semnalează prezența lor, ca pe o privire în ceafă. Nu știu dacă mă înțelegeți?

— De ce nu un miros străin?

— E posibil, nu m-am gîndit la asta.

— Concret, ce-mi cereți?

— Să aflați cine a fost în casă la mine și cine mă supraveghează.

— Bine, dar tot ce mi-ați spus pînă acum sînt senzații, simple impresii, nu aveți nimic concret. Dacă nu găsesc pisica, ce fac, mă fac de blamul lumii?

— Aici nu-i vorba de nici o pisică, nu văd legătura?

— Iertați-mă, e o glumă a noastră. Băiatul unei cunoștințe a primit temă pentru acasă: „Pisica noastră". Copilul a scris următoarea poveste: „Noi nu avem pisică. Odată eu am primit una, dar mama a spus că nu suportă tîmpeniile și a aruncat-o la gunoi. Mama i-a spus tîmpenie pentru că era din porțelan. Acum noi nu avem nici pisică, nici tîmpenii în casă".

— Sper că învățătoarea a avut umor!

— Dacă i s-ar fi întîmplat altei învățătoare, ar fi avut, dar în cazul de față n-a avut, i-a dat patru și l-a obligat să-și refacă tema.

— Puștiul și-a refăcut tema și i-a dat zece, nu?

— O variantă posibilă, dar puștiul n-a ales-o pe aceasta, ci alta: la primă oră de compunere nu s-a dus la școală. Eu ce fac dacă încep o anchetă și în final se dovedește că, de fapt, nu era vorba nici măcar de o tîmpenie, darmite de o pisică?

— Aduceți un cîine, el o să depisteze mirosul...

— O pisică cu clopoțel n-a prins niciodată vreun șoarece. Dacă noi năvălim la dumneavoastră acasă s-a dus totul, asta dacă ținem cont de impresia dumneavoastră de supraveghere. Am un mare respect pentru dumneavoastră, de aceea voi face tot ce e posibil.

— Trebuie să mă credeți, altfel ne jucăm.

— Nimeni în lumea asta nu începe o anchetă bazată doar pe senzații. Numiți joc ceea ce voi face, nu pierdem nimic dacă ne jucăm. Eventual vor rîde unii, eu însă merg pe mîna dumneavoastră cu o condiție: să am, totuși, un element concret. Un lucru, însă, nu înțeleg: de ce nu i-ați spus povestea lui Dan? El mi-ar fi relatat-o.

— Lucrînd chiar și tangențial cu un om, ajungi să te împrietenești cu el. În cazul nostru au intervenit și alte lucruri, penibile pentru mine, care au avut darul să ne apropie. Spunîndu-i povestea, pe moment nu m-ar fi cre-

zut, ba mi-ar fi spus cîteva. Mai tîrziu, v-ar fi relatat-o, dar nu l-ați fi crezut, așa cum nu mă credeți pe mine acum.

— Logic. Am să vă trimit după-masă un om care să se uite puțin prin casă, poate v-au lăsat ceva muzicuțe.

— Exclus. Singur, ca nebunul, nu vorbesc în casă. După cum au lucrat nu sînt proști, deci știu că, de la divorț, la mine în casă nu a venit niciodată nimeni. Nici măcar părinții mei; sînt bătrîni. Eu merg la ei aproape în fiecare lună.

— Mașina a rămas acasă sau ați plecat cu ea la Cenan?

— La Cenan am mers cu mașina doctorului, a mea a rămas în fața blocului.

— Cu mașina duceți pe cineva, prin oraș, la serviciu?

— Aproape tot colectivul stăm în același cartier, în blocuri învecinate. Dimineața venim toți. La amiază, nu plecăm întotdeauna împreună, depinde de analize, de treburile fiecăruia.

— Poate ne spune ceva mașina. Mergeți după-masă cu ea la Service, trimit eu un om acolo să vadă dacă e curată sau nu.

— Dumneavoastră ați vorbit de pisica cu clopoței, nu eu. În perioada congresului mașina a fost la Service pentru revizia anuală, am scos-o de o săptămînă.

— Mă legați de mîini și de picioare și-mi cereți să vă ajut. Spuneți-mi, dumneavoastră, cum?

— Adevărul e că nu vă pot ajuta, cu atît mai mult, cu cît eu azi mă întorc la Cenan. Îmi trebuiau niște substanțe și haine de schimb pentru o săptămînă. Vă pot lăsa cheia de la apartament, de mașină am nevoie.

— Vă pricepeți la mașină?

— Conduc foarte bine.

— Știu, nu asta mă interesează, ci dacă știți să o reparați în cazul în care se strică?

— Bateți în lemn, nu știu să deschid nici capota bine, dar să o repar.

— Să o stricați știți?

— La asta mă pricep, întotdeauna se miră șoferii care mă ajută, sau cei de la Service, de modul în care reușesc să o stric, să-i defectez ceva.

— E în regulă. Înainte de Salca, să zicem la intrare, să rămîneți în pană! Mai departe am eu grijă.

— Cheia de la apartament o luați de la Dan, are una, el o să vă explice cum să deschideți. Vă repet: nu am mișcat nici un obiect în casă, de umblat am umblat peste tot.

— Desculț?

— Nu, cu pantofii de casă. Îi veți găsi sub cuierul de haine. Îmi voi lua lucrurile în așa fel încît să rămînă totul intact, cu atît mai mult cu cît în birou nu voi intra, ci doar în celelalte camere, acolo nu am simțit mirosul. O să spuneți că sînt superstițios sau nebun, dar de cîte ori mă întîlnesc cu fosta mea soție nu-mi merge bine, parcă-i de rău augur.

— Nimic mai simplu: vă enervați, nu vă mai controlați, și tot angrenajul o ia la vale. Ce nu-i iertați?

— Mie nu-mi iert prostia, ei i-am iertat totul.

— Să revenim la jocul nostru. Unde locuiți la Cenan?

— Directorul stațiunii, doctorul Radu Cristea, îmi este prieten; el îmi rezolvă cazarea. Uneori stau singur, alteori, împreună cu cineva venit pentru tratament.

— Ultima dată cu cine ați stat?

— Cu medicul de la Direcție. El, însă, nu se mai întoarce. A terminat partea lui.

— Vă rog să-mi scrieți pe o hîrtie numărul vilei și al camerei. Acum nu ne rămîne decît să jucăm, vineri și sîmbătă, bambilici și fotbal, să vedem cine face amigdalită.

— Ce joc mai este și ăsta?

— Tot o glumă de-a noastră. Am să v-o spun și apoi plec; v-am reținut nepermis de mult. Copiii unei colege în fiecare vacanță pleacă la bunici. Nu știu cum se face că mai nou vacanțele încep și se termină joia, pe vremea noastră nu era așa și era mai bine. Lunea e totuși un început, vinerea ce-i? Nu poți începe ceva cu sfîrșitul. Probabil, e o măsură luată tacit de-a prelungi vacanțele; spun probabil, poate mă înșel. Oricum, copiii ajung vinerea la bunici. Eliberați de teze, de teme, de note, vineri și sîmbătă joacă bambilici și fotbal, ca nebunii. Urlă, transpiră, se ceartă, aleargă, e un vacarm de nedescris, nimeni și nimic nu-i poate opri. Deodată e liniște. Duminică stau liniștiți pe la poartă, nu pleacă de acasă, sînt săritori, fac și ceea ce nu le ceri, mă rog, sînt cei mai buni copii de pe lume, ca noaptea să facă febră, să-i doară gîtul, să nu

mai poată vorbi. Luni şi marţi stau în vîrful patului. Legaţi la gît, cu albastru de metil şi pe buze, înghit la medicamente şi cu voci răguşite îşi povestesc ce grozav au jucat. Povestea se repetă în fiecare vacanţă, exceptînd iarna. Ei ştiu ce se va întîmpla şi totuşi joacă. Îşi asumă riscul? Nici vorbă, habar n-au ce-i acela risc. Nu e nici o logică în purtarea lor, predominant e doar sentimentul de libertate. Acolo ei fac tot ce aici le este interzis. Bunicii, ca toţi bunicii, le satisfac şi le acceptă lucruri pe care copiilor lor nu le-au acceptat. Fără să-mi dau seama, am acceptat şi eu jocul propus de dumneavoastră, deşi în acest moment sînt convins că totul e un joc absurd, al întîmplării, al oboselii. Băieţii mei vor juca bambilici şi fotbal, iar, dacă vor face amigdalită, eu voi fi cel care va înghiţi cele mai amare pilule. E şi aceasta o explicaţie că nu i-aţi spus lui Dan, mă rog, nu discutăm acest aspect. Calculate, şansele mele de reuşită sînt acum doi la sută. În cazul în care maşina ne spune ceva, proporţia se schimbă. Doresc să se întîmple aşa, nu de alta, dar nu-mi plac pilulele, prefer să le înghită alţii.

Acum, în final, pentru că toate lucrurile au un final, consider că ne-am spus destule poveşti unul altuia, mai ales eu v-am spus, iar dumneavoastră, fiind o gazdă excelentă, m-aţi ascultat, dar acum vă rog eu să-mi explicaţi ce reprezintă, de fapt, cei 98% pentru dumneavoastră? Procentul de 2% este pentru Dan, mie îmi revine restul şi pentru acest rest aproape întreg m-aţi chemat pe mine şi nu pe el, acest rest este cheia venirii mele aici. El, bănuiesc, reprezintă pentru dumneavoastră un coşmar, o spaimă. Îmi daţi mînă liberă să caut în apartament, să descopăr urmele intrusului, dar nu-mi spuneţi absolut nimic despre ceea ce putea el găsi acolo. Din ceea ce mi-aţi spus am dedus numai posibila lui prezenţă în apartament, nu am reţinut să vă fi dispărut ceva, doar creioanele mişcate. Ce putea căuta sau mai exact ce putea găsi în biroul dumneavoastră?

— De căutat nu ştiu ce a căutat, dar de găsit putea găsi munca mea de doi ani.

— Munca dumneavoastră de doi ani?! Vedeţi, cu asta trebuia să începem, v-a fost însă frică, deşi frică e rău spus. Aveţi în dumneavoastră o spaimă pe care încercaţi să o alungaţi crezînd că nimic nu-i adevărat şi iarăşi vă

cuprinde ca o apă. Mi-am dat seama de la bun început că lucrurile sînt mai grave decît încercaţi să le prezentaţi. Dacă ar fi fost vorba numai de senzaţia că o persoană străină a intrat în apartament i-aţi fi spus lui Dan, nu m-aţi fi chemat pe mine şi mai ales nu i-aţi fi trimis acasă pe toţi colaboratorii dumneavoastră. Ei, în primul rînd, trebuiau feriţi, nu voiaţi să-i contaminaţi cu spaima dumneavoastră.

— Aveţi dreptate. Cînd am plecat de acasă nu mi s-au părut lucrurile atît de grave, în schimb, pe drum, spre Institut, totul a luat proporţii de coşmar, pur şi simplu mi s-a făcut rău, am tras pe dreapta şi am oprit motorul. Îmi simţeam tîmplele zvîcnind ca nişte ciocane ce loveau ritmic, amplificîndu-mi senzaţia de rău. Trebuia să mă controlez, să mă stăpînesc ca să pot judeca la rece totul. Valuri, valuri de transpiraţie mă cuprindeau numai la gîndul că au putut ajunge la birou, unde era munca mea de doi ani. Am încercat să refac mintal drumul omului, am acceptat chiar şi ideea de-a fi intrat pe uşă, deşi este imposibil, dar am acceptat-o. Mi l-am imaginat pe om în faţa biroului încercînd să deschidă sertarele: în mod normal, se începe cu sertarul din dreapta sau din mijloc, dar nu reuşeşte, încearcă apoi la cel din stînga, scoţînd cheia din primele sertare, dar nu se deschide. Să admitem că a avut trei chei, poate mai multe, şi a lăsat în sertarul din dreapta şi în cel din mijloc cheile, dar pentru a deschide sertarul din stînga celelalte chei trebuie să fie răsucite în broască de anumite ori. Am acceptat şi acest fapt, dar aşa reuşeşte să deschidă doar sertarele laterale nu şi pe cel din mijloc, care nu se deschide decît în momentul în care e închis din nou sertarul din stînga. E imposibil să nu-i fi furat ochii incrustaţiile de pe sertare, le va fi cercetat, apăsat, răsucit, dar în zadar, ele sînt simple ornamente.

Acasă m-a alertat numai mirosul şi cupa cu creioanele, sertarele nu, pentru că erau închise. Cînd însă mi-am amintit de lucrare m-am speriat şi am analizat fiecare mişcare posibilă a vizitatorului meu, l-am înzestrat cu o intuiţie fantastică şi cu un arsenal ultramodern, capabil să deschidă cele mai ferecate uşi. Un lucru, însă, nu i-am acceptat: să închidă sertarele la loc. Or, sertarele erau închise. Dan a stat o după-amiază cu cheile originare în

mînă și nu a reușit decît să deschidă sertarele laterale. Am deschis eu sertarul din mijloc, apoi dublura sertarului din mijloc și l-am pus să le închidă. Nu a reușit.

Ca să facă toate operațiile, combinațiile, care pentru el erau străine, îi trebuia timp, enorm de mult timp. Exclud ideea că ar fi stat mai multe zile în apartament. Nimic nu indică acest lucru, chiar așa în mare cum m-am uitat. În plus, nu avea de unde ști cît lipsesc. De urmărit, m-au urmărit. Știau deci că lipsesc de acasă. Atunci de ce nu au intrat în prima noapte, sau în a doua, de ce azi-noapte? Și, cînd mă gîndesc că urma să ne întoarcem de fapt alaltăieri seară, mă apucă disperarea.

— De ce nu v-ați întors alaltăieri seară? îl întrebă colonelul.

— Pentru că doctorul, Radu Cristea, în ultimul moment, ne-a invitat pentru a doua zi la o agapă cu păstrăvi, undeva sus pe rîu, la o cabană a forestierilor. Am acceptat invitația, întrucît forarea în frontul respectiv merge mai greu decît și-au imaginat ei. Eu m-am așteptat la acest lucru, dar nu m-au crezut. Acum sapă; pînă vor da de apă, mai trec cîteva zile. Eu sper ca sîmbătă sau cel tîrziu duminică să dăm de apă.

— Să revenim la spaima dumneavoastră: deci, în mod normal, dacă nu vă invita doctorul v-ați fi întors alaltăieri seară, nu?

— Da. Toată lumea știa acest lucru, practic nu aveam ce face, mai ales doctorul, iar eu trebuia să revin la Institut pentru a rezolva niște probleme, dar mai ales ca să iau substanțe, containere, cîteva aparate de măsurat, lucruri pe care nu le luasem cu mine întrucît cei de la geologie umpluseră portbagajul cu corturi, haine de schimb.

— Dacă toată lumea a știut, înseamnă că și cel ce v-a urmărit știa acest lucru, deci în a doua noapte nu putea intra. Dar de ce nu a intrat în prima noapte? De ce a intrat în a treia știm: agapele se lasă dacă nu cu băutură multă, atunci cu vorbă multă, cu povești spuse pînă în noapte tîrziu.

— Așa s-a și întîmplat. Ne-am întors tîrziu. De băut băusem, de grăbit nu ne grăbea nimeni, așa că ne-am întors azi-dimineață.

— Spuneți-mi, cine mai era de față cînd v-a invitat doctorul și pe cine a mai invitat la agapă?

— Înainte de a pleca din Cenan am fost invitați, eu și directorul de la Sanepid, de către Radu, acasă la el, să mîncăm, să bem o cafea și să ne vedem de drum. În mașină aveam totul pregătit pentru plecare, dar n-am mai plecat.

Radu și directorul și-au spus mai întîi problemele lor, apoi au trecut la problemele omenirii. Plecarea era ratată, am băgat mașina în garajul lui Radu și am dormit la ei, urmînd ca a doua zi să mergem la păstrăvărie. Ideea îi venise lui Radu în timpul mesei, unde nu eram decît noi și soția lui. A doua zi dimineața, adică ieri dimineață, i-a invitat Radu pe geologi, pe șeful lotului, inginerul Ciobanu.

— Un argument în plus pentru noaptea a doua, de ce nu și a treia? Totuși, rămîne întrebarea: de ce nu au pătruns în prima noapte? Cît timp ați fost la Cenan ce ați făcut, cînd ați văzut că mai aveau mult de forat?

— Pe mine mă interesează apa, dar nu numai ea, ci și probele de pămînt obținute prin forare. Drept urmare am rămas tot timpul în cadrul lotului, am urmărit probele obținute, am făcut însemnări, analize, i-am ajutat pe geologi. Nu am părăsit lotul decît înainte de așa-zisa plecare. Directorul ar fi putut pleca imediat, dar i-a fost rușine și mi-a promis că mai rămîne o zi.

— Da. Totul e atît de minunat și de exact încît nu-mi vine să cred că e și adevărat. De ce n-au intrat în prima noapte tot nu am aflat. Știau, în cazul în care v-au urmărit, că nu vă întoarceți în seara respectivă, atunci de ce au amînat? Urmau să pătrundă în apartament după reîntoarcerea dumneavoastră la Cenan? Accept această variantă, dar ce s-a întîmplat la Cenan de lucrurile s-au precipitat și ei au fost nevoiți să forțeze puțin nota, intrînd azi-noapte?

— Nu am observat nimic deosebit față de alte dăți, practic au fost două zile obișnuite de lucru.

— Și totuși ceva s-a întîmplat sau au aflat ei ceva? V-ați adus o comoară de la congres, v-ați lăudat cu ea și i-a tentat? În cazul acesta avem de-a face cu o tentativă de furt și se clasează povestea, nu ne interesează pe noi.

— Nici măcar cărți nu am adus, darmite o comoară. De erau hoți mai găseau prin casă ceva de furat, nu plecau cu mîna goală, dar, vă repet, pe ei i-a interesat numai bi-

roul, unde, în afară de cărți și de lucrarea mea, nimic nu are importanță.

— Văd că oricîte cercuri am face și oricît de mari le-am face tot aici ne întoarcem: ce cuprinde lucrarea dumneavoastră, ce temă are?

— Zăcăminte de uraniu, relevate pe baza determinării concentrației Ra în rocile acide, granitice. Lucrarea cuprinde deocamdată numai probleme teoretice, cum ar fi descrierea metodelor de determinare a concentrației radiului în ape, gaze, nămoluri. Evident, aceste metode sînt clasice, aplicate pe tot mapamondul, dar în lucrare eu am indicat de unde am luat probele de apă, de nămol, de gaze.

— Minunată idee, minunat loc de ascuns bombele! Bine că nu ați pus-o în bucătărie, în zaharniță sau la piper, mai strănuta și acuma hoțul, în felul acesta am fi avut un reper în plus, în afara mirosului, strănutul. Dumneavoastră sînteți de specialitate, e vorba, în cazul de față, de o lucrare personală, cam îndrăzneață, dar nu lipsită de importanță nici pentru noi nici pentru curioși, cum ați putut să o lăsați acasă, într-un birou, oricît de sofisticat ar fi? Nu uitați, fiecare ușă are cheia ei. Realizați, exact, situația în care ne aflăm?

— Discutînd cu dumneavoastră, făcînd aceleași cercuri mai mari sau mai mici, să știți că acum sînt convins că nu au ajuns la lucrare. M-am descărcat, m-am liniștit. Dealtfel, băieții dumneavoastră își vor da seama imediat, după praful depus în ultimul timp. Înainte de congres nu am lucrat acasă pentru că nu am avut timp. În dormitor și în bucătărie am mai șters praful; în rest, nu. Am fost tot plecat, nu am avut timpul necesar să aspir, să fac curat.

— Acum e tîrziu, tovarășe Buracu, cu povești nu mă mai convingeți, trebuie să verific. Cine mai știe de lucrare?

— Nimeni, absolut nimeni. E o lucrare pe cont propriu, de care nu știe nimeni și pe care ar fi urmat să o predau C.N.Ș.T. după terminare. Evident, eu mi-am asigurat de la bun început un coeficient de neîncredere din partea celor în drept, dar sper să-i conving.

— De ce v-ați acordat coeficientul de neîncredere?

— Simplu, știu că vor fi unii care-mi vor socoti metoda determinării zăcămintelor de uraniu drept o fabulație, dar am să le dovedesc că am dreptate prin probele practice ale lucrării, prin experiențele pe care le-am făcut. În plus, această metodă nu este metoda cea mai sigură datorită faptului că radiul are o tendință de migrare geochimică foarte mare, el putînd fi întîlnit și în roci sărace în uraniu: în barite, în piromorfite, în tufuri calcaroase sau în zăcăminte de origine biologică. Dar concentrația maximă, care nu depășește în aceste substanțe un anumit procent, este indiciul cel mai sigur al migrației radiului, deci nu indică prezența zăcămintelor de uraniu. Procentul acesta este cel mai des întîlnit. Sînt cu adevărat rare locurile unde coeficientul de concentrație este mai mare.

Lucrarea poate deveni un ghid științific al viitoarelor cercetări geologice, geofizice, geochimice, geotermice.

— Cum s-a intitulat comunicarea susținută de dumneavoastră la congres?

— *Mărirea radioactivității apelor terapeutice prin metode artificiale*. După cum vedeți, nu are nici o tangență cu lucrarea mea, poate doar să o infirme, ținînd cont că în majoritatea stațiunilor concentrația radioactivă a apei este sub nivelul întîlnit în alte stațiuni din străinătate. De aceea vă spuneam că cercetarea mea e un ghid; vreau să-i feresc pe romantici, pe visători de eșecuri, să nu mai investească în mod inutil timp, energie, bani prin locurile cercetate de mine.

Ororadioactivitatea și radioactivitatea apelor din unele stațiuni nu sînt un indiciu concludent în depistarea zăcămintelor de uraniu, chiar datorită ușurinței cu care pătrunde radiul în diverse roci, dar poate înfierbînta multe minți.

Eu nu am depistat încă nicăieri, în cercetările pe care le-am întreprins, concentrația maximă a radiului, concentrație ce mi-ar fi permis să descopăr pămîntul mult visat.

Cercetarea mea este bazată pe metoda eliminării. Cine știe dacă vreodată am să mă opresc mai mult asupra unor locuri. Eu o doresc, dar e așa cum ți-ai dori să zbori în lună cu un avion de pasageri, într-o călătorie de plăcere. Pe lună e însă pustiu, nu te așteaptă nici o plăcere, ci doar muncă și iar muncă, de încă un secol. Același lucru mă așteaptă aici pe pămînt. Există spațiu suficient și pen-

tru mine și pentru cei ce vor să caute, să muncească. Poate, cîndva, vreodată să întîlnim visul și să avem o satisfacție asemănătoare cu a primilor pași pe lună.

— Mă gîndesc la colegii dumneavoastră de pe șantiere, la cei cu care ați lucrat, nici unul nu știe despre cercetarea la care v-ați angajat de unul singur?

— Nu. Aceste cercetări le-am făcut numai aci, în laborator, acolo nu se puteau face, nu aveam nici condiții, nici aparatele necesare. Iar în laboratorul nostru, după cum știți, fiecare se ocupă de ceea ce i-a revenit prin contract, doar la verificări se lucrează împreună. Probele aduse de mine în acest scop numai eu le-am executat.

— Fiecare cu postata lui, nu?

— Pînă la un anumit punct fiecare în parte răspunde de ceea ce a lucrat, apoi totul se asamblează, se reface de către altcineva cînd cel desemnat să o facă intră în impas. Contractul e colectiv, deci sîntem legați unul de cercetarea și rezultatul celuilalt.

— Să presupunem că nu lucrarea au căutat-o, atunci ce?

— Nu-mi dau seama, v-am mai spus: nu știu.

— În zona Cenanului de cînd lucrați?

— Personal de vreo cinci ani, mai susținut de cînd m-am întors din Japonia. Ori de cîte ori au avut nevoie de mine m-am dus. Înainte de plecare m-am dus mai rar, dar în ultimii doi ani am participat la toate forările, chiar și la cele care nu au relevat nimic, nici măcar apă potabilă.

— Cînd ați plecat în străinătate știați că se vor relua forările la Cenan?

— Da. De fapt forarea trebuia să fie executată în toamna trecută, dar echipele fiind deplasate în altă zonă nu s-a început frontul de lucru. S-a amînat pînă în primăvară cînd iar s-a amînat și acum, în sfîrșit, se forează. Vă dați seama ce investiții enorme se vor aloca, de fapt au și fost alocate, pentru mărirea bazei de tratament, în cazul în care forările vor duce la depistarea unui nou izvor de apă termală? Dacă prima sondă nu va fi eficientă se vor continua forările în alte puncte, oricum voi avea de lucru; chiar dacă compoziția de bază a apei este aceeași, trebuiesc făcute nenumărate analize verificatoare.

— Am înțeles, vom vedea cum vom realiza noi verificările. Totul e tulbure asemeni primelor probe de apă găsite de dumneavoastră, dar, fiind o apă tămăduitoare, o vom lua sperînd să ne facem dacă nu foarte deștepți, cel puțin să rămînem sănătoși, vii și nevătămați. Vă duceți acasă, vă luați lucrurile și la Salca vi se va spune rezultatul. Sper să-l avem pînă atunci. Din moment ce ați intrat o dată în apartament, mai puteți intra încă o dată, dar să nu umblați la birou și pe cît e posibil nu lăsați urme noi. Băieții mei vor intra numai după plecarea dumneavoastră. Nu trebuie exclusă prezența unei codițe care vă supraveghează și pe dumneavoastră și blocul. Plecînd, sper să se țină ață de dumneavoastră și atunci avem posibilitatea să lucrăm în liniște. În cazul în care se adeveresc toate cele spuse de dumneavoastră, la Cenan veți sta în cameră cu un băiat de la noi, pînă trece primejdia. Din bloc pe cine ne putem baza pentru eventuale informații, ajutor?

— Crăciun Dumitru, stă la etajul 7, sub apartamentul meu. E un om minunat. Nu știu dacă mai rețin după nume alți vecini, eu sînt destul de retras, nu am relații de altă natură cu ei în afară de bună ziua. Îi pot numi altfel: mama sau tatăl Păpădiei sau al Globulețului albastru sau al Prințesei.

— Nu înțeleg?!

— Sînt prieten cu copiii din bloc și din celelalte blocuri, prin ei le cunosc părinții fără să le știu exact numele de familie. Era să uit, președintele blocului este tov. Dicu, lucrează la miliție și pe el îl știu tot de la copii, amîndoi sîntem buni prieteni cu puștii.

— Dicu, un nume util. Sper să-l găsim la timp. Acum chiar plec, e tîrziu, trebuie să-mi adun oamenii, să vedem ce putem face. Încă un lucru, de fapt mai mult o rugăminte decît o atenționare: băiatul care vă va însoți la Cenan are gură mare, nu luați în seamă toate panglicile lui, în rest e om de treabă.

Undeva, pe căi laterale, vă potriviți. Și lui îi plac copiii altora, are și el o Prințesă care a vrut să se facă zînă ca să aibă puteri nelimitate ca în basme, dar învățînd să citească și-a dat seama că zînele, cînd devin simple pămîntene, își pierd toate puterile lor de vrajă și a ajuns la concluzia că tot mai bine e să fii Prințesă, ești de la început pămînteană și rămîi toată viața cu aceleași puteri, farmece.

— Ei de unde-i vin farmecele?
— Din cel mai fermecător tărîm: copilăria.

*

Deasupra orașului coborau nori negri, ce se luptau unul cu altul în fulgere și trăsnete, întîrziind să-și verse potopul peste blocuri, peste pomii ofiliți. Vîntul îi asmuțea îngrămădindu-i, resfirîndu-i, trîntind ferestre și uși uitate deschise, obligîndu-i pe oameni să stea cuminți și răbdători în casă și să lase norii în pace, să nu-i grăbească, cu rugămințile sau sudalmele lor, să se reverse: „măcar un ropot de ploaie, că ne sufocăm".

Motocicleta-dubiță se dovedi extrem de docilă la comenzile executate de colonelul Stăncioiu. Timpul trecuse pe neobservate, se apropia sfîrșitul programului de lucru, iar colonelul voia să ajungă cît mai repede la sediu, să-și găsească oamenii acolo, altfel ar mai fi pierdut cel puțin o oră pînă să-i readucă la sediu. Dacă se pornea și ploaia lucrurile se complicau și mai mult. Stăncioiu se uită pe cer, vîntul împrăștiase norii (pînă cînd?), aerul se putea respira. La un stop, semaforul clipi roșu, în zadar, dubița era departe.

În birouri, salariații își strîngeau hîrtiile, dosarele, închideau sertarele, dulapurile.

Stăncioiu deschise o ușă, trei perechi de ochi îl întîmpinară întrebătoare și temătoare în privința programului lor de după-masă. Toți, deodată, își dădură seama că nimic din ce proiectaseră ei nu se va realiza.

— Țenț și Staicu la mine! Țenț, îl cauți pe Dan Berinde unde știi și-l aduci. Ploscaru, îl cauți pe Sconcs, nu te mai uita așa la mine că știu exact cum îi ziceți voi. După aceea ești liber, dar numai pînă deseară sau mîine dimineață.

— Să trăiți, tovarășe colonel, vă raportez că Dan Berinde nu lucrează în secția noastră.

— Mai întîi execuți ordinul și după aceea raportezi. E un ordin, tovarășe căpitan Țenț, care nu implică comentarii.

Într-adevăr, comentariile erau inutile, o ușă închisă nu-ți poate servi nici o replică, replica fusese rostită prin închiderea ușii.

— Tovarășe colonel, mai aveți nevoie de mine? îl întîmpină secretara, îmbrăcată deja de plecare.

— Te mai rețin cîteva secunde. Am nevoie de trei-patru, nu, de șase cafele, trăsnet, cum numai tu le poți face, eu nu mă pricep și nici nu am timp. Una fără zahăr, pentru Țenț. Sper ca mica mea atenție să mă absolve de toate păcatele. Ce zici, va remarca gestul?

— Depinde, dacă nu o va bea nu va ști niciodată că a fost o cafea specială pentru el.

În birou era plăcut, răcoare, nici urmă de miros acru de tutun. „Ce va fi aici peste o oră, cu greu se va risipi într-o săptămînă, dar le voi ține o ședință scurtă, operativă". Formă un număr de oraș și așteptă rugîndu-se cerului să trăsnească sau să dea un potop de ploaie numai să-i răspundă cel chemat și nu altcineva. În sfîrșit, cerul nu-l ascultase, avusese pur și simplu noroc.

— Eugen? Bine că ești tu, ascultă-mă: imediat îți iei salopeta, într-un geamantan îți pui lucruri pentru o săptămînă de concediu, iar în final iei mașina.

— Mă omoară, vorbiți dumneavoastră cu ea!

— Decît să mă omoare pe mine, mai bine pe tine. De vorbit nu vorbesc, te descurci.

— Înțelegeți-mă, nu mă lasă!

— Ești un copil adorabil, vorbești frumos la telefon, cu dumneavoastră. Într-o jumătate de oră ești aici. Bani îți dau eu, mai spuse colonelul și, pentru a evita o discuție nu tocmai agreabilă, închise brusc. De fericire își freca mîinile asemeni copiilor ce-și rîd în pumni de naivitatea oamenilor mari. Scăpase, dar săracul Eugen?

Primul intră în birou Staicu, apoi Țenț cu Berinde.

Secretara îl anunță că Sconcs-ul lipsește o jumătate de oră, dar va veni.

— Vă pot oferi o cafea, din banii mei nu din banii pentru protocol, de mîncat sper să mîncați acasă, sper, nu sînt sigur. Îți mulțumesc pentru cafele, ești liberă. Sconcs-ul știe drumul, nu se rătăcește aici, în altă parte nu știu ce face.

Cafeaua aburea pe măsuța așezată la mijloc, însă ceștile nu fură atinse de nici o mînă, nici măcar de o privire.

— Precizez, pentru a evita pe parcurs comentariile: tovarășul Berinde nu va participa la acțiunea noastră. Prezența sa aici are o explicație simplă, este depozitarul unor

date de care noi avem urgent nevoie, informațiile oferite de către tovarășul Berinde ne vor scuti de cîteva ore în plus de muncă.

— Am înțeles, tovarășe colonel, spuse Țenț.

— Rapoartele au fost reglementar prezentate, deci, Dane, care este numărul mașinii și adresa exactă a lui Adrian Buracu? Notați-vă, ce vă uitați la mine? Am terminat de mult cu etichetele, sîntem în plină ședință!

— Adrian Buracu? întrebă Dan, privindu-l cu ochii mari, speriați. I s-a întîmplat ceva?

— Menirea noastră nu e aceea de a aduna cioburile, ci, în limita posibilului, de a preveni niște spargeri. Adrian Buracu mi-a spus că i-a pătruns cineva în apartament, trebuie să verificăm.

— 4—HT—2729. Aleea Florilor, Bl. D, sc. I, etaj VIII, apartament 36, suflă Dan.

— Staicu, te prezinți la stația de benzină spre Salca. Îmi comunici imediat ora la care mașina lui Adrian Buracu depășește stația. Atenție, însă, probabil va avea o codiță, nu garantez, dar nu trebuie exclusă posibilitatea. Țenț, iei legătura cu Vasile Dicu, cel de la economic, avem nevoie de o supraveghere atentă a celor ce intră sau ies din bloc, sau se plimbă ca să se afle în treabă. De va ploua vor fi plimbăreți puțini, de nu, veți avea ceva mai mulți, spre norocul nostru. Acum parcă nu o mai doresc, dacă plouă nu mai găsim nici măcar un fir de iarbă uitat pe undeva. Am o rugăminte, cît mai discret, băieți!

— Tovarășe colonel, în cazul în care îl găsesc pe Dicu, el cunoaște oamenii din blocuri, deci va remarca mai ușor pe intruși, pot să revin la sediu? întrebă Țenț.

— Nu, îl aștepți pe Dan și pe Sconcs, îi acoperi. Dilatînd timpul, după calculele mele la ora nouă aveți toate șansele să fiți acasă, deși nu cred și nici voi să nu vă faceți iluzii. De la bun început v-am explicat că altceva mai bun decît cafele nu am, tacit m-ați refuzat. Țenț, pentru tine a pregătit secretara una separat; la noapte, dacă va fi nevoie, te descurci singur.

Dumitru Țenț se apleacă să-și ia ceașca, apoi se îndreptă cu ea spre colțarul cu flori („Turnul Babel", îi zicea el) și o așeză lîngă un ghiveci. Mișcările capului și ale corpului îl trădară, rîsul veni ca o eliberare. Mîinile nu-și găseau astîmpăr, încheiau nasturi închiși, alungau scame imaginare. Cînd în sfîrșit se întoarse spre cei trei, doar ochii mai păstrau rîsul.

— Putem pleca, tovarășe colonel? întrebă Țenț.

— Acuma da, și baftă, băieți!

— Să trăiți, tovarășe colonel! spuseră ei într-un glas și dispărură.

Un timp în birou nu se auzi decît clinchetul ceștii în contact cu farfuria. Stăncioiu nu rezistase ispitei. Dan stătea în fotoliu inert, pustiit de orice gînd, sau poate năvala gîndurilor îi dădeau acea stare de nemișcare. Brusc, se ridică în picioare și începu să străbată biroul urmărind un itinerar de labirint, imposibil de descifrat.

— De fapt ce s-a întîmplat? izbucni Dan. Adrian nu mi-a spus nimic. Cînd s-a întors de la Cenan? De ce nu mi-a telefonat?

— Știi ce, stai jos, și nu-mi bate cuie în cap cu întrebările tale, am repetat eu însumi cred că de o sută de ori „de ce?" încît la ora asta nu mai suport, deși cine știe de cîte ori nu-l voi mai repeta? Concret, prietenul tău nu are nici o dovadă, totul e bazat pe supoziții, pe senzații, pe miros dacă vrei. În plus, susține ideea că este exclusă posibilitatea pătrunderii, în apartament, pe ușa de la intrare.

— Sînt de aceeași părere cu el, este exclusă această variantă. Cunosc sistemul de închidere atît al ușii, cît și al sertarelor. Este imposibil să se fi intrat pe ușă, în principiu nu cred că s-a intrat, probabil e obosit, i s-a părut numai. Dar de fapt de unde a pornit tăvălugul, ideea aceasta de ce a fost generată?

— Azi-dimineață, înapoiat de la Cenan, a descoperit în birou la el miros de deodorant. Simplă impresie?!

— Atunci e adevărat, are un simț olfactiv ieșit din comun. Întotdeauna l-am asemănat cu bătrînii topitori de la furnale, ei știau după flacăra cuptorului în ce stadiu e șarja, cînd e gata. El știe ce apă vor găsi în inima pămîntului, atunci cînd se forează, conducîndu-se după mirosul gazelor. Exemplul poate nu vi se pare concludent, dar pentru mine este. Verificați și o să vă convingeți că e adevărat.

— Verificarea e tîrzie, el a intrat de cîteva ori în birou spre a se convinge că nu se înșală, or curenții de aer creați, nu uita că etanșeitatea ușilor și ferestrelor, fie vor-

ba între noi, cam lasă de dorit, deci aerul nou pătruns în birou a modificat, pînă la această oră, radical structura aerului. Oricum o descindere în apartamentul lui tot vom face. Cheile sînt la tine?

— Nu, acasă.

— Dane, n-ai fost tu cumva în aceste trei zile pe la el? Vreau să nu mă înţelegi greşit, dar în cazul în care ai trecut pe acolo, lucrurile se simplifică.

— Nu. Am cheia la mine de la terminarea divorţului, în aceşti trei ani cred că am folosit-o de vreo 6—7 ori, dar şi atunci el m-a trimis. În majoritatea cazurilor mi-a cerut să-i trimit haine de schimb. De fiecare dată îmi explica exact unde voi găsi lucrurile de care avea nevoie. Îmi amintesc cum mă exaspera exactitatea lui. Singura mea dorinţă era ca măcar o dată să greşească, să nu găsesc un obiect la locul indicat de el; mi-a fost imposibil şi am renunţat.

— Acum de ce nu ţi-a cerut să-i trimiţi hainele de schimb?

— Probabil a avut nevoie şi de substanţe sau de vase.

— Exact. Apropo, ce ştii tu despre soţia lui?

— S-a recăsătorit imediat după divorţ, cam la două săptămîni. Lucrează la abatorul din Lunca, la controlul produselor.

— Face naveta?

— Nu, locuieşte acolo, de aţi vedea ce casă are, vilă nu casă!

— Zău, ce director a intrat în plasa farmecelor sale?

— Nu ştiţi cum e cu directorii, azi sînt mîine nu, salariaţii oricum rămîn; soţul ei e doar salariat, lucrează ca mecanic la Service-ul din Lunca.

— Praf m-ai făcut! Nici prin cap nu mi-ar fi trecut. Deşteaptă femeie! Dar să revenim la treburile noastre. Maşina va fi verificată la Salca, poate vorbeşte şi ne spune ceva mai mult decît prietenul tău. Hai, hai Mihai, ai venit la timp. Te duci cu Dan într-un apartament şi vedeţi dacă s-a umblat la biroul de acolo.

— De ce la birou? îl întrebă Dan pe colonel.

— Mai întîi îmi spui tu mie la ce lucra prietenul tău şi apoi îţi răspund la întrebare.

— Exact nu ştiu, dar mi se pare că au un contract privind obţinerea unor lacuri şi emailuri pentru o fabrică de vase. Beneficiarul importa lacurile şi emailul la un preţ exorbitant, de aceea a încheiat cu ei un contract. Astfel nu mai plătesc atîta valută şi nu mai sînt legaţi în procesul de producţie de livrările capricioase ale partenerului extern.

— Nu asta mă interesează, el pentru el la ce lucrează? Mai exact, ce înţelegi tu prin „munca mea de doi ani"?

— Nimic. Niciodată nu mi-a spus nimic referitor la munca lui de cercetare. Unde le ţinea acasă? În birou?

— În birou! Alt loc mai bun nu şi-a găsit după experienţa aceea idioată cu cîinele?

— Ştiu că nu-mi iertaţi nici acum tîmpenia de atunci, dar nu mi-am închipuit că va avea urmările pe care le-a avut. Dacă Adrian spune că lucrarea sau ce o fi este în birou, atunci este în locul cel mai sigur. Biroul nici eu nu l-am putut deschide. Am stat o zi în faţa lui şi n-am realizat nimic. Nu este un argument care să înlăture suspiciunile, dar nu cred că a putut fi deschis. În plus, niciodată Adrian nu mi-a cerut nimic din birou cînd era plecat, nu a făcut nici o aluzie la ce lucrează pe cont propriu.

— Concret ştii ceva? Tot ce mi-ai spus pînă acum e identic cu ploaia de afară, care are şi marele dar de-a şterge şi minimum de urme lăsate de invadator.

— Nu pe ploaie sînteţi supărat, ci pe mine, dar înţelegeţi-mă, nu ştiu nimic în plus faţă de ceea ce v-am raportat.

— Nici pe tine, nici pe ploaie nu sînt supărat, ci pe mine, sau aşa în general. Cînd Staicu ne va anunţa că Adrian Buracu a părăsit oraşul, te duci cu Spătaru la Buracu acasă şi verificaţi în primul rînd dacă a fost deschis biroul! Cu timpul vom descoperi şi pe unde s-a intrat. Cum faceţi? îi întrebă colonelul.

— Mihai îşi pregăteşte trusa si aşteptăm telefonul.

— Corect. Cu mare atenţie, vă rog, e pielea voastră în joc, nu numai spaima şi pielea lui Adrian Buracu. Aşteaptă răspunsul de la noi, la Salca.

— Am înţeles, să trăiţi!

Dan deschise uşa şi aproape că se lovi de Eugen, lovitura se transformă în îmbrăţişare.

— Salut, cascadorule!

— Lasă, lasă, că ştiu eu.

— Ce ştii? îl întrebă Dan ţinîndu-i încă umerii în mîini.

— Încurcăturile mele se trag de la laudele voastre. Cineva m-a lăudat, acasă, ce bine conduc...

— Pe două roţi, continuă Stăncioiu. Te-am avertizat că te spun, nu am avut nici o secundă nobila idee să te laud.

— Noi vă lăsăm, spuse Dan şi închise uşa.

— Calculînd timpul, se pare că ai venit totuşi cu maşina, nu?

— Tata mi-a dat cheile, mama, de ieri, e supărată, am făcut aşa un tur...

— Cîţi kilometri a descoperit în plus la kilometraj după ce ai făcut aşa un tur? şi mîna dreaptă a colonelului desenă în aer mai multe opturi. Eu te-am trimis la culcare, după cîte îmi amintesc.

— Ideea asta n-a avut-o, s-a uitat în schimb la roţi şi a ajuns la concluzia că sînt praf.

— Sper să nu-ţi imaginezi că, peste noapte, am devenit nababul urbei şi-ţi voi da bani pentru roţi?

— Apropo de bani, venind încoace mi-am făcut calculul: îmi mai trebuiesc 300, pentru benzină...

— Tata sau mama nu ţi-au dat bani?

— Cheam-o pe mama la telefon şi întreab-o dacă ce mi-a dat ea se cheamă bani sau rest, asta numai în cazul în care-ţi face plăcere să discuţi cu ea.

— Bine, bine.

— Ca prin cucuruz, iar eu săracu...

— Stai jos şi lasă prostiile. Vreau să mă asculţi cu atenţie, nu de alta, dar nu vreau să faci vreo tîmpenie.

— Nu-ţi aparţine chestia, dar spune.

— Te dau afară de nu încetezi cu tîmpeniile tale, ai înţeles? Te duci la Salca, la Lică la atelier, şi aştepţi o maşină de aici care va avea, sper, ceva necaz.

— Numărul maşinii, vă rog.

— 4—HT—2729. O controlezi cu mare atenţie şi vezi dacă vorbeşte.

— E greu, unul v-a trebui să ţină trena miresei, eventual şi a fraierilor.

— Exact. Lică ţine trena pînă controlezi tu. Îmi este suficientă o singură gură de aerisire, dacă există una înseamnă că mai este şi a doua sau a treia. Te rog să nu-i

demontezi maşina, dacă descoperi ceva minunat la ea, ceva ce n-ai mai văzut, îţi promit că altă dată ţi-o las să o faci bucăţi. Clar? Încă ceva: omul e o somitate pe plan ştiinţific, fii atent cum vorbeşti, lasă coloratura. În anumite situaţii oamenii nu gustă panglicile tale, îi obosesc, îi irită, dai impresia unui băieţaş.

— Nu-ţi aparţine şi ştii bine că nu-mi place.

— Totuşi ţi se spune!

— Plăcerea e de partea mea atunci, dar în alte ocazii nu suport. Să zicem că maşina vorbeşte, ce fac?

— Lică repară defecţiunea şi-mi dă telefon. Tu pleci la Cenan. Ai aici un bileţel unde e notat numărul vilei şi al camerei unde vei sta. Îl atenţionezi pe om, se numeşte Adrian Buracu, îi arăţi acest bilet scris de el, şi vei fi, cît timp va sta acolo, umbra lui.

— Vreau să lămuresc nişte detalii: eu voi deveni umbra lui şi crezi că fraierii, oricît de invizibil aş deveni eu, deşi nu văd cum, nu se prind?

— Acest aspect nu schimbă cu nimic datele problemei.

— Aha, deci eu sînt momeala. Cine urmează în şir indian?

— Vom vedea pe parcurs, poate Ţenţ, Staicu.

— Vreau totuşi să am spatele asigurat, nu ar fi posibil...

— Asigură-ţi spatele singur, ceea ce vrei să-mi ceri nu-mi pot permite, îi reteză colonelul comentariile.

— Cine joacă în careurile celelalte?

— Careuri, ce fel de careuri?

— Bambilici se joacă în patru careuri: în două văd că joc eu şi somitatea, voi staţi tot timpul pe tuşă?

— Pentru galerie, băieţaş!

— Drăguţi susţinători, de elită. Cine joacă dincolo?

— Nu ştiu, probabil nimeni. Îţi iei ce ai nevoie de la magazie, în cazul în care pleci la Cenan te descurci cum ştii. Roagă-l pe Buracu să-ţi dea un semn pentru doctor, vei avea nevoie la instalare de ajutorul lui, de ce nu şi în depozitarea trusei. Pentru ultima dată îţi atrag atenţia asupra modului tău de-a te comporta şi vorbi.

— În degetul mic deţin toate secretele pentru a deveni un bun lord, cu o condiţie însă...

— E timpul să pleci.

Eugen mai rămase cîteva minute în fotoliu. După cum își mișca buzele era clar că ceva nu-l mulțumea, însă pe colonel nu-l interesau complicatele lui mașinații. Poveștile se repetau de fiecare dată.

— Ita-mama era la noi, cînd ai telefonat, am dus-o acasă cu mașina și mi-a dat niște tartine pentru tine.

— Ție personal cîte tartine ți-a dat, că mie mi-ai cerut nesperat de puțin?

— Zău?! În viitor voi fi mai atent, mă simt deja furat de două sute...

— Ieși!

*

Peste tot, în apropierea Aleei Florilor, erau deschise fronturi de lucru la blocurile viitorului microcartier. Macaralele sunau continuu, muncitorii loveau cofrajele pentru a le desprinde de pereții interiori, turnați pe loc. Cisternele cu ciment veneau și plecau mereu. Ici-colo case dărîmate, curți pustiite, doar pomii rămăseseră încă, ai nimănui și ai copiilor din blocurile mai vechi.

Țenț se duse direct la Dicu acasă, dar nu-l găsi, era undeva la robinetul dintre blocuri sau dinspre părculeț. Derutat, se uită la soția lui Dicu și o întrebă cum va da totuși de el?

Femeia, supărată pe niște lucruri petrecute mai înainte, îi spuse că-l va găsi ușor, să nu-și facă probleme: unde este un grup mare de copii, acolo e și soțul ei. Neîncrezător, coborî scările și se duse în spatele blocului, evitînd contactul cu tricicletele în plină viteză. În șort, cu o cămașă peste pantaloni, Dicu stătea pe trotuar și mînca mere, înconjurat de o armată de copii. Blocurile noi aduceau cu ele și un număr mare de copii, că te întrebai oare unde au fost țîncii ăștia pînă acum? ce case au rămas pustii?

Se îndreptă spre grup și salută. Guri pline, zemoase mormăiră în cor un răspuns la salut. O codiță în vîrful capului, cu o poală de mere se apropie de el.

— Nenea, vreți un măr? Nu le-am furat, le-am cules din grădină, de acolo, vedeți, se demolează.

Ochii, doi nasturi albaștri cusuți cu fir verde, îl priveau senini, îmbiindu-l. Mîngîie codița, își scoase batista și-i șterse nasul și gura, apoi luă un măr.

— Îți mulțumesc, dar l-aș vrea și pe nenea Dicu, mi-l dați?

— Da, dar nu de tot.

— E în regulă, peste un sfert de oră e al vostru iar.

Dicu se ridică, își șterse pantalonii, apoi îi întinse mîna și se îndepărtară de copii.

Țenț începu să-i explice de ce are nevoie de ajutorul lui, dar explicîndu-i realiză că de fapt și el știa foarte puțin și că omul de alături nu prea înțelege.

Dicu îl ascultă un timp nedumerit, dar în esență înțelese că va trebui să urmărească intrările și ieșirile din blocul D2.

— Avem noroc și eu și dumneavoastră, azi schimbăm cutiile de poștă la blocuri, cele vechi sînt practic inutilizabile, produc veșnic încurcături. Fiind președintele blocurilor, îi cunosc pe toți, deci îmi va fi ușor să-i observ pe intruși. Buracu n-a plecat încă, îi văd mașina la parcaj. Știți de ce am eu noroc?

— Nu.

— Scap de o vană de rufe, trebuia să le limpezesc, dar au venit mai întîi copiii, acum dumneavoastră.

— Copiii de ce v-au căutat?

— Un tip, înainte de ropotul acesta de ploaie, și-a spălat mașina, o Dacie roșie, la gura de apă de lîngă părculeț. Ei n-au voie să bea apă de acolo, le-am interzis. Vă dați seama ce s-ar întîmpla acum, după ce au mîncat atîtea mere, dacă ar bea apă? Neavînd ei voie, nu-i iartă nici ei pe cei care-și spală mașinile, vin și mă cheamă, iar eu mă conformez de fiecare dată, nu-mi pot călca propria mea lege.

— Și ce se întîmplă?

— Nimic. Uitați-vă în jur, peste tot se construiește, drumurile sînt desfundate, camioanele circulă continuu, uneori avem și în gură praf. În condițiile actuale nu le pot cere oamenilor să-și spele mașinile, tot a doua zi, la stație, ar fi absurd, dar nici pe copii nu-i pot supăra, așa că stau de vorbă cu omul pînă termină. Astfel părțile beligerante sînt satisfăcute de succesul repurtat.

— Azi cine și-a spălat mașina?

— Nu știu. Cînd am coborît nu mai era nimeni. Bănuiesc că nu ați mîncat, duceți-vă acasă, am eu grijă. Puștii mei, de cînd cu șantierul, nu lasă pe nimeni străin să

intre în bloc, au idei fixe despre hoți, probabil au auzit unele discuții acasă. Părinții nu recunosc și dau vina pe profesia mea, pe prietenia mea cu ei. Mă rog, pe ei nu-i interesează disputele oamenilor mari, se joacă.

Jocul lor îmi va fi util azi. După mere nu se mai duc că sînt pomii plini de apă după minunata ploaie. Am crezut că va cotropi pămîntul, așa nori mari au fost, dar e bine că a plouat, s-a mai răcorit aerul. Unde să vă sun dacă apare ceva?

— Nu plec nicăieri, mă uit. Aștept să mai vină doi colegi, să nu-i ușuie copiii.

*

Ploaia spălase asfaltul îmbibat cu benzină și uleiuri din fața stației PECO. Distribuitorii vorbeau despre reumatisme și despre ploaia atît de necesară, vorbeau de secetă, de grîu, de porumbul care acum își va revni și va crește mare. Vorbeau de parcă atunci s-ar fi întîlnit după multă vreme și aveau să-și spună tot ce li se întîmplase, ce văzuseră și auziseră între timp. Staicu, de ar fi fost un bidon de ulei aruncat, probabil că l-ar fi văzut, l-ar fi băgat în seamă, l-ar fi mutat dintr-un loc în altul, dar așa nu-l vedeau de parcă n-ar fi fost lîngă ei. Ei își vorbeau vorbele liniștiți, făcînd abstracție de el.

Ora navetiștilor trecuse. Era un timp mort pe șosea. Mașinile mici treceau rar. În schimb, spre oraș veneau tot mai multe camioane grele.

*

Copiii coborîră, închiseră ușile, încet, și cu mîinile încă pe mașină îi dădeau sfaturi cu seriozitatea oamenilor mari.

— Închide geamurile din spate că e un curent nebun și iar ai să ne minți că ți-a intrat regina albinelor în ureche să-și depună mierea. Mi-a spus tovarășa că nu-i adevărat-adevărat, că astea sînt basme și n-am să-ți mai descînt și n-am să-ți mai suflu de nouă ori în ureche și tot de nouă ori să te sărut că nu-i adevărat-adevărat.

— De ce n-ați spus că-i curent?

— Voiai să ne sufocăm?

— Bine, Globuleț.

— Eu nu sînt Globuleț.

— Ești un Globuleț albastru.

— Globuleț albastru e altceva. Să nu uiți merele în mașină, e cald, se strică și ai să te superi pe noi că am pătat husa, deși tu ești de vină.

— Voi nu mai aveți nici unul, pentru mine sînt prea multe, luați din ele.

— Lasă-le acolo. Noi ne luăm altele, tu de unde-ți iei? Nici mîncare n-ai la tine și vorbești?

— Păpădie . . .

— Minți. Am controlat buzunarul din spatele scaunului tău și nu am găsit nici o ciocolată în el. Nu încerca să te scuzi că e prea tîrziu, așa zice mama cînd uit sau mai fac cîte ceva . . .

— Ai dreptate, lipsa ciocolatei e un fapt de neiertat. Aveți grijă de voi dacă mergeți iar după mere.

— Pleacă odată și nu ne mai înnebuni și tu cu sfaturile: ai grijă, nu sta acolo, nu fă asta.

Adrian le zîmbi, controlă ușile, închise geamurile din spate, din dreapta și demară. În oglindă îi mai văzu un timp tot acolo, nu plecaseră încă, se uitau lung după el. Viră la stînga și se înscrise pe șoseaua națională. Drumul era liber.

La ieșirea din oraș, după stația de benzină, schimbă viteza. Aerul din mașină era de nerespirat. La 90 de km pe oră, cît arăta vitezometrul, simți o adiere rece, plăcută. Asfaltul moale frîna ușor alunecarea mașinii.

În față avea două „stacojii", una în rodaj. Nu-i plăcea să rămînă în plasa celor din față, așa că acceleră și le depăși. Acul indica o sută. Mașinile din spate păstrau aceeași distanță între ele, deci mergeau cu viteză egală cu a lui.

„Tipul cu mașina în rodaj, e nebun! își zise Adrian. Ce face, se pregătește pentru un raliu în pustiul Sahali? Nu-și dă seama că distruge motorul, ce-i în capul lui?" Un gînd rău îi dădea tîrcoale. Peste un kilometru, doi, va apare plăcuța de avertizare „Radar". Dan îi spusese mai demult unde este exact radarul. Va trece cu 110 la oră, apoi va încetini. „250 de lei merită distracția, am plătit eu altele și mai scump, dar acum vreau să știu cine este nebunul. O să-l rog pe Dan să se intereseze. Șoseua e liberă, merită încercat. Dacă nu înghite momeala am să plătesc-și gata. Dan se va înfuria, dar îi va trece, s-a mai

înfuriat și altădată, după care m-a sunat să-mi reamintească niște nimicuri. Ciudat mod de a-și cere iertare, dar totuși o face".

În dreptul radarului avea la bord 110, cei din spate la fel. După cinci sute de metri încetini. „N-are rost să alerg, oricum într-o oră ajung. Acum trebuie să mă gîndesc cum fac: dacă o înec, cum ajung la Service? Dacă continuu să merg ca vîntul și ca gîndul și pun o frînă brusc mă dau peste cap, ori eu nu vreau să mă adune bucăți-bucățele, dar trebuie cu orice preț ca mașina să fie controlată și îndeosebi să vorbească. Asta vreau, acum, cu disperare. În cazul în care nu vorbește și acasă nu găsesc nimic, colonelul Stăncioiu o să creadă că am strigat în van: Vine ursul! Și totuși ursul există, i-am simțit mirosul în birou. Oare cum a intrat? Ușa de la balconul din bucătărie și cea de la sufragerie erau închise, le-am controlat, deci nu putea pătrunde pe acolo. Înspre exterior ușile nu au clanțe, mînerele fixate în interior nu pot fi mișcate cu nici un magnet, nici la uși nici la ferestre. E exclusă intrarea de pe balcon și apoi de unde să vină, doar nu e farfurie zburătoare să cadă din cer exact pe balconul meu?! Singura posibilitate de pătrundere rămîne ușa de la intrare și asta e grav. Dacă au reușit să deschidă ușa, atunci au deschis și biroul! Iar mi-am pierdut mințile? Cum rămîn singur mai mult timp, cum îmi pierd controlul. Din ușă, înainte de a pleca, m-am uitat din nou la sertare. Faimosul meu binoclu de vînătoare nu cred că m-a înșelat. În toate lucrurile tehnice am încredere, dar de tremurat, încă tremur și acum, cumplită e îndoiala cu veșnica ei gheară, dar dacă? Sigur! Dar dacă nu lucrarea au căutat-o? Atunci ce? Mi-a mai pus colonelul întrebarea și am răspuns nu știu, dar nu a dus raționanamentul mai departe: dacă voiau lucrarea, despre care nu știe nimeni, decît eu, atunci de ce nu au intrat, nu în aceste trei nopți, ci cît am fost plecat în străinătate, am lipsit două săptămîni, nu din oraș, ci din țară?! De ce? Simplu, nu lucrarea îi interesa, sau mai exact nu știau de lucrare. Sînt salvat! Salvat și cu hoțul în casă! Să fi aflat între timp ceva? Ce? La congres, ca peste tot, după conferințele de rigoare se fac plimbări, schimburi de bancuri, dar nici acelea întotdeauna pentru că, vrei nu vrei, bancurile sînt universale, diferă doar limba în care sînt spuse. Nu am călcat pragul nici unei biblioteci de data aceasta, ca să spun că am consultat cutare autor sau bibliografie care i-ar fi putut conduce la lucrare.

Totuși ceva s-a întîmplat, așa se explică senzația că sînt urmărit, pătrunderea lor în casă într-un mod destul de riscant. Pentru ce au riscat? Și-au imaginat că am adus vreo comoară, cum spunea colonelul? Pe banii primiți le-am cumpărat copiilor cîteva jucării, gumă, mie un set de pixuri, fetelor pastă, un batic pentru mama, un flanel pentru tata și atît.

Va trebui să-i transmit colonelului că nu lucrarea au căutat-o! Și dacă mașina nu vorbește: Vine ursu, vine ursu?! Ce au căutat? Nimic, mi-au făcut doar o vizită, bazîndu-se pe agapă? Are dreptate colonelul, știau că nu mă întorc în seara respectivă și au intrat. Cum? Iarăși moara întrebărilor: cum, de ce, ce, dar dacă... Uite așa pot înnebuni oamenii!

Dacă lucrarea nu mai constituie miza pusă în joc, și din acest moment sînt sigur de asta, atunci înseamnă că băieții tovarășului Stăncioiu vor juca bambilici și fotbal ca nebunii pe nimic, nici măcar pe o pisică sau pe o tîmpenie! Cele mai amare pilule le voi înghiți eu, tovarășe colonel, deși îți jur că în birou era un miros străin azidimineață, dar mirosul, știu, nu-l poți pipăi, nu-i o probă concretă! Morcovii de dincolo de Săliște, chiar dacă-mi vor face mașina zob, vor fi o probă, sper să aducă o probă. Ce au căutat cu adevărat, nu știu, mă depășește. Rămîne să dezlege misterul, dacă e vreunul, colonelul Stăncioiu".

Pînă în apropiere de Salca șoseaua avea marele avantaj că nu trecea prin nici un sat, cele patru benzi înlesneau desfășurarea, fără incidente, a traficului intens din zilele de sărbătoare. La Salca-Săliște drumul revenea la două benzi, traficul fiind îngreunat și de tractoare, căruțe, oameni.

Apă. Foc. Apă. Foc. „Ciudat, își spuse Adrian, rodajul merge din nou cu viteza mea, păstrează aceeași distanță între noi. Nu cumva pe mine mă urmărește? Am fost un prost că nu i-am reținut numărul, m-am jucat cu radarul, trecînd nepăsător pe lîngă el, poate așa e mai bine, nu am voie să încetinesc, aș da de bănuit, l-aș avertiza că m-am prins în jocul lui".

Din faţă venea un „Dac“ mare, cu farurile aprinse. Şoferul stinse şi aprinse de cîteva ori faza mare, Adrian îi răspunse că a înţeles, ridică mîna a salut şi mulţumire. Undeva pe şosea era controlul celor de la circulaţie, oare unde? De obicei mergi zece-cincisprezec km şi de abia atunci te întîlneşti cu ei. Adrian încetini, cu 80 la oră nu-i nici un pericol. Controlul trebuia să fie în apropiere de Salca-Sălişte, îl putea evita, luînd-o pe bifurcaţie, dar ieşea undeva la mama-dracului. „Numai să nu mă încurce, sper să fie undeva pe aproape şi nu între Sălişte şi Salca, la morcovii mei. Rodajul a încetinit mult, oricum ne vom întîlni, am să întîrzii la control şi am să-l aştept. Bifurcaţia . . . , n-are rost să-mi fur singur căciula. De aici pînă la Cenan mai sînt 28 de km şi cu toate astea prezenţa nucilor şi a castanilor te apropie fără să vrei de Cenan, îţi obişnuieşte ochiul cu prezenţa lor la tot pasul. Ciudat pămînt“.

Cîteva camioane oprite îi atraseră atenţia. Se uită în oglindă, apoi prin parbrizul din spate: rodajul dispăruse, la bifurcaţie sau se întorsese? Urmări cu privirea şirul de nuci ce încadrau drumul lateral şi văzu maşina oprită la umbră.

Un sublocotenent îi făcu semn să tragă pe dreapta. Adrian opri motorul, îşi căută actele şi coborî.

— Bună ziua şi actele vă rugăm.

— Poftiţi.

De cei doi se apropie încet un maior.

„Lume bună, îşi zise Adrian. În loc să stea acasă pe căldura asta, cu toate că acum nu mai este aşa de cald, fac controlul nenorociţilor mînaţi cu treburi“.

— Vă rog să-i predaţi cheia maşinii, tovarăşului sublocotenent, dorim să controlăm starea maşinii, sistemul de frînare-semnalizare.

— Cum doriţi, dar să ştiţi că am scos-o de la revizia anuală de o săptămînă şi azi e primul drum pe care-l fac.

— Am văzut în acte, dar vă rog să ne permiteţi controlul.

Adrian îi întinse cheile, nu-i făcea nici o plăcere toată povestea, însă asta-i legea. „Oricum, băieţi, morcovii sînt ai mei. Ce bine era să fiţi voi între Sălişte şi Salca, la curbă, unde e casa aceea plină de iederă, v-aş fi mulţumit şi vouă şi cerului“.

— Unde mergeţi? îl întrebă maiorul uitîndu-se după maşina ce demarase şi acum, la comanda ofiţerului, executa diverse opriri, frînări.

— La Cenan. Sper că omul dumneavoastră nu merge pînă la Salca să-şi aducă un termos cu cafea.

— Nu, se întoarce.

Camioanele plecaseră, în locul lor stopă maşina, maiorul îi făcu semn să întoarcă şi să o aducă pe dreapta, la locul de pornire. Ajungînd în dreptul lor, sublocotenentul frînă brusc, dar maşina îşi mai continuă cîţiva metri drumul în zig-zag.

— Tovarăşe maior, sistemul de frînare e la pămînt, mă refer la frîna de mînă, dar nici roata din dreapta nu prinde.

— Imposibil, acum am scos-o de la revizie! Vă repet, acesta e primul drum pe care-l fac.

— Vă înţeleg, dar trebuia să controlaţi înainte de-a porni la drum şi să nu vă bazaţi numai pe ştampila aplicată de ei. Cu ce viteză aţi circulat?

— Mă grăbesc, nu-mi aduc aminte. Cred că am venit constant cu 80.

— La ce oră aţi plecat de acasă, ştiţi?

— Nu, am dus cu mine nişte copii, să-i plimb puţin cu maşina, şi nu am fost atent la ceas. Acum ce fac: plătesc amendă?! Vă repet, mă grăbesc să ajung la Cenan.

— Cînd s-a făcut revizia aţi fost acolo?

— Ce vă determină să credeţi că eu aş avea un timp nelimitat la dispoziţie încît să-mi permit să-l pierd la Service?

— Uneori e bine să ne facem timp şi pentru fleacuri, mai ales atunci cînd de ele depinde viaţa noastră şi a celorlalţi. Degeaba vă enervaţi pe mine, nu eu sînt vinovat că oamenii de la Service nu şi-au făcut datoria cum trebuie, iar dumneavoastră nu aţi controlat. Acum o să aveţi timp să-i urmăriţi. Tovarăşul sublocotenent va conduce maşina pînă la Service, în Salca. Nu vă supăraţi, dar nu pot risca lăsîndu-vă pe dumneavoastră la volan, de aici drumul e anevoios de parcurs, străzile sînt pline de copii, de căruţe, tractoare. În plus, un termos plin cu cafea nu e o idee rea, la întoarcere tovarăşul sublocotenent ni-l poate aduce, noi mai rămînem.

O undă de căldură, de bucurie îl cuprinse pe Adrian. Căută privirea maiorului, dar aceasta, opacă, închisă în ea nu-i spunea nimic.

— Vă mulțumesc mult, spuse Adrian și vocea îi era caldă, la marginea bucuriei.

Privirea rece a maiorului îl readuse la realitate amintindu-i că în astfel de situații gafele sînt de neiertat.

— Aveți noroc cu revizia, altă dată nu vă iert. Salut!

Starea de bucurie nu-l părăsi multă vreme. Omul de lîngă el conducea atent, fără să scoată un cuvînt.

„Nici de data aceasta n-a crezut colonelul în mine sută la sută, în minunata mea știință de-a face un carambol. Probabil i-a fost frică să nu-l fac, să nu mi se întîmple ceva grav. Îți mulțumesc și îți doresc sută la sută sănătate și mă închin în fața minții tale. Dar trebuie să recunoști că am fost și eu inspirat că m-am adresat ție personal și nu lui Dan".

*

După ropotul de ploaie se deschiseseră larg ferestrele, ușile balcoanelor; se umpluse strada de vorbe, de oameni. Un grup de băieți și fete, desculți, cu pantofii în mînă, prinseseră o creangă și o scuturau peste ei. Stropii căzînd peste corpurile lor erau însoțiți de rîset, de chicot, de mișcări neprevăzute realizînd un dans al lor, al picăturilor și al tinerilor, un dans rareori văzut în plin oraș.

— Ce puțin ne trebuie să fim, dacă nu fericiți, atunci bucuroși, atît încît să uităm de toate necazurile, zise Scon-cs-ul. Îi invidiez pentru știința sau inconștiența sau cum s-o fi numit această putere a lor de-a se copilări.

— Oprim mașina, cobori și te alături lor.

— În gînd am și fost alături de ei, dar m-am surprins și acolo, în gînd, meschin, mă uitam în toate părțile să văd cine trece, cine se uită la mine. Cînd eram student am plecat de acasă, într-o vară, cu 200 de lei și am stat o lună la mare. La întoarcere mai aveam 17 lei. Mama mi-a păstrat acești bani, îi are la ea acasă ascunși ca pe o comoară, alături de primii teniși, prima minge de fotbal adevărată și alte dulci nimicuri pe care din cînd în cînd îmi place să le ating, să le iau în mînă.

— Feblețea mamei?

— Nici vorbă, spaima geamurilor vecinilor. În bucătărie era un colț liber, acolo mă așezam, fără să-mi zică nimeni nimic, în urma boacănelor făcute; pedeapsa se micșora prin recunoaștere. Norocul tatii că pe vremea aceea umblau pe stradă geamgii, altfel nu văd cum ar fi cărat toate geamurile de pe stradă la magazin. Ei, dar și astea au luat sfîrșit într-o zi cînd tata, exasperat, mi-a spus: gata...

— Gata, am ajuns, spuse Dan. Uite-l pe Țenț, ne așteaptă. Mai departe se pare că nu e bine să mergem cu mașina, deci pași ușori de plimbare cu valiza în spate. Ți-ai mai lăsat ceva la sediu sau ți-ai luat și pijamaua cu tine? E cam grea pijamaua. Ce-i bătrîne?

— Liniște, nici o mișcare. Dane, spune-mi și mie o chestie, s-a intrat sau nu în apartament, că prea mare e liniștea din jur?

— Adrian susține că da, deși nu văd cum, întrucît ușa, practic, în țara aceasta, numai eu și el o putem deschide.

— De ce?

— Are un sistem al ei, special, de deschis. Chei nu se pot face, cu șperaclu nici vorbă să se deschidă.

— Atunci cum au intrat, au fost parașutați pe... E o idee să fii parașutat la etajul opt, ai pista aproape, doar te lansezi...

— Ce vrei să spui?

— Nimic, era așa o părere, n-are nici o legătură cu ideile fixe după care aleargă unii. Dar să știi că e o idee a dracului de tare; nu te agita, mă gîndeam la ușă. E o minune de aia ca un seif?

— Exact, îți spun mai multe cînd mă întorc. Cum facem?

— Tu vii cu mine, îmi deschizi ușa și sertarele, apoi pleci. Țenț umblă între timp, am o dulce bănuială, după o idee fixă, poate reușește să o prindă — cu adevărat.

— Vin cu voi pînă în fața blocului, după aceea mă duc la Dicu să-i ajut să limpezească rufele.

— Eu rămîn și termin în noaptea asta, mîine cine știe ce treburi mai am. Dane, tu ești liber.

— În urma indicațiilor date de tovarășul colonel, eu am rol de observator, nefiind implicat în anchetă, așa că rămîn cu voi. Duc eu geamantanul, cîțiva mă cunosc și nu se vor mira văzîndu-mă cu el.

Pe scări, în fața blocului, oamenii stăteau pe ziare, preșuri, scaune, care pe ce pusese mai repede mîna și vorbeau. Salutară. Dan și Sconcs-ul intrară în hol, iar Țenț se opri în dreptul lui Dicu.

— Salut bătrîne, îmi spuse nevastă-ta că ești pe șanț la o șuetă.

— De rufe nu ți-a spus nimic, sînt tot în vană sau pe sfoară? Ia loc, mai stăm puțin, nu de alta, dar nu-mi plac surprizele proaste. Să-ți fac cunoștință cu vecinii, prietenul meu, Țenț, mare susținător al echipei de fotbal.

Un pic de foială, mîini strînse, nume rostite și uitate pe loc, apoi fotbal. Cei doi trecură aproape neobservați, doar fotbalul e zeul secolului.

Între timp liftul ajunse la etajul opt, un clic, ușile deschise, pe palier nimeni. Bărbații erau jos, iar femeile pe la bucătărie sau în baie cu copiii.

Sconcs-ul aprinse o lanternă cu focar mic, puternic, cercetă atent yala care-l surprinse, dar nu-i spuse nimic. Lumina de pe palier se stinse. Dan o reaprinse.

— Greu, zise Sconcs-ul, prietenul tău a deschis și a închis ușa, tot ce se poate ca pe cheia lui să se fi imprimat eventualele urme. Încercăm pe cea de la tine să recoltăm ceva.

Introdusă într-o soluție, cheia se acoperi cu o peliculă albă, mată. Inelul atașat cheii te ducea cu mintea la pistonul unei siringi.

Odată cheia introdusă în yală, Dan cuplă inelul, apoi răsuci spre stînga încet patru stropi de ploaie, unu, unu, iar patru...

Apăsă pe clanță și ușa se deschise. Sconcs-ul era numai urechi ascultînd cîntecul inelului. Aerul închis din apartament năvăli pe palier.

— Unde este biroul?

— În stînga, răspunse Dan, stînd, lipit de perete, în holul apartamentului. Sconcs-ul deschise valiza, din care scoase un sul de folie pe care-l desfășură, asemeni unui covor, pînă lîngă birou. Ridică receptorul, ascultă cîteva secunde, îl puse din nou în furcă, apoi iar îl luă și ascultă.

— E limpede, unde ziceai că-i întrerupătorul?

— Fii atent, în stînga e o veioză, are un bec foarte puternic, vezi cum îl reglezi, poți să întinzi mîna dreaptă și să tragi storurile, e mai bine.

— În următoarele două secunde te rog să-mi dai toate sfaturile de care dispui, apoi nu vreau să aud nici musca.

Sconcs-ul se uită la poziția scaunului, măsură distanța dintre scaun și birou, ridică puțin picioarele, se uită la urma lăsată pe covor, era alta, nu intra în raza vechilor urme. Pe birou domnea praful peste cărți, hîrtii. În jurul părții de jos a cupei se releva o semilună fără praf. Ridică puțin cupa. Într-adevăr noul cerc format de suportul cupei cuprindea alte două semiluni, una curată, iar cealaltă avînd aceeași cantitate de praf ca pe restul biroului.

Brațele scaunului erau șterse, husa curată, doar spătarul, între grile, păstra praful în linie continuă. Incrustațiile sertarelor erau curate, o piele moale de căprioară ștersese praful depus și cu el urmele celui care încercase sau chiar reușise să le deschidă. Micile striații produse, în urma încercărilor făcute de devastator, rămăseseră pe închizători, ele nu puteau fi șterse cu nimic. Lupa puternică le releva.

— Foc, Dane, foc! Au umblat la sertare!

— Asta nu înseamnă că au și reușit să le deschidă.

— Optimismul tău nu mă copleșește. Te descalți, faci pașii mari și în vîrfuri, pînă ajungi la birou, nu atingi hîrtia din fața biroului, stai pe scaun cum poți.

— Am să-mi iau picioarele în spate ca să fii mulțumit. Dar în tot timpul cît deschid stai cu spatele și vorbești, doresc să știu dacă tu ai să reușești performanța de-a descoperi mecanismul.

— O.K.! Un moment de relaxare nu-mi strică, mor de curiozitate să aflu cum a fost chestia aceea cu cîinele, de zici că nu ți-o iartă tovarășul colonel. Voiam să te întreb în mașină, dar m-am abținut. Bănuiesc în spatele ei o gafă și nu era delicat din partea mea să scormonesc într-o rană veche.

— Mulțumirile mele, ai sertarele deschise, apucă-te de lucru și lasă vorbele mari. Mă interesează sertarul din mijloc.

Amînîndu-și curiozitatea, Sconcs-ul își reluă cercetarea. Marginile sertarelor prezentau urme continui de praf, nimic concludent, omul putea evita atingerea lor.

Pe stocul de hîrtie, așezat în dreapta, era un set de fișe și ele acoperite de un strat fin, abia perceptibil, de praf, fără a prezenta alte impresii. Încet, scoase setul de fișe și între locul rămas liber și restul colii de hîrtie era o diferență netă. Baza sertarului, neacoperită, prezenta aceeași peliculă fină de praf. Trucajul era exclus, mîna omului nu-l putea împrăștia atît de uniform, doar timpul îl macină, îl cerne și-l așază așa peste lucruri. Marginile laterale curate, cea din față la fel, adică linii continue de praf.

— Ai avut dreptate, nimic, spuse Sconcs-ul încet, eliberîndu-se parcă.

— N-ai terminat, nu zi gata pînă n-ai ajuns la mal. Cercetează colțul drept din față, dacă nu observi nimic, pipăie și apasă pe unul din noduri.

Un val de transpirație îl cuprinse pe Sconcs, broboane mici îi apărură pe frunte, în jurul ochilor. Spaima îi dădea tîrcoale, cu aripile ei nevăzute.

— Nimic. Acum apăs. Ce urmează să se întîmple?

— Ai să vezi, apasă mai tare.

— Mă dor degetele, nu pot și nici nu știu dacă am apăsat pe cel bun.

— E în regulă. Prinde cu palma marginea sertarului, uite aici, și cu mijlociul apasă.

— Îți dai seama ce spui, nenorocitule, gafeurule? Păi dacă eu prind cu palma marginea și cel care a umblat la sertare trebuia să facă exact la fel. În acest caz marginea ar păstra impresia palmară-dreapta sau ar fi șters praful, ori locul respectiv nu prezintă nici una din aceste ipoteze, concluzia e clară: a încercat să deschidă, striațiile o dovedesc, dar nu a reușit. Șantierul din vecini ne-a ajutat enorm, este exclusă posibilitatea ca în decurs de 12 ore să se fi depus atîta praf și în mod uniform pe toate marginile. Uită-te unde a șters, poftim lupa, praful așezat între timp abia se distinge. Marginea exterioară a sertarelor precum și ușile laterale au fost șterse, pereții laterali nu. Comparînd stratul depus pe verticală, cu cel din sertare și cel de pe birou, pot să-ți spun cu aproximație de 96% că stăpînul nu a făcut curat de o lună, plus-minus cîteva zile. Probabil că, în sufragerie sau în alte camere, stratul să fie mai gros pe obiectele expuse mai mult: mese, comode, scrinuri, ce știu eu ce mai are în casă.

— De cînd mă știu am fost generos, așa că-ți acord cei 4%, ca să fie un întreg. Deschide!

Sconcs-ul cuprinse marginea sertarului cu palma. Greutatea apăsării o simți în degetul mare și în mijlociu. Se auzi un declic și sertarul din mijloc lăsă să alunece un nou sertar. Al doilea rînd de incrustații florale depășeau marginea sertarului, ele aveau rolul de-a masca terminarea primului sertar prin plierea lor perfectă pe suprafața lemnului.

— Cinste omului care l-a făcut! Bănuind existența unui sertar dublu, ai văzut că am încercat să introduc foițe de aluminiu între incrustații și restul suprafeței, dar zadarnică mi-a fost străduința, nici lupa nu mi-a dezvăluit nimic și atunci am părăsit acest gînd ca un ultim spărgător. Mi-au furat ochii incrustațiile și am uitat părțile laterale, aici se poate observa o dungă fină care poate fi pusă, însă, pe seama frecării la îmbinare cu stinghiile laterale ale pereților de bază ai biroului.

Sunetul produs prin ciocănire, deși înfundat, mi-a adus în urechi sunetul unei plăci de metal căptușit cu lemn. M-am înșelat?

— Auzul nu te-a înșelat. Pe scheletul de fier al biroului au fost aplicate, în exterior și în interior, plăci de lemn furniruit. De spart nu poate fi spart, decît eventual aruncat în aer, ceea ce este imposibil de realizat într-un bloc.

— Etanșeitatea e fantastică, nu există urme de praf pe marginea inferioară a primului sertar, acolo unde se pliază cu incrustațiile. Urme papilare vechi, slab, foarte slab evidențiate, presupun că sînt ale prietenului tău. După descinderea de acum n-am s-o mai las pe nevastă-mea să șteargă praful, el e dumnezeul meu din această zi.

— Silicoza te mănîncă în cazul în care dumnezeul tău îți plasează în preajma casei un trust de construcții.

— Prietenul tău poate dormi liniștit, du-te și anunță-l pe tov. Stăncioiu că n-au aruncat nimic în aer vizitatorii, decît doar un miros ciudat pe care eu nu-l simt.

— Din cauza propriei tale transpirații, duhnești ca un veritabil sconcs.

— La ora actuală singurul miros care mă deranjează e cel de dihor ordinar. Pînă la ora 12, cînd te vei întoarce, sper să dispară; tot pînă atunci nu vreau să-i văd nici pe

cei cu idei fixe, am eu suficiente, pot chiar împrumuta. Vrei una?

— Mulțumesc, prefer să plec.

*

La Service lume puțină, cîteva mașini pe butuci își așteptau rîndul, cam de mult dacă țineai cont de praful depus pe ele. Doi tipi în salopetă fumau rezemați de o mașină; fiind de-ai casei, tăblița cu fumatul interzis nu le mai spunea nimic.

Sublocotenentul opri în dreptul lor și, scoțîndu-și capul pe geam, i se adresă unuia dintre ei.

— Salut Ciovică! Chem pompierii dacă nu stingi țigara, cît ești tu de mare șef aici.

Unul din ei lăsă să cadă țigara drept, apoi cu vîrful pantofului o făcu una cu pămîntul.

— De aia nu-mi plac mie ciorile, că se bagă peste tot. Te ajunseși, ai mașină la scară, acasă n-ai somn? umbli după soare să te bronzeze? Eu n-am văzut în viața mea un caș bronzat, afumat da. Și de fapt ce vrei? Ce sînt eu aici, stație de salvare, să stau toată ziua la cheremul vostru, cum nu vă place ceva la o mașină mi-o trimiteți mie, tu crezi că oamenii mei n-au și ei casă, femeie, copii de bătut?

— Ciovică, spune-mi mai bine unde trag mașina, tovarășul e grăbit.

— Înăuntru, e rampa liberă, dar să nu-mi umbli mie cu graba că sînt sătul. De cînd lucrez aici n-am văzut unul care să nu se foiască. Cînd și-au luat mașină nu li s-a spus că mai trebuie să aștepte la stopuri, la bariere, la Service, ori li s-a spus că acum pot mîna ca nebunii, că sînt puternici?

După ce trase mașina pe rampă, sublocotenentul opri motorul și coborî.

— Restul discursului i-l ții tovarășului, eu îl știu. Vă salut. Vezi frînele!

— Gata boieria, acum faci sport, mai mergi și tu pe jos că bați suta tot dînd sfaturi în stînga și în dreapta.

Adrian se uita la ei surprins de modul cum vorbeau. După replicile date ca într-un joc de ping-pong se părea că jocul începuse de mult, el asistase doar la un ghem.

Ciovică împreună cu celălalt, pe care Adrian îl intui a fi omul lui Stăncioiu, se apropiară de mașină și se uitară înăuntru, apoi deschiseră portierele.

— Ce-ai făcut, nene, ți-ai transformat mașina în pătură și te-ai apucat să bați merii? Te văd om în toată firea și te ții de devastat grădinile?

— Știți, copiii mi-au lăsat merele...

— Nu-i frumos din partea matale să dai vina pe niște copii, ești bărbat, recunoaște că ai fost la furat și gata. Așa o mizerie în mașină n-am văzut de mult, am să-ți fac curat, dar te taxez. Maiorul cît ți-a luat?

— Nimic. Mi s-a spus că frînele...

— Uite ce-i: pe mine să nu mă înveți meserie, dacă te pricepi, de ce ai ajuns aici?

În timp ce Lică vorbea, Eugen controla atent mașina în interior, cei doi stăteau aproape unul de altul, fiecare cu meseria lui.

— Plătesc totul, dar vă rog să vă grăbiți!

— Și dacă n-am piese de schimb îmi dai bacșiș un Carpați și eu le scot din pămînt din iarbă verde? Auzi, frate, el plătește! N-ai mata bani atîția ca să mă plătești, chiar de ai avut să-ți cumperi mașină. Dacă nu te pricepi, ce ți-a trebuit mașină, autobuzul nu era bun? Așa se întreține o mașină, scuturi merii în ea? Sînt și acre merele. De ce te-ai lăcomit sau le-ai ales pe cele bune și nouă ne-ai lăsat agurida? Te grăbești? Ai vreo întîlnire cu vreo fufă?

— Nu vă permit. Am să mă plîng.

— Cui? Eu sînt aici șeful. În loc să te plîngi, mai bine mi-ați mulțumi că vă fac curat în mașină.

Eugen îi făcu semn lui Adrian să se liniștească, n-avea nici un sens furia lui.

— V-am văzut fumînd Kent, nu-mi vindeți un pachet? îl întrebă Adrian.

— Este interzis fumatul în raza stației, și ce sînt eu, tutungeri^? Nu vă plac Carpații, treceți pe Amiral, țigară bună, nu se scutură nici uscată o săptămînă pe cuptor, zise Lică aranjînd bancheta din spate. Eugen își apropie degetul arătător de cel mare și, făcînd un cerc, i-l arătă lui Adrian. Victorie! Mașina vorbește! Un tremur ciudat îi cuprinse mîinile.

— În cît timp fumați un pachet de țigări? îl întrebă Lică.

— Eu știu, uneori într-o zi, alteori în două, depinde.

— Atîta nu pot să aștept, vă dau un pachet, dar nu fumați aici, ci dincolo de gard. Sînt un lord, vă plătesc regește că mi-ați permis să vă curăț mașina.

Eugen și Adrian se îndepărtară de mașină.

— În fața de ce nu ați controlat?

— Nu mai avea rost, dacă există un singur ochi, e de presupus și al doilea sau al treilea. E lucrat la milimetru, bănuiesc că are o bătaie lungă. Vom vedea la sfîrșit, acum nu are rost să mut „ploșnița“ de la loc. Eu plec la Cenan, sper ca doctorul să nu-mi facă greutăți.

— Doctorul e un om minunat, dar aveți grijă, nu-l speriați prea tare. Vă rog să-i transmiteți colonelului următoarele lucruri: dacă ar fi căutat lucrarea, ar fi căutat-o cînd am lipsit din țară. Ce au căutat, nu știu; poate află dînsul ceva, descoperă băieții acuma seara. Și în al doilea rînd cred că am fost urmărit de o Dacie roșie în rodaj, nu-i știu numărul, la postul de control nu a trecut, a rămas la bifurcație. Pot afla ușor numărul, zic eu, pentru că în dreptul radarului am avut peste o sută la bord, la fel și el și încă o Dacie, care mai tîrziu a rămas în urmă. M-am distrat să văd dacă țin pasul cu mine și i-am băgat în zona radarului cu viteză mare. Atunci nu-mi dădusem seama că mă urmărește. Mai tîrziu am realizat urmărirea.

— Foarte interesant ce-mi spuneți, dar tot ce mi-ați relatat mie vă rog să-i relatați lui, el va transmite, eu trebuie să plec, nu mai pot rămîne. Înțelegeți, s-a purtat extraordinar de frumos cu dumneavoastră, v-a măturat mașina, în alte condiții vă scotea afară nu numai de pe raza stației, ci și din oraș, nu așa se întreține o mașină. El e întotdeauna un lord, eu nu.

— Așa vorbesc lorzii?

— Se mai întîmplă, de la caz la caz.

*

Băncile din parc, din fața vilelor, erau încă ocupate, oamenii se lăsau cu greu trimiși la culcare, sentimentul că dacă se duc în cameră nu vor putea dormi îi ținea aici sub roiul de țînțari din jurul becurilor.

Vorbele se schimbau rar în căldura tîrzie a serii, moleșitoare, somnolentă.

Recepționera îi dădu cheia fără să-l întrebe nimic, dar clinchetul sticlelor îi coloră și-i schimbă surîsul profesional în ceva foarte adecvat situației.

Eugen ridică bagajul, clătină ostentativ plasa cu sticle, și urcă scările. Animația, vînzoleala bănuită la această oră în vilă se dovedi a fi o pură imaginație. În dreptul camerei lui, la capătul coridorului, pe un fotoliu, stătea o femeie; în rest, liniște, vagi șoapte veneau de dincolo de uși.

— Bună seara, e cald? spuse Eugen punînd jos geamantanul ca să poată deschide ușa.

— Bună seara, îi răspunse femeia încet, cu un licăr de căldură în privire. Să vă ajut?

— Vă mulțumesc.

Deschise ușa și intră. O secundă mîna rămase pe yală, zgomotul yalei închise ar fi ridicat între el și femeia de afară un zid imens de răceală, gestul ar fi fost inutil. Prin femeie, avea un paznic excelent. Becul din hol lumina puternic, îl aprinse și pe cel din cameră, apoi din baie. Examină camera căutînd un vis dorit pe drum, dar frigider nu exista. Apăsă pe clapa radioului, reglă sonorul; televizorul îl privea orb și mut de pe măsuță. Paturile curate, mochetele, perdelele grele, azurii creau un interior plăcut. Controlă dușul, robinetele de la chiuvetă, apoi lăsă apa să curgă peste sticle. Un duș rapid, rece, îi alungă apatia. Lăsă dușul să curgă puternic și încet închise yala, o blocă. Acum totul era în ordine: putea începe vînătoarea de „ploșnițe“. Mobilierul fiind puțin, camera mică, vînătoarea avea un cîmp limitat, ușor de depistat eventualii paraziți parașutați acolo. Concertul transmis la radio crea un fond sonor adecvat.

Bondarul nu semnaliza nimic, totul sclipea de curățenie. Bazinul de apă de la W.C., șnurul, dulapul din hol, unde Adrian avea hainele aranjate milimetric, totul era curat. Eugen respiră, în sfîrșit, ușurat, la gîndul supliciului la care ar fi fost supus, dacă în cameră ar fi fost „ploșnițe“. Se uită la ceas. După calculele lui, Adrian urma să sosească. Singurul om care-i putea încurca socotelile era Lică, cu mania lui. Zîmbi aducîndu-și aminte de figura total interzisă pe care o afișase „somitatea“ sub

ploaia de tunete și fulgere a lui Lică. Afișul ar avea un succes nemaipomenit mai ales la cei sculați brusc din somn și obligați să-l privească.

Bătăile din ușă îi șterseră zîmbetul, „somitatea" era nerăbdătoare sau furioasă?

— Spune-mi, te rog, prietenul dumitale e nebun?

Eugen se uită la el mîrîind, grozav ce-l mînca latul palmei drepte. Se stăpîni, își masă mîinile, apoi brusc își întinse mîna dreaptă în față, strînsă pumn. Din pumnul încleștat ridică degetul mare... Adrian deveni iar afiș.

— Unu. Vă rog să vă controlați în tot ceea ce faceți, mai ales atunci cînd vorbiți.

— Doar nu vă imaginați...

— Am dreptul să-mi imaginez, dar am și datoria în primul rînd să verific. Dacă această cameră ar fi fost o orchestră de muzică popp? atunci tot ce am făcut pînă acum s-ar fi dus dracului. Pielea mea ar atîrna pe un gard. Vă asigur însă că nici a dumneavoastră nu ar arăta mai bine, probabil mult mai rău, oricum nu e o piele de rînd, ci a unei somități!

— De unde ai scos povestea cu somitatea?

— Colonelul Stăncioiu mi-a atras atenția, eu sînt sigur că nu aș fi observat-o. Apropo de acest fapt, vă spun că eu în meseria mea sînt doctor docent, dacă vă convine această titulatură, deci la titluri sîntem egali, chiar dacă al meu nu mi-a fost și nu-mi va fi conferit de nici o somitate, în togă, care moțăie tot timpul susținerii lucrării și singurul lui gînd e îndreptat fix, dar fix, spre meniul de la banchet. V-am dovedit că sînt as în meserie?

— Da, dar...

— Lică, prietenul meu, e de fapt fratele meu, e inginer mecanic și de la el am învățat sau mai exact împreună am învățat toate chichițele mașinilor. Eu nu aveam voie să scot un cuvînt, el trebuia să țină trena miresii.

— Trena miresii! Asta ce mai este?

— O vorbă a noastră de pe vremea vacanțelor...

— Cînd jucați, vineri și sîmbătă, bambilici și fotbal, apoi duminică, luni și marți amigdalită?

Eugen rîde, se întinde pe pat azvîrlind papucii. Adrian îi culege și-i aranjează lîngă pat.

— Iertați-mă, am să fiu ceva mai atent pe viitor.

— Nu cred. Spune-mi mai bine povestea cu mireasa și nu te mai scuza prostește că tot nu te cred.

— În vacanțele studențești lucram împreună cu Lică la un garaj de reparat mașini. Toți bărbații din familia noastră au fost mecanici, șoferi. Eu am sărit puțin alături, am trecut lîngă colonelul Stăncioiu, deci tot în familie, dar în partea mamei. Lică continuă tradiția, în linia tatălui.

— Ce amestec are aici colonelul?

— Nici unul, e fratele mamei și atît. Deci, în vacanțe, lucram la garaj, la început am spălat mașinile, le-am vopsit, încet, încet am intrat și la motor. Ne alegeam clienții dintre aceia pe care-i bănuiam „mirese", naivii treziți peste noapte cu o mașină în fața casei, despre care nu știau decît că are volan, frîne, faruri, uneori roți. Unul din noi ținea trena, îl ținea de vorbă, celălalt transpira căutînd defecțiunea, diseca, asemeni chirurgului, totul. Numai așa se poate învăța meseria.

— Niciodată n-ați încurcat ițele?

— Ba da. Pedeapsa era drastică: o săptămînă spălam și vopseam, nu aveam voie să ne apropiem de motoare. Bunicu nu ne ierta nimic. Alături de el reparam mașina, apoi urma pedeapsa. Bunica bombănea: „îți faci de rîs copiii, rîde satul de ei și de tine", dar bunicul nu a cedat niciodată. Se uita la noi să vadă cum reacționăm, îi umblau ochii ca la căutătorii de aur, febrili, neastîmpărați. Sînt sigur că dacă am fi trecut de partea bunicii ne-ar fi făcut bagajul și ne-ar fi trimis pachet acasă. Întoarcerea noastră, cu călcîiele înainte, n-ar fi fost de bun augur, impactul cu tata, cu rîsul lui ne oprea pe loc, supunîndu-ne voinței bunicului. Și azi bunicul îl controlează cît e Lică de mare șef, respectat și apreciat de toți.

— Ați rămas pentru el tot copii. Cum te simți în postura perpetuă de puști?

— Excelent. De fiecare dată cînd vin la Salca simt de la intrare un miros cald de plăcintă cu smîntînă, urdă și lobodă, iar pe bunica o văd lîngă cuptorul de pîine, ștergîndu-și cu șorțul fața transpirată, poate lacrimile de bucurie. Niciodată n-am știut precis, n-am întrebat-o, dar ochii ei înlăcrimați de foc, de fum sînt pentru mine o lume unde mă simt mic, ocrotit.

— Ești un om fericit, un sentimental desuet, îngrozitor de dezordonat, puțin infatuat. Apa, poți să-mi spui, de ce curge?

— Infatuat nu. Chiuveta e plină cu pepsi, oricît am căutat aici n-am găsit nicăieri un frigider. Știți undeva unul, că atunci închid apa?

— Fiind vorba de pepsi, mă dau bătut. Mîncare nu ai luat cumva?

— Sarcina mea e să vă păzesc, să-mi dau silința să vă fiu agreabil, să mă suportați, dar în ceea ce privește mîncarea nu mi s-a spus nimic.

— Trebuie să lămurim două probleme: prima, care mă deranjează, mă trimite la naftalină, e povestea cu somitatea. Te rog să faci abstracție de sfaturile primite, prefer o comportare normală, civilizată, uneia contrafăcute. A doua, îmi place povestea cu „mireasa“, deci eu eram pe post de fraier. Acum mi-a plăcut, dar am mai fost o dată taxat de fraier și am fost îngrozitor de dur, a doua oară nu încerca. Ai, totuși, ceva de mîncare?

— Mulțumită doctorului avem. E un tip haios, n-a întrebat decît dacă sînteți în siguranță. Punîndu-mi întrebarea s-a dat de fapt de gol, fusese avertizat de venirea mea.

— Dacă dai greș și încurci contactele, cine te salvează?

— Nimeni, orice intervenție din afară e tardivă. Mîine tatonez terenul, mă adaptez situației. Pe cît e posibil nu ne vom întîlni, dar vreau să știu exact unde veți fi, la ce oră. Sînt convins că veți fi urmărit, nu de alta, dar numai și pentru a vedea dacă ați sesizat ceva acasă sau la mașină. Dacă nu o vor face mîine, atunci poimîine în mod sigur. Atenție la ce vorbiți în mașină, dacă se poate nu vă folosiți de ea.

*

— Staicule, din cîți am fost aseară, vorba cîntecului, am rămas numai noi doi. Spune-mi ce mașini au trecut pe șosea.

— Aveți aici lista completă, n-au fost multe.

Colonelul își aranjă hîrtia în față și cu degetul urmări numerele.

— Cine conducea mașina în rodaj?

— Fericitul?

— Ce fericit?

— Așa i-am zis eu, era un bărbat, mergea încet, chiar mi-am zis că acum merge cu 40 și peste o lună suta i se va părea prea puțin, nu l-am reținut exact. Purta o cămașă albă, cu mînecile scurte, ochelari de soare, o șapcă albastră cu cozoroc, din acelea pe care le poartă suporterii echipei locale, nu mi s-a părut nimic suspect. Dacă stau bine și mă gîndesc, cînd a trecut el, în stație venise o femeie după benzină și era furioasă că nu au servit-o imediat.

— Bravo frate, dă-i înainte, descarcă-ți sufletul, eu te trimit în misiune și tu te uiți după femei, iar „fericiții“ trec pe lîngă tine în pas de defilare. Află, fustangiule, că „fericitul“ nu a așteptat să treacă luna, nici măcar aia de pe cer, ci a așteptat să treacă de stația de benzină ca să circule cu 110 la oră! Radarul, dealtfel, ne va confirma acest lucru, poate avem și o poză mai bună decît semnalmentele oferite de tine. A riscat al dracului de mult punîndu-și un număr de rodaj, dar ne-a păcălit, trebuie să recunoaștem. A mizat din greu pe faptul că cei de la circulație nu-i prea deranjează pe șoferi în perioada rodajului, merg reglementar, mașina e ultra-revizuită.

Am greșit, nu îmi este ușor să recunosc, dar sînt încă cinstit cu mine: dacă le ceream celor de la Salca să efectueze controlul la mijlocul distanței dintre noi și Salca nu ne mai turnam acum cenușă în cap.

— Vă înșelați uitînd obiceiul șoferilor de-a se avertiza, pe drum, cînd întîlnesc controlul circulației. Pariez pe ce vreți că tipul cu mașina în rodaj s-ar fi întors sau ar fi făcut ceva ca să se poată strecura neobservat, eu știu, probabil...

— Și-ar fi schimbat numărul și hainele vrei să zici? Ai dreptate, a lucrat ca la carte, imposibil să nu se fi asigurat contra tuturor întîmplărilor ciudate, a simplelor coincidențe, parcă așa se spune? Femeia ar fi putut juca rolul paravanului pentru eventualii mei subalterni plasați în stație?

— Nu. După ce a plecat mi-am amintit cine este, de unde o cunosc. De un an e prim-balerină la operă, înainte fusese dublura prim-solistei care s-a pensionat. Nu de mult a avut un recital la televizor, e imposibil să nu o știți.

— Sînt încîntat de cultura ta, sper că nu se limitează numai la picioarele balerinelor, care te zăpăcesc în aşa hal de nu mai vezi nimic în jurul tău? Cărţi citeşti sau te adorm? Hai, nu fă mutra asta de copil bosumflat, rîd şi eu de necaz. Ce crezi, are vreun sens să mergi la I.D.M.S.? Eu merg pe cacialma.

— La ora asta au închis, eventual fac casa, încercăm cu un telefon, deşi sînt slabe speranţe să răspundă. Mă duc totuşi la magazin. Cine ştie ce minuni mai descopăr.

— O minune, două minuni, genul feminin.

*

Becurile fuseseră stinse unul cîte unul, noaptea şi întunericul devenind singurii stăpîni ai oraşului adormit după o zi toridă, obositoare. Tot mai rare erau ferestrele slab luminate de veioze, întîrziate în noapte de somnul agitat al unui copil sau de mirosul încă proaspăt de plumb al unei cărţi.

Zgomotele vaselor sparte şi ale vorbelor-cuţit, de la etajul IX, se stinseseră sau se mutaseră în altă cameră. Cei de la şapte dormeau demult, pe ei aproape că nu-i auzise, rar urcau, prin coloana de aerisire de la bucătărie, vorbele bărbatului. La început a crezut că vorbeşte singur, de-abia într-un tîrziu a auzit-o şi pe femeie.

Liniştea era mereu întreruptă de bocănitul ciocanelor în planşeele cofrajelor ce trebuiau dezlipite şi îndepărtate de pereţii turnaţi. Clinchetul macaralelor se transformase, cu timpul, în melodie suportabilă, contrapunctată de loviturile ciocanelor.

Supranumele de Sconcs i-l dăduseră băieţii pentru analizele efectuate, care întotdeauna se dovediseră a fi exacte; rezultatele precum şi concluziile prezentate de el erau pentru adversar o muşcătură mortală, nici un antidot din lume nu-l putea salva. Băieţii nu-i spuneau: ai o mînă bună sau o minte extraordinară, ci ai „o blană preţioasă şi rară, pe care mulţi ar fi dispuşi să o plătească în aur fie întreagă, fie şi pe ici pe colo ciuruită, dacă nu de molii, atunci de un glonte bine tras". Despre expertul Mihai Spătaru puţini erau cei care auziseră, ochii oamenilor sînt furaţi de faţadele înalte, ei nu mai au timp şi răbdare să caute dincolo de ele, uneori chiar sub asfaltul pe care-l calcă zilnic, şi să descopere singuri pe rarii

Sconcşi din marea masă de anonimi, Sconcşi fără de care multe din anchetele colonelului Stăncioiu şi ale altora ar fi rămas fără finalitate, urmînd să fie clasate sau reluate altă dată.

Rămas singur, Sconcs-ul lucrase din greu, dar cu uşurinţă, atenţia nefiindu-i atrasă sau deranjată de nimeni. Apropierea orei pe care singur şi-o fixase nu-l înspăimînta, hotărît fiind să nu le deschidă pînă nu termină. Respectînd parcă un consemn, cei doi nu veniseră nici la ora unu fără un sfert.

Rememorînd zilele de burlăcie, Mihai căutase în bufet cafea şi zahăr, un ibric. Luminile erau stinse în apartament, doar flacăra unui ochi de aragaz arunca pe pereţi o lumină ciudată, rotitoare.

Cafeaua era mai mult un surogat, o apă călduţă, străvezie pe care Ţenţ nici tăiat de un tren în viteză nu ar fi acceptat să o bea sau să o numească astfel.

Paşii de pe coridor îi atraseră atenţia. Deşi era convins că nu pe uşă intrase vizitatorul nocturn, îşi simţi totuşi inima strîngîndu-se, respiraţia îşi încetini ritmul şi volumul.

Ieşi în hol să ridice lanţul de la uşă. Dincolo de palier simţi respiraţia lui Dan. Şi dacă nu-i Dan? Au avut o idee nefericită privind închiderea uşii, trebuia să ia cheia, oricum nu-i relevase nimic şi l-ar fi scutit de emoţii inutile. Patru ciocănituri uşoare, una, încă una, apoi iar patru îl liniştiră pe Mihai Spătaru, deşi prin vizor nu vedea nimic, doar întuneric. Ridică lanţul şi prin uşa întredeschisă intră Dan.

— Am o vagă impresie că, dacă nu ciocăneam, rămîneam afară, ce zici? Să ştii că maşina cîntă.

— Eram convins. Intră, simte-te ca acasă, poţi să calci peste tot, numai peste mine nu.

— Lumina nu se poate aprinde?

— La ora asta, nu. Mai devreme a fost altceva, atunci mai era lumină afară şi printre storuri nu se vedea nimic. Acum ar însemna să ne aprindem paie în cap singuri. Urmărind ora la care s-au culcat vecinii de sus şi de jos, adăugînd la asta încă o oră, pentru siguranţă, cred că între 0,30 şi ora 1,30 s-a intrat în apartament unde „oaspetele" a rămas pînă aproape de 4; mai mult nu, pentru că se luminează de ziuă. Nu dau doi bani pe ideea

că ar fi sfidat bunul simţ şi şi-ar fi etalat talentele în văzul a cel puţin o sută de oameni. Nu trebuiesc uitaţi oamenii de pe şantier. Ţelul lui a fost biroul, asta am dedus după imprimările pe covor ale picioarelor scaunului, care a fost mişcat şi a lăsat, alături de vechile urme, altele noi. Ceva mă face să cred că nu a stat pînă aproape de patru, ci a plecat mai repede.

— De ce crezi asta? Cafeaua să ştii că-i proastă, Ţenţ va spune că-i numai bună de spălat pe dinţi atunci cînd ai o pastă infectă. Ar trebui însă să-l oblig să o bea şi numai pentru cît m-a tocat la cap cu uşa: dacă e aşa, atunci înseamnă că... dar de ce? dar nu se poate aşa? M-a mărunţit mai rău ca tovarăşul colonel, iar în final mintosul să-mi spună că se poate şi-mi va dovedi el mie că se poate intra în casă.

— Se poate, dar nu cum crede el, pe uşă, ci pe uşa de la balcon.

Ceaşca lovi farfurioara din mîna lui Dan, aproape că o scăpă, o aşeză pe masă şi îşi şterse pantalonii cu mîinile, alungînd stropii de cafea.

— Cum pe uşa de la balcon?

— Nu ştiu, va trebui să văd mîine dimineaţă amplasarea balcoanelor, distanţa dintre balcoanele apartamentelor învecinate. Cînd mi-am dat seama pe unde a intrat, era tîrziu, era întuneric. Tot timpul cît am căutat m-au obsedat cuvintele lui Ţenţ: doar nu a fost paraşutat. Din moment ce pe uşă nu se putea intra, singura posibilitate era paraşutarea, dar de unde, de la care apartament — deasupra — dedesubt, vecinii de alături, vom vedea mîine. În orice caz acum toate drumurile duc, nu la Roma, cum se zice, ci la uşa din bucătărie spre balcon, pe aici a intrat. Pentru faptul că nu a pus o ploşniţă cîntătoare în apartament sînt două explicaţii: ori s-a întîmplat ceva aici sau în bloc şi n-a mai avut timp, ori s-au mulţumit numai cu cele puse în maşină. Înainte de a-mi spune tu despre maşină, mi-am imaginat săculeţul alpinistului, mai exact conţinutul lui: pielea de căprioară pentru şters, setul de chei, mănuşile, magnetul, şi alte cîteva nimicuri, că doar nu era să vină cu un geamantan. Dacă totuşi au fost doi, deci cel de al doilea a avut posibilitatea să-i dea lucrurile, înseamnă că nu a mai avut timp să le pună.

— Crezi că a deschis uşa cu un magnet? Dar dacă totul e trucat şi tu ai pornit de la o premisă falsă, înlăturînd, după cele spuse de mine privitor la uşă, această variantă, care nu trebuie exclusă, ci verificată?

— Am verificat şi nu mult a lipsit să rămîn afară cu cheia în mînă, deşi eu auzisem sunetele scoase la deschidere, iar varianta că a fost instalată o ploşniţă care să transmită cîntecul uşii este o pură aberaţie. El a lipsit din ţară, iar cei care au intrat nu au intenţionat să-i facă o vizită. Dacă intenţionau, i-ar fi făcut-o cînd a lipsit, însă nu i-a interesat. Acum ceva s-a întîmplat şi au fost într-un fel forţaţi să o facă. Tot ce-ţi spun e o simplă impresie, supoziţie, s-ar putea să mă înşel, zise Sconcs-ul.

— Acelaşi lucru susţine şi Adrian, dacă ar fi căutat lucrarea ar fi executat descinderea în absenţa lui din ţară, dar nu-şi explică ce au căutat. Tu ai găsit ceva deosebit?

— În afară de praf, nimic. Praful a fost pentru mine pulbere de aur. Am exclus uşa de la intrare pentru că în praful aşezat pe gresia din hol, acolo unde covorul nu o acoperă pentru a se putea deschide uşa, nu am găsit urme de bascheţi. Noi am intrat pe folie, în faţa uşii sînt numai urmele lăsate de Adrian, urme de pantofi. În sufragerie, în faţa uşii celui de al doilea balcon, nu sînt decît urmele papucilor de casă. Nu uita că făcuse un duş şi probabil a stropit în baie, cum se întîmplă. Au fost binevenite ultimele precizări făcute de colonel, înainte de-a ne urca în maşină, privind plimbările prin casă ale lui Adrian, ce a făcut, ce a descoperit, altfel eram tentat să cred că vizitatorul a făcut un duş ca la el acasă. Spuse în ultimul moment, precizările au fost excelente; îl înţeleg, totul a venit din senin.

Singurul loc unde am găsit urme de bascheţi a fost în dormitor, lîngă noptieră, pe o porţiune neacoperită de covor. Bănuiesc că a căutat ceva, probabil cheile de la birou.

— Pe balcon?

— Pe balcon stăpînă a fost ploaia care ne-a răcorit. Nu am controlat, era imposibil. Rămîne să controlez pe lumină, dar nu am nici o speranţă.

— Dar dacă a folosit şi el o folie ca noi?

— În cazul acesta nu mai trebuia să măture în urma

lui, atît în birou cît și în bucătărie, or el a măturat cu peria rotativă, apoi a strîns totul de pe perie, probabil ca amintire, nu putea pleca cu mîna goală.

— Ușile și ferestrele spre balcon au fost închise, cum a...

Un fîlfîit de aripă a unei păsări de noapte fu urmat de o bufnitură pe mozaicul balconului. Dan întinse mîna repede și stinse gazul. Întunericul îi cuprinse amplificîndu-le spaima. Încet, încet își reveniră, toată atenția fiindu-le îndreptată spre balcon. Cîteva secunde nimic, nici o mișcare. Dan trecu lîngă ușă, dar tot nimic. Apoi bănui un pas ușor, o mînă ce pipăia tocul ușii pe verticală. Din nou nimic.

— Sconcs-ule, aprinde un fir din blana ta fermecată și deschide-mi ușa, se auzi vocea lui Țenț, trecută prin vată.

— Dobitocul! Deschide-i ușa că nu-l pot ajuta altfel sau mai bine lasă-l acolo, e răcoare, plăcut, are toate șansele să mai bată un țăruș pe o idee fixă. Parașutistul dracului!

— Sconcs-ule, te rog, am ajuns pînă aici, fă tu acum o minune, spune un cuvînt magic sau tot ce-ți trece prin minte!

— Dă-i drumul mîței ăleia nenorocite, că mă calcă pe nervi. Pe chestia asta îl torn la colonel.

Dan îi deschise și Țenț intră radiind. După transpirație Mihai îi bănui fericirea ce-l cuprinsese.

— Băieți, e fantastic, pe aici a intrat tipul spreyat.

— Colonelul va fi încîntat să afle ce idee minunată ai pus în aplicare, zise Mihai furios. De unde ți-a venit ideea cu balconul?

— De la bun început a fost exclusă ideea pătrunderii pe ușa de la intrare, singura șansă care rămăsese era balconul. Toată după-masa mi-am petrecut-o zgîindu-mă la balcoane, cum sînt așezate, ce distanță este între ele la același nivel și între nivele. Am exclus posibilitatea trecerii de pe balconul vecinului de palier, pentru că între apartamente se interpune casa scărilor, plus cele două camere aflate spre casa scărilor. Distanța e foarte mare și e riscant să faci echilibristică pe o scîndură, la etajul opt. Balcoanele de la sufragerie, fiți liniștiți, am studiat apartamentul lui Dicu și știu cum sînt amplasate încăperile, deci balcoanele de la sufragerie sînt așezate unele sub altele. O eventuală escaladare a lor implică mari riscuri, un picior greșit pe balustradă te trimite direct în rai, dacă ai fost în viață un suflet milos, în caz contrar în iad, unde Scaraoschi te așteaptă cu brațele deschise. În schimb, balcoanele de la bucătărie sînt așezate în zig-zag, în așa fel încît cel superior acoperă jumătate din cel inferior.

Departe de mine gîndul că ar fi o joacă coborîrea, dar cu puțină inventivitate, atenție, îndemînare, de ce nu transpirație, se poate realiza. De pe acoperiș se trece cu piciorul, simplu, pe placa de beton a balconului fals, chestie de estetică, iar de aici, sprijinit în mîini, îți dai drumul pe balconul de la zece; apoi escaladezi grilajul și în cîteva secunde treci de la un etaj la altul. Distanța între balcoane e de 2 metri și 30 de centimetri, o bagatelă pentru un tip înalt. Pînă aici toate sînt bune și frumoase, problema însă nu e rezolvată pe deplin; urmează plecarea, ieșirea, mai exact cum a părăsit apartamentul, pe unde și-a croit drum ca să ajungă pe pămînt?

— Ai bătut țărușul prea tare și nu mai vezi! Simplu, a trecut din balcon în balcon pînă jos.

— Asta e: nu a coborît așa pentru că distanța de la balconul primului etaj pînă la pămînt e în jur de cinci metri. Parterul nu are balcon, iar fundația e mult înălțată pentru că s-a constatat, la săpături, că pămîntul e moale, cu tendință de alunecare și constructorii au fost nevoiți să consolideze și să înalțe fundația cu mult peste normele obișnuite. Inițial au vrut să renunțe la cele zece etaje, să construiască doar patru, dar un inginer a venit cu o soluție nouă de injectare a betonului și s-a revenit la prima variantă, de zece etaje. Am analizat bine, nu așa a coborît; cum însă, nu știu.

— A urcat pe unde a coborît.

— Dacă coborîrea este relativ ușoară, urcarea necesită o extraordinară pregătire fizică și chiar psihică: e o chestie să te ridici în mîini aproape trei metri, pentru că grilajele nu te ajută și nu-ți poți așeza picioarele pe placa de beton decît în momentul în care ai atins cu mîinile marginea superioară a grilajului. Eu personal nu sînt capabil să mă întorc pe unde am venit. Practic nu ai cum te prinde de placa de beton de la etajul superior, numai dacă nu există ceva pe care să te urci. La etajele superioare

balcoanele sînt goale, numai aici există un dulăpior de bucătărie.

— O scară?

— Scara de mătase a lunii presupune un țăruș bătut, sau o antenă bine înfiptă în acoperiș, ceea ce nu există. Antena comună e fixată la capătul acoperișului. Exclud deci posibilitatea legării unei scări de frînghie de ea, distanța e mult prea mare. Așa cum exclud prezența unui al doilea vizitator de acoperișuri, balcoane sau apartamente. Părerea mea e că unul a lucrat aici, altul la mașină. Mai este ceva care mă determină să cred că nu s-a întors pe unde a venit și anume: lîngă casa liftului este o ușă prin care se ajunge pe acoperiș, acolo am văzut urme de bascheți care intrau, de ieșit nu au ieșit pe acolo, lipsesc urmele de întoarcere.

— Unde zici că le-ai văzut? îl întrebă Mihai Spătaru.

— Lîngă casa liftului, la ultimul etaj, sînt în stînga cîteva trepte care duc la ușa ce dă pe acoperiș. Sînt intacte urmele, te așteaptă, în rest nu mai există, am controlat eu, ploaia a spălat totul.

— Dacă urmele descoperite de tine sînt identice cu cele descoperite în casă înseamnă că a fost o singură persoană, dacă nu coincid e de presupus prezența a încă unei persoane, zise Mihai.

— Voi ce credeți?

— Între balconul de la bucătărie și balconul de la casa scărilor ce distanță este? Presupun că există asemenea balcoane, pentru că în mod normal acolo se află hubloul destinat resturilor menajere.

— Cade, se umflă în pene Țenț, ca un gînsac victorios. Balcoanele sînt îngropate și acoperite, spre exterior, cu un perete decorativ în dreptul lor, apoi simplu între etaje. Decorația e alcătuită din linii drepte și perpendiculare, avînd ici-colo cîteva patrate libere, pentru aerisire.

O găselniță a constructorilor, frumoasă și cu un grad mare de utilitate, eficientă. De ați ști voi ce spaimă am tras, cît am transpirat. E prima mea coborîre de acest fel. Deși știam că dormitoarele sînt amplasate dincolo de sufragerie, mi-a fost frică de bufniturile de pe balcoane, nu cumva să-i trezesc pe oameni și, văzîndu-mă la ei acasă, aterizat din lună, să mă ia la bătaie. Am fost totuși deștept, nu mi-am pus speranțe în ajutorul vostru. După

cum m-ați primit, mi-am dat seama că mai degrabă le-ați fi dat lor ajutor la bătaie decît mie. Ideea mea s-a dovedit pînă la sfîrșit bună, mai rămîne să-mi spuneți voi cum a deschis ușa și pe unde a plecat.

— Ușa bănuiesc că a deschis-o cu un magnet foarte puternic, voi încerca să refac operația dis-de-dimineață, dar cum a dispărut de pe balcon nu știu, ne mai gîndim. Oricum, tu ai analizat aproape toate variantele și tot nu i-ai dat de capăt, să vedem ce zice și colonelul. Eu mă duc să văd ce e de văzut pe scări, după care merg la laborator.

— Eu rămîn aici pînă vii de la laborator, vreau să încercăm și povestea cu magnetul. Tu ce faci? îl întreabă Dan pe Țenț.

— Îmi fac o cafea.

*

În holul în formă de L, lumea aștepta repartițiile pentru camere. Unii, după cum se întinseseră, așteptau demult. O femeie își tot scotea din geantă ba pîinea, ba un ou, o bucată de carne și mînca fără să se uite la nimeni. Lîngă perete erau așezate fotoliile îmbrăcate în piele, cu brațe de metal, celălalt perete era căptușit cu ghișee.

„Nu-mi explic de ce le trebuiesc atîtea, parcă ar fi un oficiu de C.E.C. sau o mare bancă. Funcționara care preia bilete se uita cruciș, dar atît de tare încît mă fascinează, mă uit fix în ochii ei și mă întreb cît de turtită sau de mică mă vede. După cum se comportă, bănuiesc că nici nu mă vede. Mi-a luat biletul, a spus să aștept și a tras oblonul, prea tîrziu căci tot i-am văzut ceașca cu cafea. Fată deșteaptă, bea ness, altfel mirosul cafelei s-ar fi răspîndit în hol, deși am vagi bănuieli că nu; aici mirosurile s-au amestecat încît singura șansă de supraviețuire e să ieși sau să stai lîngă ușa batantă". Ria se așeză într-un colț, în apropierea ușii, de unde, trecînd neobservată, putea vedea totul. În cadrul ușii apar mai întîi două valize mari, apoi un bărbat, un copil și o femeie. Mîinile întinse ale bărbatului sugerează greutatea. Rezemați de un ghișeu închis stau doi bărbați și o femeie, discută, rîd. Din cînd în cînd mîinile femeii îl caută, îl ating, ca o mîngîiere, pe cel tînăr. Jocul se repetă, așa cum se repetă privirea spre pantofi a celuilalt bărbat îm-

brăcat cu o scurtă bleumarin, pătată cu uleiuri. Şoferul, doamna şi ... Prostii.

„Dar dacă tot nu am ce face pot să inventez, deşi nu sînt chiar sigură că totul se datorează jocului meu «de-a ne umple timpul». Pot să-mi imaginez totul fără să mă uit la ei, trebuie doar să le privesc picioarele, mişcarea pantofilor; după cum se apropie sau se îndepărtează pantofii femeii pot deduce gestul braţelor, al atingerilor. Ceilalţi ies şi intră trăgîndu-şi picioarele, sînt obosiţi, sătui de aşteptare. Cînd vor fi chemaţi pentru repartiţie pantofii nu vor mai freca linoleumul, vor avea pasul mai mare, iar apoi, odată ajunşi afară, se vor grăbi să ajungă cît mai repede la vilă, la cameră".

Ria se plictisea, o dureau spatele şi picioarele. Femeia de la ghişeu o întîmpină cu aceeaşi privire derutantă. Nu îi mai caută privirea, ci o întreabă cît mai are de aşteptat.

— Abia aţi venit şi deja vă impacientaţi? Aşteptaţi vă rog.

— Cît timp?

— Pînă vom primi de la cameriste lista camerelor libere, de fapt pînă va veni şeful.

„Nu mai am replică, sînt şi aici şefi. Sună telefonul, iar frumoasa mea e salvată. Întotdeauna telefonul salvează pe cineva, pe mine cine mă salvează?! Oamenii se uită la mine nedumeriţi: ce vreau de fapt, abia am venit, ei stau aici de azi-noapte şi au răbdare, atunci eu? Ei bine, eu nu mai am!" În spatele Riei, femeia spune, încontinuu, da, da, apoi strigă:

— Tovarăşa Cişmaşu! Tovarăşa Cişmaşu la telefon.

Tovarăşa Cişmaşu nu e altcineva decît femeia gardată! Vine spre telefon zîmbind.

— Da, da dragă, bine dragă, sigur. Da, Silică va pleca acum. Da, am călătorit bine. Nu. Cred că peste cîteva minute. Fii liniştit, dragă, domnişoara va avea grijă, sigur, dragă. Bine, pa, pa! Îi întinde receptorul „domnişoarei". Aşa e soţul meu, grijuliu. Voia să ştie dacă am primit o cameră bună, l-am asigurat că veţi avea dumneavoastră grijă. Vă mulţumesc.

Frumoasa se uită şi mai cruciş, zîmbeşte, e toată numai miere. Mister? Nici vorbă, funcţia, funcţia celui cu care a vorbit a făcut minunea. „Eu de unde să-mi scot o

«funcţie», căci şefi am destui; la slujbă unii, acasă alţii. Toţi sînt şefi, toţi comandă: fă asta, dă-mi asta; îmi lipseşte un nasture; n-am caiete; nu e pîine; cum mă îmbrac?; uniforma nu e călcată, nici pantalonii mei; vezi problema la aritmetică, eu n-am timp etc. etc." Ria iese din hol şi are plăcuta surpriză de-a asista la o scenă înduioşătoare. Silică, e totuşi şofer, pleacă, dar pleacă şi frumuşelul. Zîmbete, pupături cam prea mămoase. Promisiuni. „Vin duminică!" Fluturări de mîini şi bezele. În sfîrşit, maşina a cotit, nu se mai vede. Tovarăşa, soţia tovarăşului, se întoarce, o măsoară din cap pînă la unghiile de la picioare, deşi ele nu se văd din pantofi, dar ea se uită. Ria are impresia că-i calculează fiecare obiect de îmbrăcăminte. Nu prea e încîntată de suma obţinută, dar ce să-i faci.

Prin uşa batantă, într-un tîrziu îşi aude strigat numele de o voce bărbătească, probabil a şefului venit pentru o oră să-şi exerseze pe nişte nenorociţi calităţile vocale.

— Aţi fost repartizată la vila 19, camera 11.

— Dacă e departe, îmi puteţi chema un taxi? Abia aştepta să o trimită la dracu cu taxiul ei cu tot, pentru că ştia precis că aşa ceva aici nu există, staţiunea e nouă, mică.

Pe faţa omului nu se poate citi nimic rău, eventual bunăvoinţă.

— Nu avem taxiuri, dealtfel vila e aproape. Dacă aveţi puţină răbdare, am să rog pe cineva să vă ajute la bagaj, sînt de urcat nişte scări. Aşteptaţi, vă rog!

Dispare şi peste cîteva minute se întoarce însoţit de un bărbat. Ria îi mulţumeşte şi pleacă însoţită de bărbatul ce-i duce valiza.

Trec pe o alee străjuită de brazi, e răcoare, o umbră deasă acoperă totul, îşi imaginează noaptea ce întuneric poate fi şi o apucă spaima. La capătul aleii se vede vila, două etaje, de jur împrejur brazi, de aici încolo pădurea n-a mai fost defrişată, e stăpînă. Pînă cînd?

Omul pleacă. Recepţionera vilei îi spune că este la cameră cheia, a venit de cîteva minute o tovarăşă. La vederea viitoarei ei tovarăşe de cameră are o mică surpriză. Nu este alta decît tovarăşa Cişmaşu care vine spre Ria, rîzînd cu rîsul ei din sala de aşteptare şi trecîndu-şi mereu vîrful limbii pe sub dinţii de sus.

— Draga mea, să știi că eu am fost sigură că mata vei sta cu mine, sînt bucuroasă că nu m-am înșelat.

Ria își lasă valiza lîngă pat, se descalță și-n ropotul ei de vorbe măsoară de cîteva ori camera, apoi se dezbracă.

— Nu sînteți curioasă să aflați de unde am știut?

„Dacă nu-i răspund va fi mai rău?"

— Ba da, vă rog.

— Știți, dintre toți, de acolo, mata erai mai...

— Mai curățică, nu?!

— Vai, n-am vrut să spun asta, dar soțul meu nu suportă ca eu să stau în cameră cu orișicine. V-aș ruga să-mi spuneți cum vă numiți și unde lucrați, pentru că va suna după-amiază și trebuie să-i spun.

— Îi spuneți soțului dumneavoastră absolut tot, întotdeauna?

— Bineînțeles, draga mea!

„Pînă la al treilea «draga mea», trebuie să mă stăpînesc, să fiu binecrescută..."

— Sînt contabilă, mă numesc Maria Faur. Trebuie să-i spuneți soțului și cîte kilograme am, înălțimea, copiii, căsătorită, divorțată?

— Sînteți nervoasă? Suferiți cu nervii?

— Nu.

— Atunci de ce vă plimbați încontinuu?

— De oboseală, răspunse Ria și se întinse pe pat, spatele ei nu mai rezistă. „Draga mea" e la oglindă, se piaptănă, se rujează și turuie, evident, despre soțul ei. Nu spune ce funcție are, dar lasă să-și imagineze cine ce vrea, să ghicească dacă poate. „La ora asta tot ce-mi trece prin cap sînt două coarne mari de cerb, cu deosebirea că, în loc de cioturi, eu văd crescînd pe ele frunze de stejar. Atîta tot".

Se aud ciocănituri în ușă. Asistenta medicală le cheamă pentru consultații. Ria zîmbește tavanului. „Nici prin cap nu mi-a trecut să merg eu prima, cinstită să fiu nici nu cred că aș fi putut; sînt doar o biată contabilă, suportată în lipsă de altceva mai bun".

Coboară din pat, deschide ușa spre balcon și iese. Camera lor are balconul lipit de cel de la numărul doisprezece.

„Sper din toată inima ca în vilă să nu existe nici un număr treisprezece, dacă e așa înseamnă că au umor și ai noștri nu numai americanii". Douăzeci de metri de la vilă începe pădurea. Spațiul liber e semănat cu iarbă. Văzută de aici, de sus, iarba are reflexe de albastru.

Tovarășa Cișmașu o anunță ciripind să coboare. În cabinet e numai medicul. Nu s-ar putea spune că primirea pacienților cu spatele e un mod civilizat de comportare, dar Ria așa e primită. Salută și așteaptă ca doctorul să-și termine țigara, să se întoarcă, altfel ea e tentată să creadă că dincolo de chelie e un mare pustiu.

— Ce funcție are soțul dumneavoastră?

„Îmi place să vorbesc cu oamenii, să mă uit la ei, să le văd ochii, gura, să le urmăresc mîinile. Cu o chelie n-am vorbit niciodată, mi se pare hilar să-mi imaginez cum ar vorbi, eventual dacă încrețiturile formate pe ea ar desemna niște hieroglife, iar eu le-aș deține codul, atunci da. Dar eu nu dețin nici un cod, nu le pot descifra".

— V-am întrebat ce funcție are soțul dumneavoastră?!

Stinge țigara, fumată doar pe jumătate, și, nervos, se întoarce spre Ria. Între timp intră în cabinet asistenta.

— Actele, vă rog, și dezbrăcați-vă!

Cu un gest reflex își dă ochelarii în jos, îi pune la loc, apoi iar îi dă jos și se uită la Ria.

Face și el adunări și scăderi de bani, de ani, de imagini?! Într-un tîrziu îi ia biletul de trimitere al Spitalului de recuperări.

„Diagnosticul meu nu-i place, nici mie, dar altul nu am. Cînd ajungi într-un pom, și la propriu și la figurat, e de mirare că exiști, nu că ai un diagnostic frumos".

Doctorul continuă să întoarcă hîrtiile, le citește iar, nu-i vine să creadă, se uită la femeie altfel, cu privirea aceea învăluită de compasiune, dar și neîncrezătoare în același timp.

— La ce cameră ați fost repartizată?

— 11.

După cum pune întrebările se vede că n-a primit nici o lovitură în cap, deși instinctiv și-l pleacă spre piept, parînd parcă lovitura. Nu-i exclus ca soția-funcției sau a șefului să-l fi întors pe dos, se mai întîmplă.

— Dezbrăcați-vă!

„Asta e, de acum începe partea penibilă, nu absolut necesară, dar obligatorie, deşi nu ştiu ce va descoperi nou, cînd radiografiile i-ar spune mult mai mult. Legea e lege, nu se discută".

Ria îşi dă jos bluza şi începe spectacolul. Asistenta şi medicul se uită cu disperare la corsetul ei medical, nu le vine să-şi creadă ochilor. Sora caută ceva prin sertare, poate ziua de ieri sau un bulgăr de zăpadă de acum un an, rătăcit nu se ştie cum, acolo, în chip de floare. În sfîrşit a găsit, dar nu e nici ziua de ieri, nici bulgărul preschimbat în floare, ci un banal pachet de ţigări.

Din privirile lor Ria simte, oare pentru a cîta oară?, cum corsetul o aruncă undeva departe, undeva între milă şi graba de a-ţi scuipa în sîn spunînd repede, repede: sarea noastră-i cu viermi.

— Îmbrăcaţi-vă. Cît timp aţi stat în spital?

— Două luni.

— De cînd purtaţi corsetul?

— Pe acesta de două săptămîni, am avut altul înainte.

— Puteţi umbla fără el?

— Da, dar obosesc.

— Vă rog ca în această perioadă, pe cît e posibil, să nu-l purtaţi. V-a trebui să faceţi multă gimnastică, plimbări. Bănuiesc că în spital aţi făcut electro-terapie intensivă, de aceea aici nu veţi face. Dimineaţa, după ce vă sculaţi, ce se întîmplă dacă atingeţi un obiect de metal?

— Între mînă şi obiectul respectiv se produc descărcări, eu le numesc false descărcări electrice.

— Asta voiam să ştiu, de aceea aici veţi face doar împachetări cu nămol şi masaj.

— Nu e cam puţin?

— Nu am terminat, vă rog să mă ascultaţi: în fiecare dimineaţă la ora nouă veţi fi la ştrandul termal. Atunci se termină de curăţat şi de schimbat apă. De la ora nouă la zece, cînd se deschide propriu-zis ştrandul, veţi face mişcări în apă. Ştiţi să înotaţi?

— Slab.

— Atît şi vreau. Bazinul nu e adînc, nu se poate întîmpla nimic, dar trebuie să-l străbateţi de cîteva ori. Aş dori să văd ochii, purtaţi ochelari, e de presupus o anumită sensibilitate, de aceea nu vreau să am surprize.

Tremurul mîinilor persistă. Ria îl simte cînd îi atinge faţa şi se uită în ochii ei eliberaţi de ochelari. Lăcrimează în lumina venită prin fereastra larg deschisă, îşi şterge lacrimile. Pentru o clipă mîinile ei ating mîinile doctorului, care vibrează ca o descărcare electrică, respiră adînc şi cu asta totul intră în normal.

— La ochi nu aveţi nimic. Biletul pentru ştrand îl completează sora. Cîteva zile să-l purtaţi cu dumneavoastră pînă vă vor cunoaşte oamenii de acolo.

Sora îi întinde hîrtiile, e gata de plecare, dar cînd ajunge la uşă doctorul o întreabă:

— Cînd eraţi fată cum vi se spunea?

— Domnişoară.

Deschide uşa repede, dar mai prinde cuvintele doctorului, dincolo de prag.

— Să nu trînteşti!

„Oamenii civilizaţi nu trîntesc niciodată uşile, ci le închid cu mari şi exagerate precauţiuni! Sînt un om civilizat, doctore, dar obosit".

Pe scări o ajunge asistenta, nu se ştie de ce, dar e profund indignată, aerul de compasiune s-a topit.

— Cum vă permiteţi să vorbiţi aşa cu tovarăşul doctor, dînsul este şeful staţiunii?!

Iarăşi replica e inutilă, mai ales atunci cînd e vorba de şefi, iar acum despre şefi e vorba. Scena, în loc să o supere, o amuză prin absurditatea ei. Azi a avut noroc: peste tot a întîlnit numai şefi. Dar ziua abia începe şi nu numai ziua.

*

Ştrandul termal era practic închis între pereţii bazei de tratamente şi pereţii termocentralei, singurul lucru adăugat fiind partea dinspre stradă, pe unde de fapt se intra şi tot acolo erau amplasate şi cabinele.

Uşa de la intrarea în ştrand e închisă. Observă butonul unei sonerii şi apăsă. După cîteva minute, dincolo de uşă, pe dalele de ciment, se aud paşi, apoi o cheie răsucindu-se.

— La zece se deschide ştrandul, îi spune şalopeta fără altă introducere.

Ria îi întinde biletul şi aşteaptă minunea, uşa larg deschisă, dar nu se întîmplă nimic. Omul citeşte biletul, se uită la ea, însă nu deschide.

— Buletinul, vă rog, nu de alta, dar tovarăşul director n-a mai dat asemenea bilete şi eu răspund aici de ceea ce se întîmplă.

După controlul buletinului se întîmplă minunea.

— Doriţi o cabină?

— V-aş ruga.

— Cheile sînt pe masă, alegeţi cabina pe care o doriţi, în afară de nr. 1, aceea e rezervată pentru dom' Buracu, trebuie să vină şi el.

— De aceea mi-aţi deschis?

— Da, credeam că e dînsul. Mîine e de serviciu un alt coleg, vă rog să nu uitaţi biletul şi buletinul, v-a trebui să le prezentaţi şi lui. Sînteţi rudă sau prietenă cu tovarăşul director?

Luată prin surprindere de întrebare, Ria nu ştie pe moment ce să răspundă, apoi bîigui un „da", bun la toate. Omul însă nu-i sesizează ezitarea, răspunsul îl mulţumeşte.

— Aşa da, altfel m-aş fi mirat, că nu obişnuieşte. Un şezlong doriţi? Am să-l duc la soare, poate mai ieşiţi din apă.

Ria îşi alese ultima cabină, chiar lîngă intrare. Avea marele avantaj că la plecare nu mai trebuia să traverseze pavilionul.

Intră în bazin. Apa era caldă. Pipăind cu picioarele dalele bazinului ajunse pînă la mijlocul lui, nu era adînc, apa îi ajungea pînă la piept. Spaima de adînc îi dispăru. Apele rîurilor o speriau, nu-i dădeau senzaţia de siguranţă, acea senzaţie că te poţi sprijini cu picioarele de pămînt în caz de primejdie.

După cea de a doua tură se opri lîngă scări, obosise. Simţi o privire străină aţintind-o, întinse mîna după ochelarii aflaţi pe margine şi şi-i puse. Lîngă ea, în picioare, se afla un bărbat. Brusc, simţi cum pielea i se strînge, cum apa o respinge, ameninţînd-o, provocîndu-i o stare de rău. Sprijinindu-se de bară ieşi din apă, se aşeză pe bordură strîngîndu-şi în braţe corpul, parcă apărîndu-l în încercarea ei de-a se face cît mai mică.

— Vă e rău?

Duritatea întrebării, mai exact a vocii ce rostise întrebarea o dezmetici. Se uită la bărbatul din faţa ei şi descoperi ce o speriase. Prostii!

— Vă mulţumesc, a trecut. Sînt obosită şi abia acum îmi dau seama că n-am mîncat nimic, probabil din cauza asta am avut o uşoară stare de rău, dar a trecut.

Ultimele cuvinte şi le spuse sieşi, căci bărbatul intrase deja în apă. Braţele lui, tăind apa, semănau cu aripile unui corb rănit, care neputîndu-şi păstra echilibrul pe picioare se sprijinea în aripile pentru un moment întinse, apoi adunate lîngă corp. Mănuşile bărbatului o speriaseră. Rîse uşor, alungînd imaginea mănuşilor strînse în jurul gîtului. „Va trebui să mă controlez, altfel risc să fac vreo tîmpenie". Se îndreptă spre şezlong.

Bărbatul înota ritmic, contra unui cronometru imaginar; avea o anumită cadenţă în străbaterea bazinului. Bătaia braţelor, clipocitul apei erau singurele lucruri care spărgeau liniştea, făcînd-o în acelaşi timp monotonă. Din stradă nu pătrundea nici un zgomot. Jumătate din acoperişul termocentralei fusese transformat în loc de plajă, în cealaltă parte erau coşurile. Pentru a-i împiedica pe cei tentaţi de senzaţii tari să-şi ducă la îndeplinire intenţia, de exemplu zborul de pe acoperiş, un zid înalt lega pereţii pavilionului de cel al coşurilor. Dacă stăteai întins acolo sus, pe acoperiş, şi te uitai peste ştrand vedeai doar bazinul, în rest nimic. Deasupra cerul.

Ria intră în apă, dar drumurile ei nu se mai întîlniră cu ale bărbatului. Cînd lumea năvăli în ştrand, dom' Buracu, îşi aminti că aşa-l numise îngrijitorul, ieşi din apă. În cîteva minute ştrandul vuia. Ria se îndreptă spre cabine şi-l văzu pe dom' Buracu plecînd.

De fapt era imposibil să nu-l observe: printre corpurile acelea dezbrăcate, arse de soare, era singurul îmbrăcat şi morga lui era în distonanţă cu cei din jur. Văzut în alt cadru, probabil n-ar fi frapat, aici da. Purta un costum uşor, de culoarea nisipului, cămaşă albă, cravată. Manşetele cămăşii, puţin trase în afară, lăsau să se vadă butonii mari de aur. Acul cravatei completa garnitura. Ria îl etichetă drept caraghios: nu se intră într-un ştrand încheiat pînă la ultimul nasture şi cu mănuşi.

*

— Rezumînd ceea ce ştim şi ştiţi şi dumneavoastră, situaţia se prezintă astfel: în apartamentul lui Adrian Buracu a pătruns un singur individ. Proba e urma bas-

cheților de pe scara mică de lîngă lift, care e identică cu aceea găsită în dormitor. Dealtfel și fără această probă era exclusă prezența a doi indivizi ținînd cont că s-a coborît din balcon în balcon pînă la etajul opt. Verificînd azi-dimineață dacă ușa sau fereastra se pot deschide cu ajutorul unui magnet, manevrînd cu el clanțele, am ajuns la concluzia că da, dar încercînd să le închidem nu am mai reușit. Ușa se închide numai prin împingere și apoi apăsînd pe clanțe, noi nu am reușit să o închidem cu ajutorul magnetului. Urme pe tocul ușii în exterior, de presare puternică, nu sînt. Ar fi o explicație, probabil două: ploaia de ieri a bătut fereastra și ușa, drept urmare s-au umflat și nu se mai pliază corect sau magnetul folosit de noi nu-i destul de puternic. Dan nu știe dacă înainte se închidea ușa ușor sau nu.

— Vom cere de la Institut sau de la catedră un alt magnet și vom relua verificarea, trebuie să reușim, spuse colonelul Stăncioiu.

— Din bucătărie a mers direct în birou, deci cunoștea amplasarea camerelor...

— O descoperire senzațională, praf m-ai făcut! spuse Țenț iritat. Toate blocurile sînt stass și n-am văzut încă la nimeni să-și fi făcut dormitorul în prima cameră, care are un perete spre casa scărilor și a liftului, deci zgomot cît vrei pînă tîrziu. Cînd dormi te deranjează, dacă lucrezi ai sentimentul că nu ești singur, că undeva, dincolo de peretele tău, există oameni și acest fapt mărunt te ține treaz și poți lucra, nu însă și dormi.

— După ce terminăm discuția sînteți liberi să faceți sociologie, speculații sentimentale sau filozofice privind amplasarea camerelor, dar acum fiți ceva mai serioși, lăsați tîmpeniile!

— Nu vă aparține, mormăi Țenț plecîndu-și capul, parcă ferindu-se de o scrumieră ce-și pierde echilibrul sau își schimbă brusc traiectoria chiar deasupra lui.

— Din întreg apartamentul numai camera de lucru l-a interesat și aici, în mod deosebit, doar biroul, în fața lui și-a petrecut aproape tot timpul, acest fapt l-am putut deduce din apăsarea firelor de covor. E un tip înalt pentru că a dat înapoi scaunul ca să poată lucra comod, cred că bate 1,90 și 44 la bascheți. Cheile folosite au produs striații, iar în interior au lăsat urme fine, pulbere de metal.

Singurul obiect mutat de pe birou a fost cupa cu creioane, astfel s-a creat între vechiul loc și noul loc o semilună, sau un arc, cum doriți, căruia la plecare nu i-a mai dat atenție. Mica neatenție mă face să cred că s-a întîmplat ceva între timp și nu a mai avut răgazul necesar să verifice totul, trebuia să plece. Bănuiesc că în cupă și în dormitor a căutat cheile de la sertare.

Cît timp am făcut verificările, eu personal, am avut de partea mea timpul, liniștea și libertatea de mișcare și totuși am transpirat, aveam o neliniște, o febrilitate în mișcări pe care cu greu mi-am stăpînit-o, or lui îi lipseau aceste elemente, îi erau potrivnice, deci consumul lui nervos, transpirația au fost duble, dacă nu triple. Aerul închis din cameră a avut și el un cuvînt de spus, pe mine mă doare capul. Revenind la ceea ce am constatat, nu mă pot debarasa de ideea că s-a grăbit, ceva l-a determinat să plece: se lumina deja sau în bloc s-a întîmplat ceva? Înainte de plecare a șters cu o piele de căprioară sertarele și brațele scaunului. A folosit piele de căprioară pentru că nu am descoperit nici o urmă textilă, dacă folosea o cîrpă din pînză pe incrustații ar fi rămas scame. Din bucătărie a adus mătura rotativă și a curățat în fața biroului și de acolo pînă în bucătărie, chiar și în fața ușii spre sufragerie. Firele covorului mi-au spus acest lucru, aveau o altă înclinație față de restul covorului. În plus, stratul de praf e mai mic, mai ușor s-a relevat acest fapt în bucătărie, pe mochetă. Luminînd din diverse unghiuri mocheta, se vedea clar urma lăsată de perie pe o anume porțiune de-a lungul bucătăriei. Farfuria noastră zburătoare n-a ținut cont de cît de darnic și harnic e un șantier de construcții în a produce nu numai apartamente, ci și praf. Praful a fost zeul meu de azi-noapte, dacă nu era el, și eu aș fi spus că acolo nu a fost nimeni, cu atît mai mult cu cît în întreg apartamentul nu am găsit amprente complete, clare. Lipsa amprentelor mi se pare ciudată. De obicei le găsim pe cele ale proprietarilor, acum nu am găsit decît fragmente, deși Adrian și-a luat haine de schimb din dulap, a deschis și închis uși, a făcut un duș, și totuși amprentele lui sînt incomplete. La mîna dreaptă, deși sînt evidente imprimările și a celorlalte degete, totuși numai inelarul și degetul mic prezintă formațiuni papilare complete; la stînga, degetul mare și arătătorul nu prezintă,

restul da. E un fapt pe care nu mi-l explic. Am luat și cîteva pahare de la bucătărie, dar nu mi-au relevat nimic în plus. Nu înțeleg, au în laborator mănuși speciale care să le protejeze degetele de bază, cu ajutorul cărora se prinde un obiect, se manevrează, și în virtutea obișnuinței lucrează și acasă cu ele, are fobia microbilor sau ce se întîmplă, Dane?

— Cum se spune, în mod plastic dacă-ți place, te-am așteptat la cotitură cu ciomagul în mînă: dacă nu pomeneai de acest fapt te-aș fi pocnit în cap fără milă. În urmă cu trei ani, Adrian a fost plecat la o specializare în Japonia pe mai mult timp. Acolo, din vina lui s-a răsturnat sau s-a spart un recipient cu acizi care i-au ars pulpa degetelor și i-au produs arsuri mai ușoare în palme. Evident, după acest incident a făcut o „specializare" de lungă durată la un spital. Datorită infuziilor și a alifiilor bazate pe plante medicinale, în care japonezii sînt neîntrecuți, i s-au vindecat rănile relativ repede, gîndindu-mă la gravitatea arsurii. Concomitent i s-au pus pe răni plasturi cu piele artificială. Revenind acasă, a purtat și poartă mereu mănuși. Zadarnic am încercat să-i explic că nu este atît de oribil cît crede el, dar mi-a fost imposibil să-l conving. Are o pudoare a lui peste care nu se poate trece, îi e groază de privirile oamenilor care pur și simplu îl inhibă. El spune că așa se simte bine, e în siguranță și în rest nu-l interesează.

Acasă nu le poartă, în schimb le are mereu lîngă el. Mă mir că n-ai observat: într-unul din sertarele dulapului are numai mănuși.

— Iartă-mă, dar aveam altceva de cercetat, numai ușile dulapurilor m-au interesat. Uite, de exemplu, mă interesează de ce firele prizelor au fost rupte și cînd? Cu cît timp în urmă au fost refăcute?

— Habar nu am de așa ceva, probabil cînd a preluat apartamentul nu a fost executată bine instalația electrică și atunci a reparat-o.

— O variantă în care eu nu cred, pentru că numai în birou au fost smulse, rupte firele de la prize și întrerupătoare. Dacă era de la predarea apartamentului, ar fi trebuit să mai găsesc măcar o priză mutilată și refăcută, dar nu am descoperit. Un lucru e cert, nu acum s-a operat,

ci mai demult, îl vom întreba pe proprietar de curiozitate, altfel nu are importanță.

— Deși ai lucrat toată noaptea, și acolo și în laborator, probele culese de tine sînt atît de palpabile încît îmi vine să-mi smulg barba fir cu fir, zise Stăncioiu. Staicu de la I.D.M.S. nu a adus nici el nimic. Este adevărat că la noi în oraș a fost distribuită mașina cu numărul de rodaj 02031, dar acum trei luni. Proprietarul și-a schimbat în termenul legal, de 5 zile, numărul de rodaj, în rest ca persoană fizică nu i se poate reproșa nimic, nu are nici o tangență cu Adrian Buracu; este un fost învățător care s-a recalificat la o întreprindere pentru a avea posibilitatea să intre în oraș și să fie împreună cu cei trei copii ai săi, elevi încă. A vîndut tot ce avea în sat și a cumpărat o casă pe strada Locomotivei. Acum are necazuri cu demolările, deoarece casa intră în perimetrul de sistematizare al noului cartier Schela. Se pare, însă, că în tot necazul e și un bine, va primi un apartament în noile blocuri ce se vor construi chiar acolo, deci va fi în continuare aproape de serviciu, iar copiii de școală. Mihai, nu mi-ai spus încă nimic despre „munca de doi ani" a lui Buracu, este chiar o dinamită sau o fîntînă arteziană? Fii atent, pe baza celor constatate de tine, și nu pentru cele transmise de Buracu, nu am întreprins nimic pentru a opri o eventuală ieșire a lucrării. Nu am făcut-o bazîndu-mă pe tine, răspunzi cu capul de asta; că nici al meu nu va avea o soartă mai bună e altă poveste.

— O alertă în cazul de față este inutilă, garantez. Sertarele nu pot fi deschise de un străin și nici închise; am încercat, dar fără rezultat. Există o ordine în închiderea sertarelor, un joc pe care nu l-am descifrat.

— Eu sînt cheia cifrului de la ușă.

— Tu?!

— Da, eu, mai precis numele meu: la ușă este 4114, literele, din numele meu, au primit corespondentul în cifre: D = 4, A = 1, N = 14 și nu 15 cît este corect; la această cifră se mai adaugă 2 = B, de la Berinde. Chiar dacă cuiva îi trece prin minte să folosească numele meu, nu reușește datorită acestui 14 folosit în loc de 15, dar și datorită cifrei 2, care adunată la restul cifrelor dă 12, dar scăzută dă 8; împărțită suma dă 5, iar înmulțită dă 20. Depinde totul de cifra 2, de operația pe care o faci. Tu,

Mihai, ai auzit la ușă o parte din cifru, dar apoi ți-am vorbit și nu ai auzit sfîrșitul, erai lîngă comutator, aprindeai lumina. Și eu am fost surprins de cifru, de semnificația lui, pur și simplu m-a ras, m-a făcut K.O.

Sînt convins că după ce va trece povestea asta, va inventa ceva pentru toate ușile apartamentului, ceea ce nu mă încîntă, deoarece îi va exacerba simțul de apărare, de singurătate. Adrian are o structură sensibilă, numai prin voință reușește să pareze totul.

— Cifrul ușii fiind dezlegat pe jumătate, pentru că amabilul Dan nu ne-a spus ce-i cu cifra doi, care poate foarte bine împărți și numai ultima cifră, eu zic să-l lăsăm așa și să ne întoarcem la cealaltă ușă. Ce a făcut omul după ce a ieșit în balcon? De coborît ziceți că nu a coborît, de urcat tot voi ziceți că e foarte greu, atunci unde a dispărut? În plus, va trebui repetată închiderea și deschiderea ușii, pentru că, deocamdată, explicația voastră scîrție.

— Nu-i exclus să fi coborît și să fi ieșit prin alt apartament, dar prin care? Vor trebui verificați colocatarii, poate avem surpriza unui complice chiar din bloc. Țenț, după cum îl văd că mustăcește, nu crede, dar sînt convins că în capul lui mai coace ceva, poate încă o idee fixă, zise Sconcs-ul.

— Apropo de ideile fixe, țin să-ți atrag atenția că, dacă mai escaladezi o dată blocul D2, va fi vai și amar de tine. Cei de la protecția muncii ți-au întocmit un formular în sensul acesta, zise colonelul.

— În care se specifică faptul că nu am voie să escaladez?! Perfect, nici prin cap nu-mi trece așa ceva. Sper că nu mi se interzice și accesul în preajma blocului respectiv?

— Nu, poți face și bătături în tălpi dîndu-i ocol. Chiar avem nevoie de un om acolo. În ceea ce privește varianta ieșirii printr-un alt apartament, deci implicarea unui vecin, vom încerca să aflăm după-amiază. Trebuie neapărat să discutăm în primul rînd cu cei de la etajul IX și etajul VII, ei sînt cei mai apropiați, poate au auzit ceva, știu vreo bîrfă mai veche, ca între vecini. La ora aceasta toți sînt la slujbă, pe la patru sper să-i găsim acasă. Acum vreau să-mi spui, Mihai, ce-i cu lucrarea, e chiar o bombă sau, ca toți cercetătorii, și Adrian Buracu crede că a descoperit marile secrete? El se pare că s-a liniștit spunîndu-și că dacă ar fi căutat lucrarea ar fi intrat în perioada cînd el a fost plecat în străinătate și că probabil acum au căutat altceva, nu-și explică ce. Ca să fiu cinstit și cu voi și cu mine, în cazul în care mașina nu vorbea aș fi lăsat puțin mai moale toată povestea chiar și numai pentru faptul că nu mi-ați oferit nimic concret; vizitatorul putea să fie un borfaș ordinar. Dar mașina cîntă, în plus mai apare și un rodaj fantomă, din acest moment lucrurile se complică, și cînd te gîndești că totul a pornit de la o senzație, de la un miros străin simțit în birou, mai de spaimă ca un cîine dresat. În orice caz, tipul e foarte ciudat, zise colonelul clătinîndu-și a îndoială capul. Spune te rog, Mihai, cum stăm?

— Titlul lucrării e foarte interesant, tentant, spune foarte mult, dar în mod practic, deci pînă unde a ajuns Adrian Buracu, nu conține date care să ne pună în alertă.

El prezintă numai metodele de determinare a concentrației de radiu în apele carbo-gazoase, în nămoluri, în tufurile calcaroase, în peșteri. Totuși, lucrarea prezintă importanță prin corectivele pe care le aduce metodelor clasice de determinare a radioactivității și nu în ultimul rînd prezintă importanță argumentația pe care o aduce în acest sens, argumentație sprijinită pe probele luate din diferite zone. Prin analiza diferitelor probe și prin discutarea problemei ororadioactivității, treptat, treptat elimină zonele cercetate; ele au doar un „pămînt înnobilat“, așa îl numește, și exclude posibilitatea descoperirii zăcămintelor de uraniu. „Perla pămîntului“ — nu a găsit-o nicăieri, nici una din probe nu se ridică la coeficientul cerut, sînt mult sub standard. Probabil, în continuare, va analiza fiecare zonă, în amănunțime, arătînd toate caracteristicile, specificul, coeficientul de interes pe care-l pot atinge. Nu știu, cred că nici el nu știe precis ce va urma. Văd că vă uitați la mine cu un aer satisfăcut: nu am uitat chiar totul. Evident, mi-a fost ușor întrucît cunosc încă din facultate metodele respective și mi s-au părut interesante corectivele aduse, chiar și punerea la punct a altora, care numai din teren nu și-au luat probele sau le-au luat incorect etc. Oricum nu-l văd răzbind ușor, în primul rînd nu i se va ierta faptul că încalcă teritorii străine, nu puțini vor fi cei care-i vor nega cercetarea o dată pentru că nu ei au reușit

acest lucru şi a doua oară, nefiind în specialitate, îl vor considera un diletant. Adrian Buracu lucrează din plăcere, din pasiune...

— Destul, el mi-a spus povestea mult mai colorat. Mihai, ce mai este de făcut aici, vom face noi, tu trebuie să pleci la Cenan. Ştiu că eşti obosit, dar vei dormi în maşină, te va duce careva. Am nevoie de tine acolo.

— Bine, dar Eugen este la Cenan?! Se descurcă nu numai în lucruri mici. Cu puţină atenţie şi răbdare poate rezolva orice problemă.

— Altă dată da, acum nu. Eugen nu a mers nici pe post de specialist, nici măcar pe post de fluture cum crede; el a fost trimis pe post de miel. Dacă lupii îl depistează, îl mănîncă, dacă nu, îi mănîncă el. Nimeni nu intră în contact direct cu el, decît în situaţii extreme, dar şi atunci medicul va fi intermediarul, sper să ne ajute şi în continuare. Fii liniştit, nu e chiar singur, în situaţia lui mai este şi altcineva, la o adică se vor ajuta. Mă rog, surprizele pot să se ivească. Dane, tu nefiind implicat în anchetă, avînd doar rolul de observator federal, vii după-masă cu mine la o mică discuţie cu vecinii.

*

După disputa dintre „somitatea sa" şi doctorul Radu Cristea, Eugen simţi cum entuziasmul său se spulberă lăsînd în jur un mare hău, ameţitor, pentru că nu avea de ce se sprijini, apuca. Pur şi simplu Adrian Buracu îi fusese preluat de alţii, fără nici o discuţie. El îşi dorise altceva, şi nu să se trezească singur şi inutil. Ce-i rămînea: vila, drumul pînă la ştrand şi de acolo pînă la farmacie, mai departe nu avea ce căuta, nu era pătrăţica lui.

„E greu pe o porţiune mică să realizezi un spectacol mare, doar marii actori sînt capabil să facă din roluri secundare bijuterii, pentru care sînt încununaţi cu lauri. Marii actori?! Eu ce sînt? Un fluture, acesta e rolul meu, fluture! Nu trebuie să am un colorit prea şters, dar nici prea strălucitor, bătător la ochi, de la început. E riscant. Vor căuta în altă parte şi nu mă vor căuta pe mine. Rîndul doi, îngrozitorul rînd doi, unde eşti obligat să ţii cont de ce se petrece în primul rînd, fără a uita însă de rîndul trei, din spatele tău. La ştrand nu are rost să merg, femeia căreia i s-a făcut rău în apă bănuiesc că a plecat demult. Doctorul Cristea l-a pus la punct pe academician: «Mi-ar face plăcere dacă i-ai cere scuze acestei femei; vei avea prilejul, întrucît locuiţi în aceeaşi vilă. Nu reţin faptul dacă sînteţi cu camerele apropiate sau nu. Nu asta are importanţă, ci scuzele tale». Sînt un prost, nu am ţinut cont de un lucru elementar, să-mi cunosc vecinii. În afară de femeia ce tricotează, în fotoliu, nu cunosc pe nimeni. Dacă află colonelul îmi arde aripioarele. Femeia de pe coridor îmi poate fi de un real folos, ea vede tot. Oare de ce stă acolo şi nu afară sau în cameră? Ciudăţenii de-ale bătrînilor? Aici nu mai am ce face. De remarcat n-am remarcat nici o codiţă, iar ca să mă duc la fanfara din chioşc şi să-i pun să cînte «Dansul săbiilor» şi eu să le declam identitatea mea, să audă şi morţii, nu pot. Tumbele sînt inutile. Am nevoie de cineva, împreună cu care să bat cîmpii celor trei străzi din staţiune. Dar marele maestru nu a fost de acord, acum ce fac? Descurcă-te băieţaş! Al dracului ce am nevoie de tine, chiar dacă mi-ai spune tot la doi paşi: fii atent băieţaş, calci în străchini. Nu-mi rămîne decît să merg la vilă şi să pun în joc tot arsenalul meu... de panglici, poate am norocul şi cuceresc pe cineva dispus să bată cîmpii".

La chioşcul de ziare se descărca presa. Se aşeză la rînd, dar „Sportul" nu-l mai prinse, aşa că se mulţumi cu restul ziarelor şi revistelor, care se dovediră a fi proaspete de trei zile. Dar în trei zile în lume nu izbucnise nici un război atomic, doar ici-colo se semnalau noi explozii subterane. „Experienţe", „cercetări", se grăbeau şefii de la relaţiile cu publicul să-şi motiveze activitatea. Explozii se semnalaseră şi în soare, explozii magnetice. Inofensive în aparenţă, aceste explozii provocaseră mari perturbaţii în atmosferă, drept urmare recolta de grîu va fi sensibil influenţată. Grîul şi oamenii. În clinici, cardiologii luptau zi şi noapte cu stopurile cardiace, înspăimîntaţi de revenirile spectaculoase urmate brusc de stopurile mortale. Sondajele efectuate în această perioadă relevau o creştere a sensibilităţii şi nervozităţii oamenilor. Grîul şi oamenii, cele mai sensibile plante de pe pămînt: se dovedise încă o dată că viaţa lor depindea de soare, de lumină.

Femeia nu era în fotoliu, mai tîrziu îi auzi paşii, arcurile fotoliului scîrţîiră. Paznicul uşii lui venise. Auzi, apoi,

ușa din camera vecină, ieși pe balcon cu speranța că doar, doar va apare cineva.

Nimeni. În schimb, în ușa lor se auzea un ciocănit puternic. Din doi pași fu lîngă ușă, deschise. În fața lui era însă un bărbat, semn bun la Anul Nou dacă-ți calcă pragul prima dată un bărbat, dar acum...

— Bună ziua! spuse claia de păr negru, încrețit. Am fost trimis de tovarășul Ciobanu, șeful lotului, să văd dacă a venit tovarășul Buracu, trebuie să meargă la lot.

— Nu știu cum îl cheamă pe tovarășul meu de cameră, eu am venit aseară, eram obosit și m-am culcat. Azi-dimineață el a plecat după mine, deci n-am avut timp să vorbim. De plecat a plecat, însă nu știu unde.

Ochii femeii se uitau fix peste ochelarii căzuți pe nas. Mîinile își încetaseră roboteala. O clipă ochii lor se întîlniră, femeia și-i coborî pe lucru.

— Poftiți înăuntru, mai am și eu cu cine schimba o vorbă. Cafea nu vă pot oferi. Vă grăbiți? îl întrebă Eugen, cu un licăr de speranță.

— Nu. Sînt liber, am lucrat de noapte. Tovarășul Ciobanu știa că vin în stațiune și m-a rugat să-l trimit sus, la lot, pe tovarășul Buracu.

— Spuneți-mi și mie ce faceți în stațiune, că eu am reușit în dimineața asta să-i dau ocol și m-am îngrozit. Eu am venit să mă distrez și aici am dat peste sperietori. Am vrut să merg la Sinaia, la Predeal, mă rog într-o stațiune, dar tovarășii au găsit de cuviință că nouă celor de la Salubritate ne este bun și Cenanul, stațiune nouă, ultramodernă. Minciuni! Un sat uitat de dumnezeu într-o vale uitată și mai tare de oameni. Cît vezi cu ochii numai dealuri și momîi. De ce zîmbiți?

— Lucrați la Salubritate? îl întrebă fața colțuros tăiată între claia de păr.

— A, nu sînt ce credeți, sînt șef de birou, la deratizare. E un loc călduț, fără bătaie de cap, ce-mi trebuie să umblu pe coclauri, să fac naveta? Orașul e totuși oraș, nu? Și vin aici să schimb aerul și cînd colo aici pute mai rău ca la noi în birou, peste tot numai sulf, te sufoci. Sulf! Distracție la anul care vine! zise cu lehamite Eugen, așteptînd ca omul din fața lui să-l invite undeva, să iasă împreună. Privirea bătrînei îl ardea și acum ca un fier roșu.

— Vă grăbiți în a trage concluzii. Așa e numai dimineața, după ora zece se schimbă priveliștea. Ștrandul e plin de ispite, seara restaurantele gem, pe Corso lumea se plimbă. Nu veți descoperi lucrurile acestea stînd în cameră. Veniți cu mine, poate împreună avem noroc la pescuit. Am și găsit, aici în vilă, la camera 10 sau 11 stau două tipe, n-am prea avut succes la ele, pentru că eu eram singur, iar ele două. Acum lucrurile se schimbă. Sînteți de acord?

— În principiu da, dar azi s-a schimbat seria, nu-i exclus ca ele să fi plecat și în locul lor să dăm peste niște babe.

— Imposibil, mi-ar fi spus alaltăieri la ștrand. Încerc, dacă au plecat îmi cer scuze și mai vedem. În două secunde sînt înapoi, zise crețul și dispăru cu zîmbet cu tot.

Prin ușa de la balcon auzi un „ah", urmat de o tăcere penibilă, bănuia Eugen, dar gunguritul zglobiu îi răsturnă presupunerea. Nimic n-avea importanță, important rămînea femeia din fotoliu. Aseară era acolo, știa cînd venise el, cînd venise Adrian...

— Gata, s-a aranjat. Ai avut dreptate, sînt altele, dar problema a fost rezolvată. Doamna are de dat un telefon soțului, apoi se va întîlni cu noi la cofetărie. Colega ei lipsește, dar speră să o convingă să vină și ea la o cafea. Ce-i cu dumneata, vrei să cucerești o lume și te-ai îngălbenit numai auzindu-se vorbind despre femei? Hai, băiețică, fii cuminte, așa nu se cucerește lumea!

— Te admir, îi răspunse Eugen vînăt.

„Pentru chestia cu «băiețică» am să mă interesez dacă te-a trimis sau nu Ciobanu, să vedem atunci cine se face galben".

— Mergem? îl mai întrebă crețul, sigur pe situație, zeflemitor.

— Închidem și plecăm, îi răspunse Eugen în timp ce căuta cheile.

Privirea femeii îl întîmpină rece, sfredelitoare. Gura pungă era numai dispreț.

Eugen se aplecă, luă încet mîna femeii, o sărută, nedeslipindu-și privirea de ochii ei:

— Sărut mîna, Bună!

— Să trăiești, pruncule, și să ai noroc, zise femeia surprinsă de gest, de vorbe.

Afară, în stradă, nici urmă de dom' Buracu, mașina lui minunată îl dusese ca gîndul sau ca vîntul, poate ca mînia vîntoasă ce-i cotropește uneori pe oameni de nu mai văd în fața ochilor decît negru și vînăt, că de atîta negru devin și ei negri la suflet, la inimă și nimeni nu le poate ridica năframa asta de pe ochi. Așa sînt de îndîrjiți că și pe ace de-ar călca ar crede că ei calcă pe o miriște înmiresmată de mentă, iar sîngele de la răni ar crede că este laptele cucului călcat în picioare. Dar toate au un sfîrșit și cînd nebunia vîntoasă a trecut, de sînt oameni-oameni și se uită înapoi, pe unde au trecut, și văd oalele sparte le pare rău, dar așa e omul, la mînie uită de toate, chiar și de el.

În pavilionul de tratamente intrau oameni și ieșeau momîi, cadîne nici într-un caz, momîi cu prosoape mari pe cap de nu li se vedeau decît ochii și papucii tîrșiți pe asfalt. Halate albastre, maro, verzi, de monton, înfășurau presupuse trupuri omenești de bărbați și femei. Spectacolul oferit de momîi nu avea nimic dintr-un pelerinaj religios, ci era un pelerinaj grotesc, unde și cele mai elementare noțiuni de bun simț fuseseră uitate, încălcate, dominantă fiind dorința de-a păstra căldura acumulată în baie, poate și frica de a nu răci.

„Și de-ai umbla gol pușcă tot n-ai nici o șansă să tragi un strănut zdravăn, sănătos în nenorocita asta de căldare unde vînturile doar adie, de bătut nu bat niciodată datorită dealurilor înalte ce străjuiesc așezarea. Ar trebui ca medicii să le explice, să le dea cîteva noțiuni despre așezarea stațiunii, despre condițiile climatice unice aici, despre ploile și zăpezile ce cad lin, pe verticală, fără meandre și fără vîrtejuri. Ploi și zăpezi plictisitoare în căderea lor molcomă, ce te apasă făcîndu-te mic, apropiindu-te de pămînt, dar mai e pînă la toamnă, acum e soare, mult soare. Ar trebui să le mai explice că intrînd în camerele răcoroase așa fierbinți răcesc mult mai ușor decît dacă s-ar îmbrăca omenește după tratament. Ehei, dar atunci nu s-ar mai putea lăuda: am făcut azi o baie de am transpirat pînă la vilă. Tîmpenii, laude de copii proști. Merită să încerc, chiar dacă vor pocni niște uși cu țîțîni cu tot, am să-i spun doctorului, el e doar șeful stațiunii, să le țină cîteva lecții privind comportamentul în perimetrul stațiunii. Lecții și nu conferințe plictisitoare. În fond, ce-mi pasă mie? Ce-mi pasă mie, ce-ți pasă ție, și tot așa conjugăm diferite verbe fără să mișcăm un deget, sperînd să îndrepte alții ceea ce nouă nu ne convine. Judecînd lucrurile după privirile lor, eu sînt oaia bearcă, eu fac notă aparte cu blugii mei jerpeliți și cu bluza creață a mamei de cînd a fost ea odată nașă, acum douăzeci de ani. Să fii sănătoasă mamă și să mai poți nași încă o sută de ani, așa sînt și eu în pas cu moda, purtîndu-ți hainele tale de sărbători, de cînd erai tînără. Știu, nu-ți plac nici ție blugii mei, dar îți repet, sînt minunați, rezistă la tăvăleală, iar bluza ta nu lasă nici cea mai ageră privire să-mi vadă corsetul, sau mijlocul meu de viespe. Oare de ce i s-a spus de viespe și nu de albină? Femeia se înrudește mai mult cu viespea decît cu albina? sau e o glumă a bărbaților? Oare eu ce sînt: albină sau viespe? Mă tem că mama a luat de la albine acul și de la viespe mierea, flori n-a prea găsit și s-a mulțumit cu niște frunze de urzică, avea de unde lua că grădina era plină de urzici cînd m-am născut eu, dar nu numai atunci, ci și mai tîrziu. Urzicile nu m-au salvat însă de reumatism, acul de neplăceri, iar mierea nu de puține ori a atras muștele, așa că de fiecare dată a trebuit să mă descurc singură, armele mele fermecate pierzîndu-și în timp puterea lor miraculoasă".

În holul bazei de tratamente, Ria citi indicațiile privind repartizarea procedurilor. La subsol, împachetări cu nămol și masaj. „Nămol sau masaj? Dacă reușesc să sar peste dală scap de nămol, își zise Ria și sări. Gata, am scăpat. Numai gîndindu-mă la stratul de transpirație ce apare după un anumit timp, între piele și nămol, mă cutremur, nu-mi place să simt cum alunecă bucăți, bucăți de nămol de pe mine, parcă ar fi niște melci reci ce-și lasă pe piele gelatina lor băloasă. Voi bifa că am făcut împachetările, nimeni nu va controla dacă numărul meu de fișă figurează pe listele de la nămol, știu eu cum le notează femeile că-ți trebuie un expert grafolog ca să le descifreze. Atenție, bifarea se va face numai după ce termin masajul, altfel pisica poate ieși din sac cînd îmi va fi lumea mai dragă".

Baza de tratamente fusese construită în urmă cu doi ani, concomitent cu primele vile. Numărul vilelor se dublase iar în următorii ani posibilitățile de cazare în stațiune se presupunea că vor fi de zece ori mai mari față

de primii ani. Buni gospodari, cei ce plănuiseră și construiseră baza de tratamente luaseră în considerare, la proiectare, viitorul și nu prezentul îngust, aproape inexistent. Cele trei etaje, plus subsolul, adăposteau cele mai diverse și mai noi procedee terapeutice. La parter erau amplasate bazinele și căzile cu sulf și iod, la etajul întîi — hidroterapia, etajul II — electroterapia, iar etajul al treilea era rezervat pentru aerosoli, inhalații, pulverizări. Holurile mari, luminoase, de la fiecare nivel, primeau valurile de pacienți despărțindu-i totodată, la dreapta femeile, la stînga bărbații. Totul era conceput cu mare atenție, evitîndu-se situațiile neplăcute și înlăturînd cu desăvîrșire cozile interminabile întîlnite în alte stațiuni, ce produc stări de nervozitate, de iritare, mici incidente, întîmplătoare, dar existente.

„Dacă masajul nu e la ușa din dreapta, fac stînga împrejur. E suficient pentru azi, am venit, am văzut și am plecat, e doar ziua mea liberă, nu sînt obligată din prima zi să fac toate procedurile. Am noroc, dreapta masaj, stînga nămol. Nu de alta, dar nu-mi place să merg la stînga chiar dacă e partea inimii, eu n-am nimic cu inima, am tensiune de aviator. Și dacă am cu cineva ceva, atunci am cu pămîntul ăsta prea călcat în picioare de toți, cu și fără dreptate, or eu țin cu dreapta, chiar dacă nu întotdeauna am și dreptate cînd urlu, dar eu așa cred atunci și pentru asta mă bat cu toți. Evident, cucuie numai eu fac, restul n-au timp, parcă eu am? dar așa se fac repartizările".

Din hol, ușa dă într-un coridor larg și destul de îngust. Pe peretele din stînga sînt așezate cîteva scaune, acum libere, nu așteaptă nimeni, pe celălalt perete sînt amplasate cabinele, despărțite între ele prin plăci înnobilate de P.A.L. Uși mici, glisante, alunecă lin între canaturi. Deasupra fiecărei cabine un bec avertizează dacă este ocupat sau nu. De acolo se aud icnete, cîte un „au", urmat de comentarii, rîsete ce curg spre coridorul pustiu. Numărul 8 — liber, celelalte, pînă la 12, sînt nedate în folosință. „Cap sau pajură?" Ria aruncă în aer banul imaginar. „Cap sau pajură?" repetă întrebarea așteptînd să prindă în palmă banul. „Cap. Bărbat. E mai bine, mă enervează întrebările inutile, compătimitoare. Bărbații,

cînd pot, se uită, rar pun întrebări". Bărbatul din fața ei se ridică încet de pe scaun. În mîna dreaptă avea un măr din care mușcase. Simți cum i se umple gura cu apă cînd văzu stratul fin de rouă dumnezeiască pe măr.

Omul întinse mîna după fișă, undeva în dreptul ei. Ria îi întinse fișa, i-o dădu.

— Mîncați mărul, aștept, nu mă grăbesc.

Fără nici un cuvînt, bărbatul îi luă fișa, o duse foarte aproape de ochiul drept, puțin spre coada ochiului, citi mîzgălitura asistentei, își notă numărul pe fișa lui, apoi îi spuse încet:

— Dezbrăcați-vă.

Ria își scoase bluza și începu să-și desfacă corsetul. Brusc, corpul orbului se transformă în statuie. Era numai urechi, ochii se zbăteau neputincioși sub pleoapele grele, mîinile schimbară între ele mărul, apoi mîna dreaptă se îndreptă tremurînd spre corpul femeii, îi atinse umărul stîng, și coborî pe spate atingînd cu pulpa degetelor pînza groasă. Femeia îi întinse corsetul, ca pe o piele de șarpe. Mîinile căutau febrile încheieturile, îndoiau lamelele.

— Oțel. Urît și greu lucru purtați, chiar dacă e bine făcut. Am să vă ajut cît pot. Nea Grigore, nu mai am cearceafuri, așa că am să închid prăvălia, trag pe dreapta.

— Ce faci, mă?

— Mănînc mere și pun stopul ăsta pe roșu: ocupat!

— Treaba ta, Viorele, dar nu-i frumos să mănînci mere singur. Cînd termin vin la tine în cabină să-mi dai și mie.

Viorel se îndreptă spre cuier, unde era agățată plasa cu mere, pipăi cîteva, apoi luă trei, unul i-l întinse Riei, pe celelalte două i le duse colegului lui.

— Uite, nea Grigore, mănîncă și să-mi spui dacă-ți plac, că mîine te duc la femeia de unde le-am cumpărat.

— Lasă, mă, că n-am ajuns așa de rău să mă duci tu la femei, merele le poți cumpăra și singur că eu nu mă supăr.

— Ești nemaipomenit, eu vorbeam de mere, nu de femeie, că aia nu-i de cumpărat.

— Bine, bine, dacă tot n-ai ce face, hai termină masajul ăsta.

— Altădată, acum nu. Viorel se întoarse în cabină, trase uşa, aprinse becul. Fiind prima zi am să vă fac un masaj uşor. Ce nu suportaţi să-mi spuneţi.

Mărul mirosea a fîn, a vînt, a ploaie, a zbor de albine înnebunite de soare, de polenul salcîmilor daţi în al doilea înflorit. Mîinile omului cuprindeau ceafa şi umerii, iar degetele, şerpi încălziţi, alunecau pe fiecare fibră, pe fiecare nerv, venă. Femeii îi reveniră în minte mîinile înmănuşate ale lui dom' Buracu; acelea o speriaseră, astea nu, o linişteau. Mila, compasiunea orbului nu o deranjau, îi plăcea complicitatea creată de el, această ascundere a prezenţei ei în cabină. Altădată ar fi rîs, acum îşi dădu seama că rîsul ei ar fi o batjocorire a sentimentelor omului de lîngă ea, ceea ce voia el să facă era un dar minunat, neaşteptat. Mîine îi va aduce mere, altceva nu va primi, căci în lumea asta nebună mai există lucruri ce nu pot fi plătite sau cumpărate cu bani, nu pot fi schimbate în monezi sau hîrtii foşnitoare.

Vorbele în doi peri din celelalte cabine se amestecau, se suprapuneau rîsului şi palmelor ce loveau ritmic.

Mîinile lui Viorel se opriră, corpul i se încordă, intrînd iar în acea stare încordată de aşteptare, gîtul i se înălţase cu mult peste normal, nările-i vibrau mirosind parcă fiecare zgomot venit din afară. Ria se răsuci pe pat şi-i urmări reacţiile, într-un tîrziu sesiză un rîs străin faţă de cele pe care le auzise pînă atunci, fiindu-i însă imposibil să-şi dea seama cui îi aparţine. Ba da, era al unei femei ce se îneca de rîs. O auzi cum trage aer în piept, tuşeşte, apoi vocea, încă schimbată de rîs.

— Copii, să vă spun una bună!

— Copii nu mai sîntem demult, Mariţo, iar dacă-ţi imaginezi că am dat în mintea copiilor mută-ţi căruţa în altă parte, că aici n-ai loc, ai dat cu oiştea în gard.

Femeia dădea din cap, cu mîinile strînse peste mijloc.

— Hai, nu te supăra, dar zău că e de rîs. Veni mai înainte la noi, la nămol, unul care-şi caută de azi-dimineaţă femeia. Zice că au venit împreună, dar, neavînd bilet de familişti, i-au repartizat în vile separate. S-a dus fiecare la vila lui. Au uitat însă să-şi spună numărul vilelor şi acum a căutat-o nenorocitul la toate procedeele, doar-doar şi-o găsi nevasta. Noi i-am dat fişele să se uite, că nu era să-l lăsăm înăuntru, dar zice că nu-i şi nu-i. De aceea am

venit să-mi daţi şi voi fişele să se uite la ele, poate-şi găseşte omul femeia.

— Zi aşa, veni cu el şi o şi pierdu, dar de venea femeia singură, mai ajungea acasă? Dă-l dracu de tîrîie-brîu, ce ştii tu, poate femeia să nici nu vrea să-l mai cunoască? Cum zici că o cheamă pe femeie?

— Nu am reţinut, vă spun după ce-i duc fişele.

Ria se strînse ghem-pisică pe patul tare, apucă fişa de pe etajera chiuvetei şi o introduse în geantă. Prin aer pluteau după ea mîinile orbului, o prinseră de umeri şi o aplecară pe bancheta-pat, aruncă peste ea un cearşaf.

— Liniştiţi-vă...

Uşile se auzeau alunecînd, paşii femeii se apropiau. Viorel ieşi din cabină, muşcînd din măr, în urma lui trase uşa şi se rezemă de ea.

— Cum arată bărbatul ce şi-a pierdut nevasta? o întrebă el pe Mariţa.

— Lasă, nu i-a crescut încă nici un corn în frunte. Cum ai vrea să arate? Ca toţi oamenii. Tu pe cine ai înăuntru?

— Pe nimeni.

— Atunci de ce ai aprins avertizorul că-i ocupat?

— N-am cearceafuri şi am vrut să mănînc în linişte mărul.

— Daţi voi odată de dracul, dacă vine directorul şi vă găseşte cu stopurile pe roşu, în timp ce voi fumaţi şi...

— Vom învăţa să tricotăm, ca să nu stăm degeaba. Vezi pe cineva aşteptînd?

— Ei, zisei şi eu aşa, dar să vă feriţi că ăsta nu ştie de nimic sub soare. Îi duc fişele, nici la 7 nu-i nimeni, de nu e nici aici să o caute în altă parte.

— Poate e la ştrand? Aici nimeni nu a scos un cuvînt, nimeni nu e venită cu soţul.

— Nu este, a căutat-o şi acolo. Eu îi duc fişele şi să mă lase în pace, că mă apucară şi pe mine dracii pe el, ce bărbat e ăla de-şi pierde soţia într-o staţiune aşa mică cum este a noastră? Îi zic cîteva să mă ţină minte, spuse Mariţa cotropită de furie.

Viorel nu se mişcă din catul uşii pînă nu reveni femeia, nemaiaducînd cu ea rîsul de mai înainte, ci o figură îmbufnată. Trecu rapid prin cabine şi lăsă, bodogănind, fişele.

— Nici la voi nu e, l-am trimis la cantină să păzească acolo ușile și nu aici. Tîmpitul pămîntului, caută acul în carul cu fîn în loc să se ducă la dispecerat, la cazare și să întrebe unde-i stă prea mult iubita lui nevastă.

— Cum o cheamă? întrebă nea Grigore.

— Carolina Neațu sau Leațu.

— Un leaț pe spinare îi trebuie prostului, ca altădată să-și ferească nevasta.

Femeia nu-i mai răspunse, ci trînti ușa. Din nou vorbele zburau dintr-o cabină în alta.

Ria, îmbrăcată, stătea pe scaun. În mînă ținea mărul, rodul grădinilor înmiresmate, pure. Viorel își aplecă capul spre dreapta căutînd-o pe pat. Ria îi atinse mîinile și trase aproape de ea cel de al doilea scaun. Bărbatul se așeză.

— Nu trebuia să vă îmbrăcați.

— Rămîn, nu plec încă, dar nu suport bărbații care-și pierd femeile. Merele sînt minunate, mai vreau unul.

*

Întrevederea la nivel înalt dintre familia Pigui — care locuia la etajul IX, apartamentul lor fiind suprapus peste apartamentul lui Adrian Buracu —, și colonelul Stăncioiu se desfășurase cu ușile închise. Alexe Pigui rezistase, în fața rugăminților colonelului de-a înjgheba un dialog, asemeni ușilor ferecate cu șapte lacăte, deși ușa de la apartamentul său nu avea decît o yală și o bară transversală prinsă în caturi. Bruma de dialog purtat în fața ușii se soldase cu invariabilul nu: nu știu, nu cunosc.

Cei doi se uitau unul la altul contrariați, uimiți de comportamentul lui Pigui. Aveau totuși noroc, la ora aceea gură-cască, colportorii de vești transformați ad-hoc în ziariști și crainici la radio-șanț, erau ocupați cu aspiratoarele, mașinile de spălat, băteau creme sau supravegheau oalele clocotind pe aragaze, altfel i-ar fi știut o lume cît erau de descurcăreți și ce bine fuseseră tratați de Alexe Pigui, că-ți venea să-ți scuipi în sîn și să faci șapte cruci mari ca să te ferească ăl de sus de dracii lăsați liberi pe pămînt.

Tăcuți, cu aripile gîndurilor opărite, coborîră la etajul VII. „Sper să fim tratați altfel", se gîndea colonelul Stăncioiu indignat.

Gîndurile colonelului nu-l atingeau pe Dan, el știa cîte ceva despre familia Dumitru Crăciun, de la Adrian, de cîteva ori chiar se și salutaseră întîlnindu-se în hol sau în lift.

Bing-bang-ul răsună o dată în hol și ușa se deschise în fața lor.

— Bună ziua! spuse Dan. Sînt un prieten de al lui Adrian Buracu, vecinul dumneavoastră de deasupra, aș vrea să...

— Poftiți înăuntru, vreți să nu ne stea la casă pețitorii? Gîndul meu cel bun v-a adus. Poftiți, lăsați, că de aia sînt puse pe jos covoarele ca să fie călcate, altfel cum ar avea vecinii posibilitatea să știe ce ai dacă nu-ți bați covoarele cînd sînt cu toții acasă? Unii, de ai dracu, le bat în orele de liniște ca să se uite ceilalți cine bate, dar și ce bate. Băiete, lasă rufele că avem musafiri. Un moment, mă scuzați.

Și fără să mai aștepte încuviințarea dispăru pe ușa spre baie. Sub cascada de vorbe ale gazdei, cei doi tăceau mîlc, apa la moară nu mai ajungea și în scocul lor.

Dumitru Crăciun reveni în sufragerie aducîndu-și soția, cu o mînă petrecută după gîtul ei. Între veselia debordantă a bărbatului și tăcerea femeii era o distanță mare, plină de bolovani, poate și de spini.

— Soția mea. Dînsul e prieten cu dom' Buracu, iar tovarășul...

— Stăncioiu, se prezentă colonelul, apoi sărută mîna rece a femeii.

— Băiete, poți tu să ne pregătești ceva bun-bun, tu știi să faci minuni cînd vrei? Am o soție minunată.

— Zău? Nici n-am știut. Dacă tot ai început să mă lauzi, atunci spune tot, spune cît de minunată sînt de cîteva zile încoace.

— Spun, spun că și atunci cînd taci și ești furioasă pe mine, tot minunată rămîi. Umblînd în vîrful picioarelor după tine peste tot, am sentimentul că-ți fac curte, și te iubesc ca un nebun iar tu te faci că nu vezi, că nu auzi, dar cînd rămîi o clipă singură și crezi că nu te vede nimeni zîmbești, zîmbetul ăla e al meu, degeaba îl ascunzi în palme sau în șorț, că el există.

— Nu despre asta era vorba, zise femeia bîiguindu-se, roșie ca focul. Soțul meu după cîte un chef, tras pînă

cîntă cocoşii prima dată, rămîne cu o stare euforică greu de potolit, mai bine l-ar durea capul sau ficatul ca să-şi aducă altă dată aminte ce rău i-a fost şi să nu mai bea. Scoate paharele, pînă pregătesc eu la bucătărie ceva.

— Şi pentru mine?

— Nu ştiu, dar la mama acasă aşa e obiceiul, gazda trebuie să bea cu musafirii, ca să se simtă bine şi nu să stea deoparte şi să le numere paharele băute. Eu am adus multe obiceiuri de la mama, printre ele e şi acesta.

— Minunat obicei, doamne dă-i sănătate soacrei mele, zise Crăciun şi din barul de la bufet scoase o tavă, patru pahare şi o sticlă de coniac. V-am spus eu că gîndul meu cel bun v-a adus, altfel ar mai fi tăcut cîteva zile.

— De fapt ce s-a întîmplat? îl întrebă Dan.

— Miercuri am terminat o lucrare la cineva. Omul bucuros ne-a omenit de ne-am făcut toţi teci pînă la urmă, şi noi şi gazda. Dar nu de asta e supărată, am mai venit eu şi altă dată clocotind ca un cazan de fiert ţuică şi n-a zis prea multe, însă de data asta susţine că aşa am fost de beat încît am uitat să închid uşa cu yala şi a găsit-o dimineaţa deschisă, închisă doar cu clanţa. Am fost eu beat, nu zic nu, dar îmi amintesc că am închis uşa cu yala şi am pus siguranţa. Ea susţine că nu-i adevărat. Am ajuns să o bănui că minte numai pentru a-mi demonstra cît am fost de beat. Ne-am cam ciondrănit. Sînt nişte lucruri care se bat cap în cap: eu sînt convins că am închis uşa, cu atît mai mult, cu cît pe la ora trei m-am sculat să beau apă şi am verificat dacă uşa e închisă. Era, iar ea îmi spune că dimineaţa uşa era deschisă. În viaţa ei nu m-a minţit nici cu fleacuri, nici cu lucruri mari, aşa că de ce ar minţi acuma pentru o nimica toată? Singura explicaţie şi alta nu poate fi decît că eu am fost beat tun şi că verificarea uşii a fost doar o intenţie nedusă pînă la capăt din cauza beţiei. Dar iar mă întorc şi zic că nu se poate, pentru că cheia era în yală, or dacă am introdus cheia înseamnă că am şi închis, altfel ar fi fost în buzunar la haină şi nu în uşă. Firul poate fi despicat nu în patru, ci într-o sută şi tot nu-i dai de capăt. Principalul e că aţi venit dumneavoastră şi nevastă-mea va fi din nou o mare vorbăreaţă. Hai, luaţi şi beţi. Noroc şi numai bine. Azi sînteţi musafirii mei, dom' Buracu nu-i acasă, aşa că degeaba îl căutaţi.

— De unde ştiţi că nu-i acasă? întrebă colonelul.

— Avem noi o înţelegere a noastră: cînd pleacă undeva lasă în cutia de poştă un bilet prin care mă anunţă că pleacă, cînd revine îmi lasă alt bilet, că s-a întors. Nu susţin că sîntem prieteni, dar ne înţelegem foarte bine. Soţia mea nu lucrează, fiind acasă ea plăteşte taxele de bloc, telefoanele, curentul electric, ridică din cutia de poştă scrisorile şi cînd e el acasă îi ducem chitanţele, scrisorile, mă rog, ce a primit cît a fost plecat.

— Frumos din partea dumneavoastră, dar...

— Fleacuri, nici de aş face de o sută de ori cît fac, tot nu aş reuşi să mă revanşez. Eu nu i-am cumpărat o jucărie copilului meu, deşi camera e plină. Uneori mă şi ruşinez cînd îl văd cum vine cu sacul plin, parcă e Moş Crăciun. Toţi copiii din bloc au jucării de la el şi de la Dicu, preşedintele blocului. Cînd apar ei în faţa blocului parcă vine ursu, aşa se strîng în jurul lor.

— Povestea cu uşa uitată deschisă s-a petrecut, după cîte am înţeles, în noaptea de miercuri spre joi, nu? întrebă Stăncioiu.

— Da, atunci.

— Nu vă amintiţi cumva, uşa balconului de la bucătărie aţi avut-o deschisă peste noapte?

— O întrebăm pe Băiat, eu n-am intrat în bucătărie. Uite-o şi pe Zîna cea bună. Băiete, tovarăşul colonel întreabă dacă atunci, noaptea, uşa de la balcon a fost sau nu deschisă? Hai, stai şi tu jos.

Femeia aşeză un platou mare pe masă, plin de minuni. În dreptul fiecăruia apăru cîte o farfurioară. Neţezi capătul mileului şi luă loc.

— Zilele trecute a fost o căldură nebună şi, noaptea, am lăsat uşa deschisă la balcoane, şi la bucătărie şi la sufragerie. De ce întrebaţi?

— Greu de spus, de ce, dar avem şi noi o problemă de rezolvat, care seamănă cu a dumneavoastră. Tovarăşa Crăciun, vă rog să-mi răspundeţi cinstit, uitaţi cearta cu soţul dumneavoastră, aţi găsit sau nu uşa neînchisă cu yala joi dimineaţa?

— Da. A încercat să vă convingă şi pe dumneavoastră că el a închis-o, că eu am halucinaţii? zise femeia aproape de punctul zero al exploziei.

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva. Eu cred că fiecare aveţi dreptate: soţul dumneavoastră a închis uşa, însă dumneavoastră aţi găsit-o deschisă. Ca eu să am dreptate şi implicit dumneavoastră, v-aş ruga să-mi spuneţi dacă în noaptea respectivă aţi auzit ceva? La ce oră v-aţi culcat dumneavoastră şi unde?

— Văzînd că întîrzie, m-am culcat, ostentativ, îmi pare rău că afli tu, dar n-am încotro, trebuie să spun adevărul, deci m-am culcat cu copilul, în camera lui, pe la zece.

— De obicei cînd sînt oamenii supăraţi nu adorm imediat, au un somn cu dese treziri, pauze. În timpul acestor treziri...

— Staţi puţin, vreau să ne lămurim asupra unui lucru de la bun început: eu m-am culcat în camera copilului, dar nu am fost cîtuşi de puţin supărată pe întîrzierea lui. Ştiam că miercuri termină lucrarea şi bănuiam că se va „finisa" cu un chef. Întrucît nu a venit pînă la ora zece, eu m-am dus la culcare, liniştită. El munceşte şi nu mă ruşinez de munca lui, atunci de ce să mă supăr că din cînd în cînd mai bea? Mai demult, nu îmi este ruşine să recunosc, lua bani. Eram la început, aveam nevoie de multe, acum gata, nu vrem să intrăm în complicaţii. Salariul lui ne ajunge, deocamdată, nu ştiu cum va fi peste un an, dar pînă atunci mai este timp. De supărare nici vorbă, din contră, eram fericită şi voiam să-i spun fericirea mea şi lui, dimineaţa, dar atunci ne-am certat pentru uşă, ca nişte proşti. N-am auzit nimic, decît pe el cînd a intrat în dormitor.

— Cînd am intrat în baie nu m-ai auzit!

— Nu.

— Dumneavoastră la ce oră v-aţi întors acasă?

— La ora unsprezece am plecat de la oamenii aceia, am venit un timp pe jos, apoi am găsit un taxi şi la ora 12 fără zece, atît arăta ceasul taximetrului, am fost în faţa blocului. Liftul nu funcţiona, am urcat pe scări. Pînă m-am dezbrăcat, cred că s-a făcut ora douăsprezece şi ceva. M-am trezit o singură dată pe la trei, m-am dus în baie să beau apă şi am verificat dacă e uşa închisă, după aceea m-am culcat din nou.

— Aţi aprins lumina în hol şi în baie?

— Da.

— Nu aţi auzit nimic în restul blocului?

— Vecinii de la nouă se certau în baie. Le-am spus de nenumărate ori să se certe şi să se bată în altă parte, din baie se aud toate zgomotele, dar nu se înţeleg. Într-un fel, cred eu, se răzbună şi pe ceilalţi colocatari, dacă ei nu dorm, să nu doarmă nimeni. Am pornit discuţia de la cearta noastră şi văd că pe dumneavoastră vă interesează ceva mai mult, ce s-a întîmplat în noaptea aceea?

— Vecinul dumneavoastră, tovarăşul Buracu, întorcîndu-se joi dimineaţa acasă a avut sentimentul că cineva a pătruns în absenţa lui în apartament. De aceea vrem să ştim dacă aţi remarcat sau auzit vreun zgomot la el în locuinţă?

— Cred că s-a înşelat, pe uşa dînsului nu intră decît musafirii, nechemaţii n-au cum. Nu-i exclus ca Alexe Pigui să ştie ceva, el a venit acasă pe la trei şi după cum vorbea nu era beat. De ce zîmbiţi acru, aţi fost deja? Nu trebuie să vă supăraţi, aşa sînt ei, noi ne-am obişnuit. Revin însă la ceea ce v-am spus mai înainte, nu cred că a intrat cineva în apartamentul lui dom' Buracu, e imposibil. Dumneavoastră ştiţi mai bine decît mine că nu este adevărat, i se adresă Crăciun lui Dan.

— Da, însă pentru liniştea omului noi sîntem datori să ne interesăm, evident nici noi nu credem, dar datoria e datorie. Azi-noapte sau cu cîteva nopţi înainte aţi auzit ceva, în hol, la bucătărie sau în birou?

— Nu. Din dormitor nu auzim nici propria noastră sonerie din cauza sufrageriei şi a sasului care le desparte. În birou pînă la toamnă nu intră nimeni, rar mai deschid fereastra, deşi mai rău fac, imediat pătrunde praful. Iar mă întorc şi zic: nu cred că a intrat cineva întrucît pe şantier se lucrează zi şi noapte, în trei schimburi, nu zi lumină ca în alţi ani. Eu de aceea am trecut la cooperativa „Deservirea" secţia construcţii, întrucît aici lucrez într-un singur schimb. Nevastă-mea îşi zice acum, o văd cum zîmbeşte: unu lucrezi, unui bei, unu dormi şi gata ziua, gata luna.

— Pe lumea asta mai sînt şi altele decît chefurile tale, oricum a fost ultimul.

— Ultimul?!

— Exact, printre altele şi acest lucru voiam să ţi-l spun ieri dimineaţă, acum la altceva mă gîndeam. Poate e o prostie, poate nu are nici o legătură cu ceea ce vă intere-

sează, dar eu tot vă spun. Ieri după-masă, înainte de ploaie, am fost la plimbare cu copilul și i-am văzut pe ceilalți copii furioși și revoltați nevoie mare, că un nene își spălă mașina la robinetul de la intrarea în părculeț. Cu mic cu mare, toată banda se ducea să-l cheme pe Dicu să vadă și să ia măsuri. Pînă s-au întors ei, mașina plecase. M-a surprins faptul, de obicei oamenii nu mai spală un timp, îl așteaptă pe Dicu și apoi termină de spălat, avîndu-l alături pe șeful trupei. Omul cu mașina nu știa regula jocului și a plecat fără să-și fi terminat mașina de spălat, dîrele de praf îmbibate cu apă acopereau numărul încît nu pot fi sigură dacă era DJ, GL, CJ sau GJ. Nu știu de ce v-am spus, acum realizez că nu are nici o legătură, dumneavoastră sau dom' Buracu credeți că s-a intrat în apartament noaptea, or asta s-a petrecut ieri, cu puțin înainte de ploaie.

— Ce culoare avea mașina? întrebă colonelul.

— Roșie. Primul număr, cel dinaintea județului, nu l-am observat, știu însă primele trei cifre, din grupa a doua; sînt identice cu numărul nostru de telefon, de aceea le-am reținut: 107, a patra cifră nu am reținut-o.

— Probabil au fost numai trei?

— Nu, erau patru cifre. Numărul nostru de telefon este 10754, cifra a patra nu conținea seria telefonului și nu m-a mai interesat jocul cifrelor.

— Mașina lui Adrian era la ora aceea în parcaj?

— Nu știu, nu m-am uitat.

— L-ați văzut cînd a plecat?

— Nu. Am fost pe la Complex, iar la întoarcere ploua și am intrat repede în bloc. Dicu trebuie să știe, că era în scară cu copiii, fusese cu ei după mere și așteptau să treacă ploaia, jos în holul de la intrare. Ce era acolo, numai țipăt! Vecina de la parter a ieșit să le spună să tacă sau să se ducă acasă, dar văzîndu-l pe Dicu cu ei n-a mai zis nimic. Cred că au ieșit cînd a încetat ploaia. Pe omul din mașină nu l-am văzut, eu m-am uitat doar la mașină că nu era spălată bine și mi-am zis că a plecat ca prostu cu ea mai mult udă, stropită, cînd putea să mai aștepte cîteva minute pînă venea Dicu și ar fi spălat-o ca lumea, nu așa. Acum îmi amintesc, ieri dimineață am auzit dușul în baie la dom' Buracu, a fost acasă sau nu?

— A fost, în trecere. Dumneavoastră la ce oră vă sculați, dimineața?

— La patru și jumătate, răspunse Crăciun în locul soției sale. I-am spus să nu se mai scoale dimineața că mă descurc și singur, dar ea nu și nu.

— Îmi face plăcere să te servesc, să-ți fac cafeaua. După ce pleacă el, eu mă culc. Pînă se trezește copilul, am timp.

— Aș mai avea eu o întrebare, nu are legătură cu cele discutate pînă acum, e o simplă curiozitate: i-ați reparat cîndva tovarășului Buracu prizele?

Privirile celor doi soți se căutară o fracțiune de secundă, apoi lunecară tot atît de brusc în lături.

— Vă rog serviți, sînt...

— V-am întrebat ceva, preciză Stăncioiu.

— Da, i-am reparat prizele și întrerupătoarele din birou acum trei ani.

— După cîte am aflat, firele, practic, au fost smulse, rupte, ce s-a întîmplat?

— Cum să vă explic, e o problemă sensibilă, ar trebui să-l întrebați pe el, deși e penibil. Mă rog, am să vă spun: fosta lui soție, cînd a plecat, a rupt firele, ca să nu mai poată lucra noaptea... Întrerupătoarele și prizele le-am reparat relativ ușor, mai greu a fost să-și recupereze biblioteca, ea a luat-o și apoi i-a revîndut-o. A susținut la divorț că din banii ei au fost cumpărate cărțile și, dacă le vrea, să le cumpere, altfel le vinde la anticariat. Eu le-am cumpărat și le-am adus acasă. În viața mea nu am văzut un lucru mai urît ca acesta, nu i-a lăsat în casă nimic, nimic, în afară de hainele lui și acelea aruncate pe calorifer. Dar toate trec. V-am spus, pe el, însă, să nu-l întrebați.

— Bun. Vă mulțumim pentru tot, noi plecăm, zise colonelul așezînd cu grijă scaunul lîngă masă.

— Vă conduc.

— Soția dumneavoastră are să vă spună un mic secret, rămîneți, zise Dan numai zîmbete.

În lift, Stăncioiu se uita la el dintr-o dungă.

— Erai numai zîmbete, ce secret ai descoperit?

— Unu: Țenț a avut dreptate, vizitatorul nu a coborît din etaj în etaj pînă la parter, nici n-a urcat pe acoperiș. Ceea ce nu știe Țenț e că acesta a ieșit prin apartamentul

familiei Crăciun. Doi: Pigui s-a certat cu soția, deci între ora trei și jumătate și patru a părăsit apartamentul. După ora patru este exclusă plecarea.

Trei: luîndu-ne cu vorba, despre prize, despre Pigui, familia Crăciun nu a realizat că vizitatorul lui Adrian a ieșit chiar prin apartamentul lor. E bună uneori o ceartă, o beție, te îndepărtează de realitate, nu mai vezi clar lucrurile din imediata ta apropiere. Acum, în cazul lor, este excelent. Primul chef pe care-l va trage Crăciun va fi în sînul familiei, probabil că a și început.

Patru: Avem de cercetat minimum 120 de mașini din patru județe diferite. Femeia în jocul ei cu cifrele a exclus, fără să-și dea seama, cifrele 4 și 5. Deci numerele 1074 și 1705 nu ne interesează. Restul ne interesează, dar în cazul de față restul este un număr fantastic de mare și nu un mizilic acolo.

Cinci: În paralel cu cercetarea în alte județe, vom cerceta și la noi, îndeosebi la Cenan și în satele învecinate. Va fi foarte greu de aflat numărul exact. Ceea ce știm sigur e faptul că era o Dacie 1300 roșie. E una și aceeași mașină care la ieșirea din oraș avea număr de rodaj? Dacă da, atunci de cîte posibilități de schimbare a numărului dispune tipul? Dacă nu este una și aceeași mașină, atunci cîte persoane sînt implicate? N — nu înseamnă numai necunoscut, ci și infinit. Pentru mine atingerea infinitului înseamnă moarte. Pe copii nu are rost să-i întrebăm de număr, ei se certau cu omul nu cu mașina, oricît ar fi ei de pasionați de tehnică, de mașini.

— Mă crezi prost sau ce-i cu tine, nu asta te-am întrebat.

— Șase: soția lui Dumitru Crăciun așteaptă un copil.

— Pe asta de unde ai mai scos-o?

— Din privirea ei. Am ajuns. Să vedem ce mai face prietenul nostru Țenț.

Rămaseră pironiți locului. Țenț nici nu se vedea din mulțimea de capete aplecate peste scîndurile așezate pe asfalt. Dicu trebăluia de zor cu o perie plină de var.

— Voi ce faceți aici? îi întrebă Dan.

— Salut, marcăm careurile pentru bambilici. Fii atent, nu călca, acela e raiul pe pămînt.

— Ce?!

— Raiul pe pămînt! N-ai auzit de așa ceva, de șotron ai auzit? Tot aia este!

— Tu altă treabă n-ai?

— Habar n-ai ce greu e să faci un rai perfect, chiar și pe asfalt, darmite pe pămînt, nu mai vorbesc de careul pentru bambilici. În lipsă de altceva mai bun, am o idee fixă. Dacă reușesc, vă dau un telefon matinal. Pe la ora 1 este bine? Nu călca, frate, pe rai, ți-am mai spus o dată. Hai, plimbă ursul de aici dacă nu știi să joci!

*

Scările coborau abrupt pînă aproape de mal, unde, într-un cot al rîului, era piața, de fapt două rînduri de mese din ciment, așezate de-a lungul apei. Dar vînzoleala mare era dincolo de mese, unde oamenii, neajungînd să-și așeze marfa pe mese, o întinseseră pe fețe de masă, pe saci de nylon. Ria dădu ocol pieții cîntărind și alegînd din ochi merele. Foarte greu de ales, piața practic era plină de mere, pere, nuci vechi, nuci noi, avînd încă verde coaja. La cîteva mese se vindeau pepeni și lubenițe, la prețuri astronomice. Aerul era îmbătat de mirosul fructelor și al lubenițelor. Pe jos, coji de lubenițe, pepeni, cotoare de mere.

Se opri în dreptul unei femei și-i ceru trei kilograme.

— Nu le vreți pe toate? Numai atît mai am și vreau să plec acasă, o îmbie femeia.

— Vin mîine și mai iau, dar nu pot să duc mai mult.

— Cum vreți, îi răspunse femeia și turnă în plasă merele.

În momentul acela Ria simți că e împinsă, scăpă plasa și căzu peste cîntar. Merele se risipiră printre picioarele oamenilor. Se ridică furioasă pe omul care mai mult o încurca decît o ajuta să se ridice.

— Dumneata nu te uiți ce faci? Nu ai loc, de mă împingi așa, fără nici o rușine? Ești om în toată firea! se dezlănțui Ria aranjîndu-și ochelarii. Mîna dreaptă, cu febrilitate, dădea pe spate șuvițele de păr, aranja ochelarii în timp ce corpul i se rotea.

— Eu v-am împins, dar n-am vrut, m-a împins și pe mine cineva din spate, zise un alt bărbat. Parcă dumneata, nu?

— Nu eu, frate, că și pe mine mă împinse unu, o fi alunecat pe vreo coajă de lubeniță. Care mă împinseși, frate, hai, zi, că doar nu-i sfîrșitul lumii, se mai întîmplă.

Nimeni nu zise însă nimic, doar vorbe bune de aruncat în foc: ho, că nu muri nimeni; se mai întîmplă, așa-i la aglomerație...

— Dar eu sînt bolnavă, puteam să mă nenorocesc din căzătura asta. Nu mă pot apleca, mai zise Ria continuîndu-și rotirea. Ticul cu aranjatul părului și al ochelarilor avea un ritm infernal, mîinile-i trădau nervozitatea.

— Le adunăm noi, zise cineva.

— Nu le mai vreau, merele sînt mere și nu cartofi sau ceapă pe care să le calci în picioare și după aceea să le mănînci. Cîntăriți-mi toate merele, îi zise femeii în timp ce ridica de jos plasa unde mai rămăseseră cîteva.

— Dacă nu vreți, nu vreți, păcat de mere!

Plăti și plecă furibundă.

„Pe șoseaua X, datorită poleiului s-a produs un carambol, douăzeci de mașini au fost angrenate... În piața din Cenan datorită unei coji de pepene cel puțin șase oameni s-au împins unul pe celălalt! Tîmpenii! Nu dau doi bani pe coaja de lubeniță. Mare anunț mare! Tot azi, la Cenan, un bărbat și-a pierdut soția! Găsitorul va primi o recompensă corespunzătoare! Greutatea în aur a soției! Perfect, 58 kg! Cifra e corectă".

Urcă scările cu atenție, un carambol pe scări i-ar fi fost fatal. Precauție inutilă, nimeni nu-i admira nici blugii, nici saboții.

În chioșcul din parc, fanfara își continua concertul de prînz. Pe bănci, oamenii, nu momîile, jucau șah, table, citeau ziarele, femeile croșetau. Era unul din rarele momente ale zilei cînd tăceau, fanfara le acoperea.

Ștergîndu-și un măr de blugi, Ria se rezimă de unul din stîlpii chioșcului, simțind cum sunetele instrumentelor o cutremură, alungînd oboseală, spaimă și readucîndu-i în memorie alte fanfare, alte veri cu șort și codițe. Părinții o duceau cu ei în stațiune, unde și atunci punctul de atracție era fanfara. Ceea ce o intrigase era faptul că în micile pauze muzicanții vorbeau între ei, se înțelegeau. Îi urmărise mult timp și le învățase semnele, învățase să vadă nu să audă cuvintele. Oglinda instalată pe ușa copiilor o ajutase să descopere toate comploturile, aflase lu-

cruri ce urmau să se spună la prima notă bună sau niciodată. Cît timp în camera copiilor se auzeau rîsete, vorbe, chiar și palme totul era în ordine. Paradoxal, dar liniștea o punea în alertă, o călca pe nervi și atunci îi urmărea în oglindă, ușa fiind deschisă. Așa aflase cum Mofturoasa fusese la un pas de-a fi tunsă zero, întrucît, în pocnetele de picioare și capete, în pumnii dați și primiți, nu se mai deslușea cine cu cine se bate. Directorul școlii de-abia îi despărțise și-i dusese de guler în cancelarie, împreună cu învățătorul lor. Cînd s-a pus problema tunsului, directorul a rămas „țuț", așa zicea Mofturoasa, descoperind că-i fată. Pumnii ca pumnii, dar să vezi ce gură: ei s-au apărat, pe ei să nu-i tundă! Și nu i-a tuns. Greul abia începe: cum să le spui că știi? Inventezi un amic Pierot, el te resună și așa ai posibilitatea să vorbești, pentru urechile de dincolo, cînd cu tovarășul director, cînd cu tovarășul învățător. Nu mult, puțin, pentru că patru ochi te privesc deja cu disperare și-ncepe eterna frază: „Să vezi, mamă, cum a fost, îți spun tot..."

Cel de la tobă e nervos, a pierdut aseară niște bani, cineva l-a fentat. Evident, o femeie! Ria rîde, nu rezistă tentației de-a afla suma și-l întreabă. Omul îi răspunde imediat, dar, apoi, cînd se uită mai bine la ea, îi trage o înjurătură de cer și pămînt. N-o deranjează, îi arată un măr și-l întreabă dacă vrea, omul înclină din cap și ridică mîinile la timp. Dirijorul bate cu bagheta în pupitru și totul reintră în normal.

Ria se uită la ceas, peste un sfert de oră se deschidea librăria. Lasă brațul jos, dar cineva o prinde și o trage. E privighetoarea, care ciripește ceva de neînțeles și o duce mai departe pînă se trezește cu doi bărbați în față.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Ria uitîndu-se pe rînd la toți trei.

— Trebuia să se întîmple ceva ca să avem onoarea să vă cunoaștem, să vă avem în mijlocul nostru? o întrebă numai zîmbet claia de plete.

— A, nu, dar nu am înțeles de ce mă cheamă, de fapt nici acum nu știu, zise Ria dezorientată.

— Draga mea, voiam să-ți fac cunoștință cu dînșii. Dînsul e inginerul Duică, iar dînsul se numește Eugen Guran.

— Iar eu mă numesc Maria Faur.

Creţul îi luă mîna calm, i-o sărută, apoi îşi plimbă privirea peste sînii ei, pe gît, pe faţă.

— Sînt încîntat de cunoştinţă, jucă el mai departe flatarea.

Dînd mîna şi cu celălalt, Ria se gîndi că e un mare păcat să nu poţi să te speli de privirea oamenilor. „Dacă privighetoarea i-a spus că l-am făcut berbece, că numai berbecii intră aşa într-o cameră, atunci pielea mea va sta la saramură".

În jurul ei ploua cu zîmbete.

— Stimată doamnă, cum vă place în staţiune? o întrebă Berbecele.

— Eu ştiu? E prea multă lume, prea mult zgomot, mă oboseşte.

Berbecele rîde de unul singur.

— Culmea! Prietenul meu îmi spunea mai înainte că nu-i place pentru că e prea puţină animaţie. Dumneavoastră de unde veniţi?

— Dintr-un spital, domnule Duică. Am stat acolo mai mult timp, încît am ajuns să doresc numai linişte.

— Iertaţi-mă, n-am ştiut, şi se aplecă din nou şi-i sărută mîna. O să încercăm să facem totul ca, atîta timp cît sînteţi aici, să vă simţiţi bine.

— Sînteţi amabil, dar eu nu vreau decît linişte.

— Draga mea eşti foarte palidă, ar trebui să te fardezi puţin, e o chestie de decenţă, o puse la punct privighetoarea şi pe ea şi pe amabilul inginer Duică.

— Dar eu am venit aici pentru apă şi pentru soare, nu are rost să mă fardez, se scuză strîmtorată Ria.

— Apropo de apă, să-ţi spun o glumă nostimă: azi-dimineaţă s-a dus o idioată la ştrand şi atît a stat în apă şi la soare pînă i s-a făcut rău. E o chestie de decenţă, draga mea, nu poţi să-ţi permiţi să stai în apă, din prima zi, ca o idioată. Domnul Duică şi domnul Guran mi-au relatat întîmplarea. Ai grijă cît stai în apă, draga mea.

— Mi-ar face o mare plăcere să ştiu că dînşii, cînd v-au relatat întîmplarea, nu au numit-o pe femeia aceea idioată. Unui bărbat nu-i este permisă o asemenea injurie la adresa unei femei, indiferent cine ar fi ea.

— Bineînţeles, nu au spus aşa ceva, eu vorbeam în principiu. Este o chestie idioată.

— Mă bucur, între femei se permite.

Bărbaţii răsuflară uşuraţi, culorile curcubeului le colorase faţa, arzîndu-le răsuflarea.

Ria, cu veşnicul ei tic, îşi aranjă ochelarii, apoi îşi trecu dintr-o mînă în alta plasa cu mere.

— Veniţi cu noi la plimbare? o întrebă Berbecele, fără zîmbete, fără gîlgîituri şi tremoluri libidinoase în glas.

Ochii privighetoarei aruncau săbii de foc.

— Pînă ce vă hotărîţi ce vom face în seara aceasta eu merg să dau un telefon, mai devreme nu am reuşit. Vă găsesc aici. Pa!

În urma ei potop de vorbe, în altă parte. Stăteau toţi trei stingheri, uitîndu-se aiurea.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, sînt obosită. Altă dată o să vin cu mare plăcere la plimbare. Am reţinut invitaţia. Înainte de a pleca, aş vrea să vă spun poanta glumei, prefer să o auziţi de la mine şi nu din altă parte: eu sînt idioata de azi-dimineaţă, dar să nu-i spuneţi. Bună ziua!

„Cum arăt ca o mîţă stoarsă şi întinsă la soare ştiu, dar cum îmi poate arăta pielea întinsă pe un băţ nu ştiu. Am să văd. Viitorul îmi e deschis în faţă ca o peşteră nedescoperită încă".

În librărie, pustiu. Oamenii erau în concediu, veniseră doar să-şi petreacă, nu să citească. Se uită pe rafturi, luă două cărţi, apoi descoperi una cu poveşti, plăti şi trecu în cealaltă parte, la Artizanat. Vînzătorul ştergea de praf nişte căsuţe-miniaturi, oribile dealtfel.

— Cu ce vă putem servi?

— Aş dori un toc pentru ochelari, îi răspunse Ria, în timp ce-şi aşeza pe tejghea plasa cu merele şi geanta.

Vînzătorul îi întinse o serie întreagă de port-ochelari: din metal, din piele, în cele mai variate culori.

— Vreau să văd în care se potrivesc mai bine. Luă un toc din metal, îl deschise de cîteva ori, apoi îşi dădu jos ochelarii şi-i introduse în toc. E bun, dar aş vrea să mai încerc unul.

Vînzătorul îi întinse altul. Îl deschise.

— Pe acesta îl vreau, zise Ria şi îşi luă ochelarii.

Lanţul rece îi atinse ceafa înfiorînd-o. După cîteva secunde îi luă jos şi-i şterse.

— Altceva mai doriţi?

— Nu. Vă plătesc imediat. Deschise geanta, căută portmoneul și din el scoase o sută nouă, împăturită.
Vînzătorul îi dădu restul și ca un bun comerciant o invită să vină și mîine, mîine primeau marfă. Așteptau să le sosească cîteva produse de cosmetică din import.
Ria mușcă dintr-un măr și printre înghițituri îi mulțumi. Vînzătorul rămase puțin surprins neștiind dacă mormăitul acela era un mulțumesc sau o înjurătură.
„În sfîrșit, voi avea o oră numai a mea, voi citi, voi mînca mere și nimeni nu-mi va cere nimic, nu mă va întreba nimic, totul va fi ca un vis împlinit".
Berbecele și ălalalt, care se uita ca un vițel la o poartă visată, ștergîndu-și încontinuu palmele transpirate, dispăruseră.
Trecînd prin fața șirului de bănci de lîngă vilă, observă cum pentru o clipă lucrul e uitat în poală, ochelarii sînt coborîți pe nas și privirile, ei, privirile... „chestie de decență, draga mea. Cirip-cirip". În timp ce deschidea ușa, femeia din fotoliu îi răspunse la salut, dar nu numai atît:
— Nu-i acasă colega dumneavoastră de cameră.
„Uite așa s-a ajuns la crearea mai multor canale la televizor, din nevoia omului din fotoliu de-a ști ce se petrece în același timp la Ecuator și la Polul Nord".
— De-ai fi văzut-o, tu fată, ce rău era feștită, că am și rîs singură ca proasta și mi-am adus aminte de nora mea a mijlocie, că și ea tot așa arăta cînd a adus-o pruncul meu acasă. Da ce faci? o întrebă femeia văzînd-o că nici nu intră, nici nu se apropie de ea, ci stă în fața ușii.
— Am cumpărat mere, nu veniți la mine în cameră?
Femeia nu mai așteptă să fie chemată a doua oară, își strînse acele și alinînd, încet, un picior intră.
— Numai de aceea vin că eu te-am văzut plecînd singură și te-ai întors singură și nu-i bine ca omul să fie tot singur. Rîzi de parcă ai fi ficiorul meu cel mic, numai el le știe pe toate, dar nu le știe și face și asta-i bai mare.
— Stați aici, pe patul meu. Spăl imediat merele. Nu vă supărați dacă mă schimb și mă bag în pat? Sînt obosită.
— Vezi-ți tu de treburile tale. Da, auzi tu fată, măritată ești?
Ria rîde, rîde și printre rîs îi răspunde:

— Am doi copii mari, acum sînt în vacanță la soacra mea.
— Aha, ești bătrînă rău dacă ai și prunci și soacră. Da bărbat n-ai, de ai venit tu singură în puhoiul ăsta de lume?
— Ce crezi?
— Eu nu cred nimic, numai întreb așa, ca omul prost.
— Sînt gata, uite și merele, le-am spălat, zise Ria și se vîrî sub pături. Îmi spui cum a fost cu nora cea mijlocie?
— D-apoi cum să fie? A fost așa că odată au venit acasă gemenii, cel mijlociu și cel mic. Sînt gemeni, dar eu așa le spun. Venind ei acasă ne-au spus că se însoară. Nici un bai în asta, că mai aveau un pic și terminau facultatea. Florea, mijlociul, i-a spus ăluia mic: dacă rîzi, te bat de te omor! Altceva n-a spus și noi n-am întrebat de ce să nu rîdă sau de ce să rîdă.
Cînd au venit acasă cu fetele și cu părinții fetelor, că așa am vrut noi să vină ei, nu să mergem noi în șapte părți, ne-am uitat unii la alții și nu era nimic de rîs, că de te uitai la fata lui Florea îți venea să fugi, nu să rîzi, așa era de urît feștită, parcă era o boldă. Da n-am zis nimic, ce să zici? Numai dracu de popă n-a stat blînd, ci a luat-o pe fată, a dus-o în casă, a pus-o să se spele și apoi a făcut-o, el cu fata lui, altfel, de nici n-am cunoscut-o cînd au ieșit din casă, așa faină era. Florea meu n-o zis nimic, numai seara cînd l-o ajuns aburii băuturii tot zicea „Am o nevastă frumoasă!". „Îi drept, zicea ăla mic, dar tu ești prost, un prost fudul, și de atîta fudulie nu vezi decît prostia din capul tău".
Ei s-au tot certat cît au fost studenți. Florea nu-i ierta ăluia mic că s-a făcut popă și-l face pe el de rîs, dar nu l-a făcut. Îi prunc bun.
— Ciudat, azi copiii merg la cibernetică, la electronică, eu știu, la fizică-nucleară. El de ce s-a făcut popă?
— Auzi, tu fată, eu totdeauna am știut ce-i în mintea copiilor mei, că eram mereu cu ei, dar atunci, o dată, n-am știut și rău m-am îmbolnăvit cînd am aflat. Mai tîrziu mi-am dat eu seama, dar degeaba, lucru era făcut gata, nu-l mai puteam desface. Vezi tu, toată viața, Petrea meu s-a ținut după Gheorghe, de parcă ar fi fost cu el geamăn și nu cu inginerul. Cel mare a avut grijă de amîn-

doi, dar pe Petrea, mai mult, ca o cloşcă îl apăra şi-l ferea din calea mea cînd eram supărată. Gheorghe a făcut facultatea la fără frecvenţă, s-a angajat la noi la C.A.P. şi el, şi-a fost şi şef şi slugă, că alţi ingineri nu erau. În vacanţe, Petrea era tot după el, pe dealuri, la cîmp, la grădină, îl ajuta sau îl încurca, nici eu nu ştiu sigur, dar de certat nu s-au certat decît atunci cînd i-a spus să pună pe dealuri meri şi i-a zis Petrea că dacă-l ascultă şi face aşa cum zice el o să facă el din Gheorghe om. Şi s-au certat şi n-au vorbit unu cu altul şi un timp au umblat ca nebunii de credeam că acu-acu pun mîna pe pari şi-şi sparg capetele. Petrea l-a luat cu el pe Florea şi au măsurat şi au împărţit dealurile pe terase, şi visau pomi înfloriţi fără să ştie că pentru asta trebuie timp şi bani şi oameni, şi peste toate trebuiesc aprobări, că nu faci ceea ce vrei să faci în grădina ta, ci a colectivului. Oamenii se uitau la ei dînd din cap şi-şi ziceau „măi să fie?!“ şi-au hotărît să fie. Şi aşa din prostia lui Petrea s-au prostit mai mulţi şi au făcut gropile şi-au pus merii. În vara aia a umblat tot pe dealuri, la stropit, la udat, de parcă-l mîna cineva ca să nu stea acasă. Florea mai citea, Petrea-şi lua o carte şi fugea. Cînd îl întrebam: mă, tu ce-ai să te faci, unde mergi la facultate? îmi zicea „lasă, mamă“ şi dus era. Şi dusul ăsta al lui nu-mi plăcea şi nu-mi plăcea nici vorba lui scurtă, că tot fugă era. L-am întrebat pe Gheorghe şi pe Florea de ştiu ei ceva, dar nu ştiau. Nici cînd au plecat la examen n-am ştiut nimic, că mi-a zis atunci iar „lasă, mamă“ şi a plecat, iar eu l-am plîns de parcă ar fi plecat la război şi eu nu ştiam dacă se mai întoarce sau nu. Am fost ca nebună în săptămînile alea, abia aşteptam să se întoarcă şi s-au întors amîndoi odată şi mi-au spus că au reuşit, că sînt studenţi. M-am aşezat pe scări, m-am uitat la ei şi l-am întrebat pe Petrea: Şi tu Petre?! „Da, mamă“ şi mi-a dat o hîrtie în care scria că a reuşit la Teologie. „De ce mi-ai adus tu hîrtia asta, Petre, că eu te-aş fi crezut şi fără ea că ai reuşit la facultate?“. „Ştiu, dar nu m-ai fi crezut că m-am dus să mă fac popă“. Atunci au aflat omu meu şi Gheorghe şi Florea unde dăduse el examen. Şi gata a fost cu bucuria noastră, că numai popă nu-l văzusem şi el asta făcuse, fără ştirea noastră. Gheorghe s-a apropiat de el, ca pe vremuri cînd era copil, l-a luat în braţe, l-a legănat şi

i-a spus aproape plîngînd: „De ce?“ Petrea a tăcut un timp, apoi i-a spus încet: „Tu eşti singurul care trebuie să mă înţelegi, dacă tu mă înţelegi, eu sînt liniştit şi cred că am făcut bine. Eu nu mă simt în siguranţă decît în preajma ta, decît atunci cînd ştiu că tu eşti lîngă mine, şi-mi poţi pune mîna pe umăr oricînd. O să am timp liber mai mult decît orişicine, pot să stau mereu cu tine, să te ajut ca tu să faci lucruri mari aici în sat, căci poţi, eşti puternic pentru amîndoi“. „Dar dacă te-ai fi dus la Agronomie . . .“ „Nu-i acelaşi lucru, înţelege-mă! M-aş fi făcut un funcţionar cu diplomă, asta e treaba, asta fac. Aşa am o libertate a mea, pot . . .“ „Poţi pe dracu, i-a zis Florea, poţi să stai pe laviţă ca popa Banu şi să înjuri lumea că munceşte ca nebunii, că în afară de zile-muncă nu mai ştiu de nimic, de sărbători ori de biserică. Şi lumea-l drăcuie şi ea că popa nu-şi vede de clopotul de la gură, că aşa i-au zis că are clopot şi nu gură, şi toacă cu ea şi pe cei vii şi pe cei morţi, de au ajuns oamenii să treacă pe altă uliţă sau pe partea cealaltă a drumului şi să se ferească de el ca de dracu, numai să nu-l audă cum îi umblă gura, cum îi spurcă“. „Taci!“ „Nu tac, dacă tot ne-ai făcut de rîs, să ne faci pînă la capăt. Du-te cu el la pomeni, dar vezi să-ţi iei o geantă mare şi nişte pungi: asta pentru friptură, asta pentru prăjitură, asta . . .“ „Nu asta vreau să fac!“ „Vei propovădui credinţa?! Cui? Babelor surde, că numai ele mai cred, copiii îţi vor rîde în nas. Televizorul e popa lor, nu tu cu prostiile tale“. „Nici asta n-am să fac!“ „Atunci ce? Liniştea ta va fi asigurată, împotriva cui şi a ce? De ce îţi e ţie frică şi crezi că rasa te va apăra? Numai proştii merg acolo, tu de ce te-ai dus?“ „Ca să nu vină un alt prost în locul popii Banu, şi să facă alte prostii necunoscînd oamenii şi obiceiurile de aici. Eu îi cunosc pe oameni şi ei mă ştiu, n-am să mă fac de rîs şi nici pe voi. O să vedeţi“. „Oamenii pleacă la oraş, popo, acolo îşi fac botezurile, nunţile şi înmormîntările, aşa că nici pe astea n-o să le mai poţi face tu aici în sat“. „Dacă pleacă oamenii din sat nu sînt eu de vină, trebuie să facem ceva ca ei să rămînă“.

Eu stăteam pe scară, iar ei vorbeau peste mine, ca peste o groapă sau peste o apă. Vorbele lor erau pietre ce şi le aruncau unii în alţii, dar ele numai pe mine mă loveau. Îmi simţeam inima lovită de moarte, nu mai aveam aer,

nu mai simţeam nimic, decît pietrele acelea care mă loveau numai pe mine. M-am întrebat, iar şi iar, de ce? Noi nu am fost oameni bisericoşi, căci n-am avut timp. Cînd am venit în sat eram săraci, n-aveam nimic, nici haine de sărbătoare, de mers la biserică, şi nu ne-am dus decît tîrziu şi doar la sărbătorile mari. N-aveam vite, aşa că munceam duminica, trebuia să răzbim şi dacă ne-am fi ţinut de toate slujbele popii n-am fi făcut nimic. Oamenii erau atunci mai credincioşi sau poate mai proşti ca acum, dar era după război şi după secetă şi poate oamenii nu-şi reveniseră încă, spaimele din ei nu se scurseseră toate în pămîntul pe care-l călcau sau în vorbele lor mocnite, puţine şi încă nedezlegate. Cînd au început să muncească, să are, să samene, să se uite după ploaie sau după soare, s-au mai liniştit şi în vorbele lor se interesau şi de altceva decît de război, mizerie, secetă. Cuprinsă cu toate grijile şi necazurile, eu nu mă rugam lui Dumnezeu să-mi ierte păcatele, că eram tînără, sănătoasă şi nu-mi era frică de moarte, ci mă rugam să-mi fie sănătoasă scroafa, să fete în pace purcei buni, să-mi fie sănătoase vitele, să am noroc la pui, să nu i se întîmple nimic omului meu în pădure, că oameni haini îi puteau face un pocinog lui sau pădurii şi tot omul meu ar fi pătimit, iar de pătimea el nici nouă nu ne-ar fi fost uşor, ci parcă mai greu.

De la tîrg am cumpărat o icoană pe sticlă, făcută de nişte ţigani din Banat, o am şi acum, e în camera noastră, a bătrînilor, pusă după uşă, că mie nu mi-a plăcut cum erau sfinţii pictaţi, dar n-am găsit alta. Am luat-o ca să aibă popa de bobotează ce să stropească şi să nu zică apoi în sat că nu sîntem oameni cu credinţă sau venetici fără Dumnezeu. Asta pentru că odată, în plină biserică, ne-a făcut de rîs că nu venim la slujbă, că nu ţinem sărbătorile, multe vorbe de ocară ne-a spus atunci. Omul meu sta, nu zicea nimic, dar eu îl vedeam cum se face negru de supărare şi de ruşine. Cînd a terminat popa, omul meu i-a zis, acolo, faţă de toţi: „Părinte, eu ţi-am plătit darea, am să plătesc de fiecare dată, pe banii ăia poţi cumpăra ce vrei şi-ţi poţi ţine liniştit slujbele că eu aici în veci nu mai pun piciorul". I-a întors spatele, s-a uitat după mine, mi-a făcut semn cu mîna şi am plecat amîndoi. De atunci n-a mai pus piciorul în biserică. Ne-am dus noi la nunţi, la botezuri, la înmormîntări, dar cu părintele Banu n-a mai vorbit.

Adunînd şi scăzînd, nu vedeam de ce? Nu vedeam unde am greşit noi în prostia noastră de copilul ăsta voia să se facă popă. Mi-au venit în minte vorbele spuse de el lui Gheorghe; vorbe cu care se sprijinea de frate-său să nu cadă, să nu-l calce nimeni în picioare, ca un pui rătăcit de cloşcă, speriat. Nu la mine, care eram mama lui, căuta el sprijin, ci la străinul ăla, care-i era frate vitreg, că mai bine i-ar fi fost frate bun şi s-ar fi bătut ca fraţii şi s-ar fi certat ca nebunii decît să-l fi cocoloşit atîta. Că asta a făcut Gheorghe, în bunătatea lui l-a apărat de toţi ca un uliu; a tras el greul, dar pe ăla micu să nu cadă un strop de ploaie. Şi l-a legat de el şi l-a făcut sluga bunătăţii lui de bivol blînd şi prost. Aşa-i vedeam: Gheorghe un bivol mare, iar Petrea un copil urcat pe spinarea bivolului pe care-l conducea cu o funie legată de un corn. Ei vorbeau, se înţelegeau acolo, în mintea mea, şi-l vedeam pe Petrea cum credea el în prostia lui că el îl conduce pe frate-său, cînd de fapt bivolul mergea pe drumul lui şi nu-i păsa de greutatea ce-o ducea, cu o scuturătură din coarne l-ar fi putut azvîrli cît colo, să-l facă praf, să-şi mestece sîngele buşit pe nas şi amestecat cu nisipul din drum. Era bun şi blînd bivolul, nu-l azvîrlea, dar şi-l făcea slugă, lăsîndu-l să creadă că el e stăpînul, îi dădea liniştea şi siguranţa de care prostul meu avea nevoie ca să se creadă el în sinea lui stăpîn şi om pe de-a întregul, dar nu era.

M-am uitat la ei, apoi numai la Gheorghe.

„Tu cu bunătatea ta ţi l-ai făcut slugă pe fratele tău, l-ai făcut neputincios, l-ai legat de tine, de puterea ta de bivol şi toată viaţa va fi un nimeni în lume, trăind lîngă umbra ta ca un nimic. Am muncit să vă fac oameni şi nu slugi la alţii, că am fost eu slujnică pentru toţi, iar voi v-aţi făcut voi între voi slugi, nu v-aţi dus la alţii, că străinul îţi ia numai munca, nu şi puterea, tu i-ai luat puterea minţii, i-ai luat cu asta tot".

„Nu-i adevărat, mamă! Eu am vrut, eu vreau să rămîn cu el, să-l ajut, cu ajutorul meu el poate face aici minuni, am planuri mari, mamă, ai să vezi".

„Te-am ştiut slab, dar nu prost". Am intrat în casă şi m-am culcat; am dormit două zile. În vara aia nu l-am

văzut pe Petrea decît rar peste zi, doar seara la masă. Se angajase la colectiv și toată ziua era pe dealuri, la merii lui. Odată a venit mai devreme, decît toți ceilalți, acasă. M-am uitat la el, era slab, parcă mai crescuse, dar tot blînd rămăsese. S-a așezat, pe scară, acolo unde stătusem eu cu o lună înainte și mi-a spus încet:

„Lasă, mamă, ai să vezi că totul o să fie bine, numai tu să nu mai fii supărată, că mă omori cu asta, mamă!"

Mamă, mamă, lasă mamă. Mă omoram cînd îi auzeam spunîndu-mi mamă, că ei mamă mi-au spus numai cînd tremura inima în ei, cînd le ardea pămîntul sub picioare, și se ascundeau în poala mea. Și mari mi-au zis mamă numai cînd le-a fost greu, și eu îmi închipuiam că-i strîng la pieptul meu, cînd de fapt ei mă îmbrățișau și mă strîngeau la pieptul lor, dar eu tot mici îi vedeam și atunci.

Eu în lumea asta nu m-am temut mai tare decît cînd pruncii mei îmi ziceau mamă, tremura carnea pe mine ca atunci cînd o blestemam pe mama. Pe mama am urît-o și am blestemat-o cum nimeni pe pămînt nu și-a urît și blestemat mama. Ea m-a dat slugă la doisprezece ani. Tata era un străin, ea era mamă și nu trebuia să mă dea slugă peste apă. Pe sora mea, deși era mai mare, a ținut-o în sat, pe mine m-a dat la străini. Cînd a început războiul am trecut apa ascunsă sub un pian, într-un camion. M-am ascuns de frică și de rușine, că eu mergeam într-un camion unde era un pian și oamenii veneau pe jos, cu copii în brațe. Șoferul nu i-a luat, el trebuia să ducă pianul, ce-i păsa lui de nenorociții ce mergeau pe jos cu tot avutul lor într-o basma?! Atunci am blestemat-o iar pe mama și pe stăpînii mei, și pe ăi de începuseră războiul. Șase ani am fost slujnică și în timpul foametei m-au trimis acasă, nu mai aveau domnii nevoie de mine. O plapumă, o pernă și cîteva cearceafuri a fost toată plata pe șase ani de muncă. Îmi venea să urlu de supărare, dar nu aveam ce face și m-am întors acasă. Cînd m-a văzut mama, parcă a văzut un străin cerșindu-i la poartă. N-a avut ochi să mă vadă, nici nu m-a cunoscut cînd am ajuns acasă. Și iar am blestemat-o că m-a dat slugă, dar acum tare să mă audă și ea și cei ce făceau ca ea. Noroc cu omul ăsta al meu, că văzînd el și auzind ce și cum m-a luat de nevastă. De luat nu m-ar fi luat nici el, atunci, de nu i-ar fi murit nevasta și nu i-ar fi lăsat un

prunc. Norocul meu, pruncul meu. Așa m-am trezit eu, la optsprezece ani, cu un prunc de șase ani. Nu mult după asta bărbatul meu a primit o scrisoare de la un prieten de-al lui din război, care-i scria să vină că i-a găsit de lucru la pădure, ba și o casă părăsită, și aici sînt bucate, nu moare lumea de foame.

Mi-am luat pruncul, plapuma, perina, că altceva nu mai aveam decît hainele de schimb și cele de pe noi, și bună ziua sat, să nu-ți calce nimeni pragul pînă nu-l voi călca eu. În veci nu m-am dus să-l văd, l-am și uitat și bine am făcut că l-am uitat că tare l-am urît și pe el și pe mama.

Casa, pe care ne-o găsise, era departe de sat, la tăniar, lîngă pădure. Oamenii, a cui fusese, muriseră în timpul războiului, nu se știa cum, erau bătrîni, fără copii, rude în sat nu aveau, așa că era a nimănui. Cînd au aflat că bărbatul meu lucrează la pădure, primarul și oamenii din sat i-au spus să stea liniștit în casă, să aibă grijă de ea, de vie, de pomi și dacă vom dovedi că sîntem oameni de treabă ne vor face acte pe casă și pe pămîntul din jurul casei.

Nu era o gospodărie de oameni slabi, ci de oameni muncitori, chibzuiți, dar timpul o fărămițase, și timpul și cei ce trecuseră pe acolo ca printr-o curte fără stăpîni. Omul meu a sleit mai întîi fîntîna, că eram departe de sat și nu aveam de unde lua apă; i-a reparat cumpăna și în pod am găsit o găleată stricată, a fost bună multă vreme, ca una nouă. I-am ajutat de-a reparat acoperișul, apoi el s-a dus în treaba lui, la pădure, și eu am rămas acasă cu pruncul meu și am spălat, și am frecat ce bruma de lucruri am găsit și de toate am fost mulțumită că eu nu aveam de nici care. Noi am ajuns acolo primăvara, era frig, de mîncat nu aveam ce mînca, dar aveam milioane. Își vînduse omul meu locul de casă, casa, niște pămînt popii din satul nostru și primise hîrtii, milioane, dar porumbul era scump și aici, trebuia să ținem banii numai pentru porumb, la grîu nici nu visam. De un lucru nu ne-a fost teamă că se termină: lemnele, toată ziua ardea focul, de ne amețea căldura și foamea. Așteptam să dea frunza și iarba în pădure, că dacă înverzea eram salvați. Cînd îi puneam în mînă pruncului cocoloșul de

mămăligă mi se strîngea inima în mine și el zicea: lasă, mamă.

Nevasta prietenului ne-a mai dat cîte ceva, pînă a înverzit pădurea, că atunci nu mi-a mai trebuit nimic. Am curățat pomii, via, că se sălbăticiseră de atîția ani nelucrați. Lîngă casă era o grădină plină cu pir, cu buruieni, am săpat-o cu grijă ca să nu tai un fir de mărar sau vreun fir de ceapă ce crescuse ani la rînd unul în locul celuilalt, mai putrezind, mai dispărînd. Am pus ceapă, cartofi și porumb, porumb am mai pus și în alt loc lîngă casă, iar bărbatul meu a pus pe o parcelă pe care a primit-o de la serviciul lui. În primăvara și în vara aceea am mîncat atîtea ciuperci, lobodă, ștevie, macriș, prune crude că mi se acrise, dar tot era ceva decît nimic. Odată ne-a adus omul meu un grăsun mistreț, ăla ne-a mai întremat, ne-a dat puteri. Cînd i-am văzut cum mănîncă, cît sînt de fericiți, de sătui, și în casă la mine mirosea a altceva decît ciuperci prăjite, am simțit cum mă cuprinde un val de căldură de mi se păreau lucrurile mai bune, casa nu mi se mai părea străină, ci a mea și atunci am știut că va fi bine, că de aici nu mai plecăm. Ei, dar cum în casă și în jur le termini o dată și o dată, m-am dus în sat și am muncit la alții la săpat, la secerat, la cules porumbii, la tăiat tuleii. Peste tot m-am dus cu pruncul după mine, îl lăsam în capul locului și el se juca mai singur, mai cu alți copii, dar de acolo nu se mișca. Tot în vara aceea m-am certat prima dată cu omul meu că voia să-l dea pe prunc la păzit ciurda satului; i-am zis că eu slugă nu-mi dau pruncu și el m-a înjurat de plapumă și de perină și de domnia mea, că-l cresc între fustele mele ca pe un nimuruc și nu-l las cu copiii de seama lui. El a zis, el a auzit, că eu mi-am luat pruncu și m-am dus la ale mele; dar slugă nu l-am dat. Și Gheorghe al meu mă împăca cu toate zicîndu-mi: lasă, mamă. Dar odată tot nu m-am lăsat de era cît pe aci să plec, să-l las cu pruncii lui, cu gemenii, și eu să-mi iau pruncu, pe Gheorghe, că-l bătuse, rău îl bătuse, și să mă duc unde oi vedea cu ochii. Dacă eu nu l-am bătut niciodată, nici el nu avea voie să-l bată, că el își știa doar drumurile la pădure, grija casei, a pruncilor era a mea, nu a lui. Iar m-a înjurat de plapumă, de perină, de domnia mea, și iar m-a împăcat pruncu zicînd: lasă, mamă, că tot așa mi-a zis și cînd i-am

născut pe gemeni, de m-am trezit deodată cu trei prunci în poală, de nu mai știam nici cum mă cheamă și nu aveam pe nimeni să mă învețe, să mă ajute. Eu o blestemam pe mama mea, iar el îmi zicea: lasă, mamă. Doamne, greu mi-a fost, dar și mai greu ar fi fost de nu era Gheorghe, că el a fost tot sprijinul și mîngîierea, că nici de l-aș fi făcut eu nu-l făceam mai bun, și mă rugam să-i fie iertate păcatele femeii ăleia de-l născuse și-mi dăduse mie, prin moarte, norocul ei și mîngîierea ei.

I-am fost mamă bună, că așa-mi zicea, mamă bună, numai gemenilor le-a fost greu să-mi zică mamă bună și mi-au zis Bună. Bună-mi zic azi toți, pînă și pruncii și oamenii din sat tot Bună-mi zic. Numai cînd sînt la supărare și la greu îmi zic mamă, de am ajuns să-mi fie frică cînd îmi zic mamă, ca atunci cînd prostul ăla mic s-a făcut popă fără să spună la nimeni nimic.

Acuma stau și mă întreb de unde a știut ficiorul ăla, ce mințea de înghețau apele, că mie-mi zice Bună? Tu ce crezi, fată? Ce să crezi? Nu crezi nimic, poate visezi, iar eu vorbesc ca bătrînii singuri.

*

Casa Mariței era așezată într-un capăt de deal, mult retrasă între brazi, iar vecinii, vreo doi-trei, aveau casele azvîrlite tot pe dunga dealului. Veniseră prin spate, nu pe drumul drept și tot coborînd se treziră în curtea femeii ce trebăluia pe la porci.

— Bună seara! zise Radu Cristea cînd fu aproape de femeie.

Marița se întoarse și văzîndu-l pe doctor fața i se lumină cu un zîmbet, mîinile începură să frece șorțul, să-l desfacă.

— Bună seara, domnu doctor, da știu că m-ați găsit pregătită de primit musafiri. Nu-i nimic, intrați în casă, că într-o clipită împodobesc eu masa, așa se cade, că la mine nu ați fost niciodată. Poftiți, intrați. Dracii ăștia de copii iarna nu pun mîna pe nimic că învață, vara sînt la ștrand, așa că trebuie să le fac pe toate. Poftiți, poftiți și dumneavoastră, îi zise Marița omului ce stătea mai deoparte.

— Nu stăm mult, vrem numai să te întrebăm ceva...

— Chiar de aceea, în casă stăm de vorbă ca oamenii, aici stăm ca străinii.

Şorţul fu aruncat pe prispă şi intrară toţi trei în casă. Femeia intră prima şi aprinse lumina în camera din dreapta. Sub lumina puternică a becului lucrurile prindeau viaţă, culoare. Surprinşi, stăteau în prag şi se uitau roată la lucrurile din cameră. Masa, scaunele, un dulap, o ladă de zestre, o policioară pentru linguri, pînă şi paturile copiilor, suprapuse şi lipite de căminul ce se încălzea din cealaltă cameră, totul era sculptat; motivul viţei de vie şi al soarelui putea fi văzut pe spătarele scaunelor, pe tăblia mesei şi a paturilor.

— Vă uitaţi la lemnele astea? Eu aşa le spun că nu o dată am vrut să le bag pe foc, că altă treabă nu ştie omul meu să facă decît să cioplească, mai ales iarna, şi eu nu-mi văd capul de treburi. Am tot zis şi am tot cîntat, dar degeaba, nu m-a luat nimeni în seamă, pînă la urmă m-am uitat şi eu să văd ce face şi mi-a plăcut. Da', de tăcut tot n-am tăcut, îi mai zic din cînd în cînd, dar el rîde.

— Foarte frumos, e minunată camera copiilor. Aşa ceva mi-ar trebui şi mie.

— Iarna bate la uşă, domn doctor, vorbiţi cu el şi vi le face.

— Dau oricît pentru aşa ceva.

— Dacă e vorba de dat, atunci nu mai e vorba de luat, că a mai vrut unu să-l plătească pentru un pat de copii şi s-a ales cu înjurăturile, cît era el de şef peste bărbatul meu. Lăsaţi plata, în plata domnului, că aşa toată viaţa plătim şi de ales nu ne alegem cu nimic, însă cînd faci un dar, o bucurie cuiva, te bucuri şi tu şi el, mai uiţi de celelalte. Parcă ziceaţi că aveţi ceva de vorbit, cu bărbatul meu vorbesc eu, n-aveţi grijă.

— Uite de ce am venit, zise negriciosul ce nu scosese nici o vorbă pînă atunci, azi a venit un bărbat la dumneavoastră, la nămol, întrebîndu-vă dacă nu-i este soţia acolo . . .

— Da, a venit şi mi-a spus că nu au avut bilet de familist şi au fost cazaţi fiecare în altă parte. El a plecat primul şi nu ştia unde i-a fost cazată femeia. Îşi dăduseră întîlnire la baza de tratament şi voia să vadă de nu-i la noi. Eu mă grăbeam, trebuia să număr cearceafurile, să le împachetez pentru spălătorie, era ultima serie şi voiam să termin cît mai repede, aşa că i-am dat fişele să se uite pe ele, înăuntru nu-l puteam lăsa, iar numele femeii şi al lui nu-l reţinusem. S-a uitat, nu era la noi. M-a rugat să văd dacă nu-i cumva la masaj, nici acolo nu era, dar Viorel şi cu Grigore şi-au bătut joc de mine şi m-am înfuriat pe ăla de-şi căuta nevasta şi l-am trimis la cazare, să vadă acolo unde-i fusese repartizată soţia. Rîs cu plîns, mai întîi am rîs de el, după aceea au rîs cei de la masaj de prostia mea, aşa că m-am răzbunat pe om zicîndu-i cîte mi-au venit la gură, a plecat ca din puşcă, nici măcar nu mi-a mulţumit.

— Vă amintiţi cum a spus că-l cheamă?

— Parcă Leaţu. Nu, Leaţu a spus Viorel sau nea Grigore, că i-ar trebui un leaţ pe spate uitucului. Neaţu, da, Neaţu, a spus că-l cheamă.

— Da, aşa e. Ne puteţi spune cum arăta? o mai întrebă negriciosul.

— Cum arăta? Cum să arate, ca toate brezoaiele ce ies de la tratament.

— Nu pricep, ce înţelegeţi dumneavoastră prin brezoaie?

— Sperietori, nu oameni. Aşa cum umblă după ce ies de la tratament sînt numai buni de pus ca sperietori pentru ciori, prin grădini şi în vii. Era şi el o brezoaie, omul cu nevasta pierdută. Avea pe el un halat de monton şi pe cap un prosop mare, de nu i se vedeau nici ochii, se ştergea mereu de transpiraţie pe faţă. Dacă stau şi mă gîndesc nici nu prea m-am uitat la el, că mă grăbeam să predau cearceafurile, iar colega mea era ocupată cu despachetatul femeilor, v-am mai spus, era ultima serie şi ştiţi cum e, te grăbeşti să ajungi mai repede acasă.

— În afară de dumneavoastră nu a mai discutat nimeni cu el, nu l-a mai văzut nimeni?

— Cine să-l vadă, orbii de la masaj? Nu l-am văzut decît eu, pe coridor nu prea era lume. Poate l-au văzut la celelalte proceduri, zicea că o căutase peste tot.

— Nici dacă v-am arăta o fotografie de-a lui nu l-aţi recunoaşte? Uitaţi-vă la astea, îi zise negriciosul dîndu-i nişte fotografii. Hîrtia era încă umedă. Femeia se uită la fotografii lung, cu atenţie, apoi iar le luă de la început.

— Nu, nu cunosc pe nici unul, şi dacă nu cunosc de ce să-i fac rău cuiva? Eu lucrez la femei, pe ele le-aş mai cunoaşte, dar pe bărbaţii din fotografie nu i-am văzut în viaţa mea. După terminarea programului vin direct acasă, copiii îmi cumpără ce-mi trebuie, au timp să bată staţiunea şi să vadă ce au adus nou la aprozar, în piaţă. Zău, întrebaţi surorile de la celelalte proceduri, poate îşi aduc ele mai bine aminte, l-or fi văzut altfel...

— Femeia a fost căutată numai la nămol şi masaj, în altă parte nu, de aceea v-am ruga să vă gîndiţi bine, să ne ajutaţi să-l găsim.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Uitaţi-vă şi dumneavoastră la ei şi vedeţi de puteţi să spuneţi după aceea: ăsta arăta aşa, celălalt aşa. I s-a întîmplat omului ceva sau femeii?

— Ştiţi, nu o găsim pe femeie...

— Ascultaţi dumneavoastră ce vă spun: dacă pe femeie o căutaţi, şi ziceţi că bărbatul nu a căutat-o decît la noi şi la masaj, atunci înseamnă că el ştia că femeia e acolo şi m-a minţit că nu e, după ce s-a uitat pe fişe, sau... Să ştiţi că aşa este, m-a minţit Viorel spunîndu-mi că nu are pe nimeni înăuntru şi avertizorul l-a trecut pe „ocupat" ca să nu-l deranjeze nimeni. A vorbit cu mine din dreptul cabinei, nu s-a mişcat de acolo, mînca mere şi glumea. La el să vă duceţi şi să-l întrebaţi cine era femeia din cabină. El e singurul care de foarte aproape zăreşte ceva, ceilalţi sînt orbi complet. Săracul om, l-am drăcuit degeaba, şi el era supărat că nu-şi găseşte femeia, de n-o fi fost una din alea de-şi caută bărbaţi prin staţiune, că mai sînt şi din astea, dacă-şi găsesc prostu.

— V-am ruga să nu spuneţi la nimeni că am fost aici şi ce am discutat, îi zise doctorul.

— Nu aveţi nici o grijă, nu-mi fac singură moară în cap şi supărare. De nu vreţi să ştie nimeni că aţi fost aici, luaţi-o la stînga, drept înainte pînă ajungeţi la celelalte case, acolo daţi de o cărare pe care umblă vecinii mei, ieşiţi în spatele policlinicii, un pic mai încolo. Eu o iau pe cărarea noastră, mă duc după dracii de copii, că e tîrziu.

— Vă mulţumesc, bună seara, zise doctorul Cristea şi negriciosul, apoi ieşiră lăsînd-o în cameră pe femeie.

— Imediat sîntem jos, cunosc cărarea, dealtfel cunosc toate cărările ce pleacă din staţiune, le-am bătut, de cînd sînt aici, la cele mai ciudate ore din zi şi din noapte. Acum ce facem? De aici am plecat cu mîna goală.

— Într-un fel, dar femeia mi-a confirmat o bănuială a mea: bărbatul a venit îmbrăcat ca toţi pacienţii; aşa nu a atras atenţia, era identic cu o sută alţii ce ieşeau de la tratament. Dumneavoastră veţi merge acasă, iar eu am să fac o verificare, pe baza fotografiilor, a celor cazaţi în staţiune. Sper să-l găsesc la ora aceasta pe şeful oficiului de cazare.

— Şi Neaţu?

— Cu puţin noroc am să dau mîine de el printre cei ce joacă şah sau table. Numele nu-mi spune nimic, a fost reţinut pentru ciudăţenia lui şi nu pentru altceva.

— Femeia... ce veţi face cu femeia? îl întrebă doctorul ţinîndu-şi răsuflarea.

— Nimic, doctore, absolut nimic. O lăsăm să-şi facă de cap cît vrea, cu cine vrea, să spună cîte tîmpenii vrea, e liberă să facă tot ce doreşte, dar de supravegheat va fi supravegheată. Azi am crezut că nu-i necesar şi am greşit. Cînd ne-am dat seama de gafa produsă azi-dimineaţă, am încercat să reparăm ceva. Mîine va fi altfel.

— Ce au vrut de fapt să afle?

— Diagnosticul. Bănuiesc, nu sînt sigur. Voiau să afle dacă într-adevăr pe fişă e trecut ceea ce aţi spus dumneavoastră sau e un truc, de aceea au şi împins-o în piaţă, să vadă cum reacţionează. Spectacolul a fost la înălţime, sper că acum o lasă în pace, spuse librarul luînd-o pe potecă, la vale.

*

— Sper că nu ai de gînd să-mi ţii de urît în noaptea asta? îi zise lui Dan colonelul. Le-ai transmis celorlalte judeţe rugămintea mea?

— Da, au fost de-a dreptul entuziasmaţi cînd şi-au dat seama ce le cerem, de aceea mi-au şi spus că povestea va dura, cere timp, eventual mîine seară sau duminică ne vor putea da un răspuns. Totuşi, cei mai entuziasmaţi au fost ai noştri, deşi pentru ei era un control de rutină, mai patrulează şi ei noaptea, nu e scris nicăieri că trebuie să te odihneşti în fiecare noapte. Sconcs-ul a spus ceva?

— Se pare că la ora actuală el are cel mai mult de muncit, deşi lucrurile în mare s-au desfăşurat normal, şi n-ar fi exclus ca în final toată munca lui să se dovedească zadarnică, dar mai ştii! Nu ştii, s-au primit ceva telefoane de întîi aprilie?

— Astăzi nu, ar fi fost prea de rîsul lumii să-l fi depistat imediat pe Eugen. Probabil mîine sau niciodată.

— E de rău dacă nu se ocupă de Eugen şi caută în altă parte. Sora mea, în furia ei pe mine că i-am luat copilul, de cîte ori o întreba cineva unde a fost repartizat Eugen se enerva şi mai tare explicîndu-le cum fiul ei a dorit un loc călduţ, fără bătaie de cap şi s-a făcut măturător, s-a încadrat la Salubritate. De gura soră-mii nu-l sunau acasă, ci la slujbă, acolo alt scandal. Acum treburile s-au aplanat, se înţeleg bine. Întrucît în clădirea lor sînt n-şpe mii de servicii, de instituţii chiar, oamenii nu se cunosc doi cu doi, e un adevărat labirint, încît nu de puţine ori oamenii în loc să ajungă la ADAS, ajung la Deservirea, sau la electrică, sau la gaz. Cerebrul, „şeful" lui Eugen, e un burlac înrăit care nu ştie prea multe şi nu iartă nimic în ceea ce priveşte serviciul, de aceea oamenii au fost buni bucuroşi să scape de el din birou şi să se ducă unde o vrea. I-am găsit un birou bun, separat, în cadrul altei instituţii şi omul e fericit, toată viaţa şi-a dorit un birou al lui unde să poată lucra în linişte, să nu mai ştie care ce a gătit, ce rochie sau ruj şi-a cumpărat etc. Nu ştiu cum se face, dar, în situaţii ca aceasta de exemplu, sora mea şi cerberul vorbesc despre Eugen cam în aceeaşi termeni, încît omul nu mai îndrăzneşte să sune a doua oară. Partea hazlie e că omul, care toată viaţa şi-a dorit să fie singur, să nu-i audă pe alţii spunîndu-şi cum se pun gogoşarii, acum face schimb de reţete cu sora mea.

— Înseamnă că stă bine la etajele superioare, nu are treabă cu complexele...

— Fiecare cu sertăraşul lui cu surprize, ce vrei? Ţenţ unde este?

— A rămas să joace rai, mi-a spus că ne va suna mai tîrziu, cine ştie ce-i mai trece prin cap. Staicu a întins-o acasă, ceilalţi la fel, aşa că, vreţi nu vreţi, eu tot vă ţin de urît. Sînt curios ce ne va mai spune Sconcs-ul.

*

Parchetul, dezlipit pe alocuri, amplifica zgomotul paşilor de pe coridor. Uşi închise şi deschise, şoapte, interpelări, rîsete şi iarăşi parchetul mişcat crea o senzaţie de gol sub picioare. În balcon se auzea doar freamătul brazilor. Ria scosese un fotoliu şi aştepta să termine camerista de făcut curăţenie; dacă praful ridicat pînă în tavan se chema curăţenie, atunci asta făcea.

După cîteva minute, camerista îi spuse că a terminat şi o întrebă dacă are nevoie de ceva.

— Nu, vă mulţumesc, îi răspunse Ria. Spuneţi-mi în cîte camere faceţi curăţenie?

— În toată vila, doamnă. Acuma, nu că vorbim noi două, dar vă spun cinstit că aici la dumneavoastră era curat, să vedeţi ce este în alte camere, parcă oamenii ăştia n-ar avea şi ei casă, aşa mizerie fac. Uneori mă supăr şi cred că-şi bat joc de mine, dar nu de mine-şi bat, ci de ei, de omenia lor.

— Cum să vă explic, acasă trebuie să-şi facă ei ordine şi curăţenie, în marea majoritate a cazurilor, aici sînt în concediu şi aşteaptă ca alţii să facă în locul lor.

— Ce ziceţi dumneavoastră se potriveşte şi la noi la colectiv. Să vă spun: înainte, cînd aveau oamenii pămîntul lor, lucrau ca nebunii, nici noaptea nu dormeau că se sculau şi dădeau mîncare la boi, la cai, să le fie vitele mîncate şi odihnite dimineaţa cînd plecau la muncă. Munceau ca orbii, îşi băteau capul cum să facă să iasă mai bine, unde să pună anul ăsta grîu, unde porumb. Acuma dorm liniştiţi lîngă muieri, nu se mai gîndesc la nimic, au ingineri, brigadieri şi-i lasă pe ăia să gîndească în locul lor. Dimineaţa sau seara vine brigadierul sau şeful de echipă şi le spune unde să se ducă a doua zi să lucreze. Uneori îl mai şi înjură pe ăla de vine să-i anunţe, că acolo unde-i trimite nu-s procente multe şi nu se duc. Acuma, gata şi cu boieria, dacă nu se duc li se taie trei zile de muncă, ca la fabrică. Ce, la oraş oamenii fac numai ce le place?

— Dacă e aşa, nu le mai faceţi curăţenie.

— Nu e bine, o dată că mă reclamă şi zic ca dumneavoastră: sînt în concediu şi au plătit să fie serviţi, a doua oară pentru că tot eu trebuie să fac şi îmi e mai greu.

— Uite, facem o înţelegere: cît timp stau eu aici veţi face curat numai cînd am să vă rog. Coşul îl voi duce eu, în rest nu am nevoie de nimic.

— Colega de cameră ce va spune?
— Am eu grijă. Mai am o rugăminte: spuneți-mi de ce plînge femeia de la 17?
— De cînd a venit plînge și tace. Eu cred că nu se înțelege cu doamna ei, nu știu precis, dar dacă aflu vă spun. Mă duc la treaba mea.
Ria se uită la ceas: nouă fără un sfert, trebuia să se grăbească. Pe grătarul de la picioarele patului era geamantanul. Îl deschide, scoate o pungă, iar după controlul lucrurilor apasă capacul și închide o clapă. Ușile închise sînt o tentație, pe cînd cele deschise nu interesează pe nimeni. Din pungă scoate o bucată de pînză și șterge geamantanul cu amîndouă mîinile. E mulțumită, nici urmă de praf. Din baie ia piaptănul și și-l trece prin păr.
În fața ușii s-au oprit niște pași. Intră asistenta:
— Vă cheamă tovarășul director!
— Imediat cobor.
— Acum vă cheamă.
— Îmi iau geanta și vin.
Grăbită, uită pe geamantan piaptănul și în locul lui introduce în geantă punga de plastic. Din ușă mai controlează o dată camera.
Asistenta merge înaintea ei ca un șef de pluton de execuție. Ria se joacă încercînd să-i calce pe urme; dacă o vede, va urma un cutremur.
Dezastrul e declanșat însă de doctor care fără nici o reținere strigă la ea.
— Țin să vă atrag atenția că am să vă ridic biletul la prima tîmpenie pe care o veți face. Sper că azi ați mîncat și nu v-ați ghiftuit, ca să aveți o nouă scuză pentru rău. V-am trimis la bazin să faceți mișcare cît mai multă și nu pentru a vă bălăci ca o rață. Adunînd ziua de ieri și ziua de azi, țin să vă mai spun că punctele unu și doi sînt niște tîmpenii, punctul trei e ziua de mîine, vom vedea cum vă veți comporta.
Ria asculta înmărmurită. Mai urma ceva? O văzu însă pe soră arătîndu-i ușa: întrevederea luase sfîrșit.
Deschizînd ușa, perdelele începură să bată aerul, să se ridice, încercînd să iasă afară, pe fereastră.
— Să nu...
Pocnetul ușii acoperi cuvintele doctorului.

Afară era cald, o căldură prevestitoare de furtună. Ziua bună se cunoaște de dimineață, zic unii. Ria nu avea nimic cu ei, ci cu ziua asta prevestitoare de furtună. Următoarele tunete le aștepta din partea lui „dom' Buracu", era imposibil ca din furia de ieri să nu mai fi rămas ceva. „Deci, butonii și acul de cravată erau simple tîmpenii. Așa se cunoaște ziua bună cînd cineva îți spune că bați cîmpii".
La ștrand lucrurile se petrecură aproape invers decît crezuse: îngrijitorul îi deschise imediat, îi dădu cheia cabinei de lîngă intrare, de parcă și ieri fusese tot el de serviciu. Aflase de existența ei, oare cine mai aflase?
După ce-și puse costumul de baie, trecu sub duș. Buracu era la capătul celălalt al bazinului, pe partea dreaptă. Ria ocoli bazinul copiilor pentru a ajunge în partea stîngă, nu voia ca drumurile lor să se întîlnească. Doi oameni civilizați se pot evita fără ostentație. Două linii paralele nu se întîlnesc niciodată, doar în cazuri extreme, dar atunci înseamnă că una din drepte s-a rupt brusc continuîndu-și spre dreapta sau spre stînga drumul.
Cînd Ria atinse cu mîinile peretele bazinului îl descoperi lîngă ea pe dom' Buracu, care o aștepta; nu era nici un dubiu în privința asta, o aștepta. Mormăi un bună ziua și vru să se întoarcă, dar mîna înmănușată o prinse de braț și o opri.
— Vă rog să mă iertați pentru impolitețea de ieri.
Ria îi ascultă cuvintele urmărindu-le intonația. Sunau corect, fără nici o urmă de nisip scrîșnit între dinți, poate prea amabile. Aflase și el de înrudirea cu directorul sau era starea lui obișnuită? Alese varianta a doua, nu-l credea atît de prost.
— Cinstit, dacă cineva trebuie să prezinte scuze, atunci eu sînt aceea și nu dumneavoastră.
Linia sprîncenelor, ochii larg deschiși, întrebători o determinară să continue, chiar dacă gîndul cenzurator o avertizase că urma o gafă, o tîmpenie nepermisă.
— Îmi cer scuze și pentru ceea ce am să vă spun acum: mănușile au declanșat starea mea de rău. Am avut senzația că sînt strînse în jurul gîtului meu. Știu, știu, e o scenă proastă dintr-un film groaznic, penibil, dar nu m-am putut controla. Oboseala, faptul că nu mîncasem a contribuit la pierderea controlului. Azi nu mă mai tem, însă e de-

parte de mine gîndul acceptării definitive a situației. De ce purtați mănuși?

Buracu își retrase mîna, ezitînd între a pleca și a rămîne. Rămase, totuși, dar vocea era alta.

— Cine-ți dă dumitale dreptul de-a spune adevăruri care pe oameni îi lezează? Scuzele prezentate învăluiesc adevărul în compasiune, însă rana provocată e la fel de dureroasă.

Dalele nu creau hăuri sub ele, apa nu se învolbura să o acopere, trebuia să rămînă sub potopul de cuvinte-pietre, ea era singura vinovată de avalanșa de stînci, vorbele ei desferecaseră pietrele ce o plesneau pe cap, pe ochi, pe față.

Înțelese că de rezistența ei depindea cîștigarea jocului, dreptul la ultima replică.

— Privirea oamenilor refuză urîtul, nu-l acceptă. Eu trăiesc printre oameni și nu am dreptul să-i torturez cu mîinile mele. Furios, își scoase mănușile, le aruncă pe plajă și întinse mîinile sub ochii ei, întîi fața, apoi îi arătă palmele. Arsuri, peste tot urme de arsuri. O pieliță subțire, albicioasă acoperea ligamentele lipsite de carne.

Ria îi prinse mîinile, le răsuci de cîteva ori uitîndu-se atent la ele, trecu pulpa degetelor peste pelicula pielii, apoi cu palma dreapta îi atinse întreaga suprafață a mîinilor pline de striații. Mîinile nu refuzau examenul, supunerea lor era însă declanșată de o stare nervoasă, altfel nu-și explica tremurul. Venele de la încheietura mîinii zvîcneau. Cînd Ria îi lipi palmele pe fața sa, Buracu și le trase brusc plesnind apa.

— Complexe mari, complexe mici! Ești un prost, dom' Buracu. Așa-ți zic îngrijitorii, „dom' Buracu", eu îți spun că ești un prost, un prost complexat ca o domnișoară cu coșuri pe față sau ca un puști disperat de apariția primului coș . . .

Dreapta lui Buracu descrise un arc de cerc în aer, dar atît, femeia nu mai era lîngă el. După cîțiva metri o ajunse și cu mîna dreaptă îi apăsă capul sub apă. Corpul femeii se zvîrcoli, picioarele atinseră dalele și o lovitură la plexul solar primită de Buracu îl determină să-i dea drumul.

Ochelarii, în contact cu aerul cald, se uscară rapid. Femeia, cu un gest reflex, îi fixă.

— Facem pace! spuse Buracu, avînd mîinile ridicate în sus, spre cer, spre soare.

Oare de cît timp razele soarelui nu-i atinseseră mîinile?

— Cu o condiție!

— Nu. Vreau o pace necondiționată!

— Fără mănuși!

— Accept.

Mănușile rămaseră pe plajă mult timp după plecarea lui Buracu, apoi dispărură.

*

În locul straturilor de ceapă și de roșii creșteau acum viitoare case, mai exact viitoare vile. Majoritatea clădirilor aveau parter și etaj, unele 4 apartamente, altele două, plus garajele aferente.

Colonelul Stăncioiu opri mașina în fața casei cu nr. 16. Dora locuia la nr. 20. În fața casei, un grup de muncitori cerneau nisipul și pregăteau mortarul pentru tencuit. Schele înalte înconjurau casa. În stradă, în curte totul era plin de nisip, de ciment, de var.

Stăncioiu regreta că venise, mai mult îi era ciudă pe el însuși că nu-și stăpînise curiozitatea, acum însă regretele erau tîrzii.

Îi salută pe oameni și-i întrebă dacă Dora este acasă. Unul dintre ei, cu pletele vîrîte sub o șapcă de pînză, cîndva albă, îi spuse să intre că este înăuntru. Treptele de la intrare erau îmbrăcate în scînduri, fuseseră turnate nu de mult. Ușile larg deschise creau un curent de-ți țiuiau urechile. Mirosul de mîncare gătită îl conduse spre o ușă închisă. Bătu și cineva-l invită să intre. O femeie în vîrstă, purtînd încă portul oamenilor din satul ei de munte, trebăluia în jurul aragazului. Ștergîndu-și mîinile în șorț, îl întrebă pe cine caută.

— Pe nora dumneavoastră, riscă colonelul, urmărind reacția femeii.

— Duceți-vă sus, e acolo.

— Știți, n-aș vrea să murdăresc, sînt plin de praf.

— Nu-i nimic, eu spăl și dacă am să spăl și după dumneavoastră n-o să-mi fie nimic.

Vorbele bătrînei și lucrurile acoperite cu ziare, cu mortar, praf îi erau ostile, îl respingeau. Vru să plece. Mica lui curiozitate, răutăcioasă, putea fi amînată. În de-

bandada de aici nimeni nu va întreba de ce a venit, de ce a plecat? Dar paşii pe scara interioară îl opriră. Sprijinită de balustradă, Dora Şerban îl privea.

— Sînt dezorientat, spuse Stăncioiu uitîndu-se în jurul său.

— Pe cine căutaţi? veni întrebarea Dorei, plată, fără pic de curiozitate, mai mult plictisită, agasată.

— Voiam să vorbesc cu dumneavoastră, dar îmi dau seama că nu am ales o zi fericită.

— Nici următoarele nu vor fi roz. Acum sau peste o lună este egal, din punctul de vedere al muncitorilor, nu şi din al meu. Eu m-am săturat. Dacă tot sînteţi aici, poftiţi sus, nu e nici acolo raiul pe pămînt, dar se mai poate respira şi aer, nu numai praf.

Stăncioiu urcă scările în urma ei. Blugii, strînşi pe coapse, erau plini de vopsea, de praf. O bluză bărbătească, cu mînecile întoarse pînă peste cot, cu partea de jos legată într-un nod la mijloc, îi dădea Dorei un aer tineresc, de băieţoi căruia nu-i pasă de multe lucruri. Fapt contrazis imediat de vocea ce trăda o mare iritare, contrazis de mîna ce atingea, din cînd în cînd, balustrada.

Holul de la capătul scării fusese transformat în depozit pentru lucrurile de la parter.

Dora deschise o uşă şi îl invită înăuntru. Stăncioiu se şterse îndelung pe un preş umezit. Privirea îi fugi dincolo de prag unde era o altă lume, imposibil de imaginat ţinînd cont de restul casei. Lucrurile erau aşezate în ordinea lor firească, aerisite.

La îndemnul Dorei, care-l urmărea, se aşeză într-un fotoliu. O măsuţă joasă, pe care era un aparat de cafea, încă fierbinte, îi despărţea.

Momentul adevărului sau al minciunii sosise. Stăncioiu trebuia să aleagă. Frămîntîndu-şi mîinile, cu capul puţin aplecat, alese:

— Sînt noul şef de cadre al Institutului unde lucrează fostul dumneavoastră soţ şi am venit să vă întreb cîteva lucruri, care mie-mi sînt neclare.

Maxilarele încleştate, gura pungă, mîinile căutînd o ţigară, primul fum spuneau mai mult decît ar fi spus chiar Dora. Un zîmbet ciudat cuprinse unghiul buzelor, iar corpul, pînă acum la pîndă, se destinse.

„Fii liniştită, fetiţo, îşi spune Stăncioiu, nu sînt de la controlul averilor, o să vină şi ăia, nu-mi bat eu capul cu asta, am eu altele şi mai mari pe cap".

— Ce doriţi să ştiţi?

— Cum l-aţi cunoscut şi de ce aţi divorţat? După cum vedeţi, totul.

— De ce nu l-aţi întrebat pe el?

— Cînd într-o poveste sînt implicaţi doi sau mai mulţi oameni e bine să cunoşti adevărul fiecăruia. Adevărurile uneori coincid, se suprapun, alteori nu, dar din ele poţi descifra adevărul general valabil pentru cei implicaţi.

— În perioada pregătirii lucrării de diplomă m-am dus la profesorul-îndrumător pentru cîteva lămuriri şi să-l rog să-mi faciliteze accesul într-un laborator, pentru nişte spectre. Acolo l-am întîlnit într-o zi pe Adrian. Profesorul a profitat de prezenţa lui şi l-a rugat să mă ajute. Iniţial n-a fost încîntat de idee, dar la insistenţele profesorului a acceptat. Probabil că ar fi refuzat, însă eram de faţă şi s-a jenat să mă refuze fără nici un motiv. Am lucrat în laborator două săptămîni.

— Singură?

— Cîteva zile singură, apoi împreună cu el. Recunosc: mi-a fost de un real ajutor, pentru că acolo, în laborator, în timpul analizelor, mi-am dat seama că nu tot ce-mi imaginasem eu şi calculasem era adevărat. Înainte de repartiţie ne-am căsătorit.

— Timpul a dovedit că v-aţi grăbit, de ce v-aţi căsătorit atît de repede?

— Cînd eşti flămînd, mănînci orice. Viaţa asta idioată a noastră îţi oferă, la un moment dat, un singur fel de mîncare, iar pe tine te obligă să alegi: ori mănînci ce ţi se oferă, ori rămîi flămînd. Mie atunci mi s-a oferit un singur fel; între nimic şi Adrian, l-am ales pe ultimul.

Cinismul şi răutatea femeii îl speriară pe colonel. Gîndul îi zbură acasă, la Ana. „Oare ei cîte feluri de mîncare i se oferiseră? Pe vremea aia eram un amărît de sublocotenent şi un şi mai amărît student la fără frecvenţă încăpăţînat să termine facultatea cu zece. Pentru nouă la roman am cerut reexaminare, de am ajuns de rîs pentru unii. Singurul om care n-a rîs a fost ea, deşi nu i-a fost uşor să stea cu mine ore în şir să mă asculte, să mă pună să repet de *n* ori aceeaşi definiţie. Cînd m-am întors de

la reexaminare cu zece, a plîns ca o mucoasă și mi-a făcut fasole frecată. Ea e pentru mine o iahnie de fasole pe care mi-o doresc și dimineața și la amiază și seara, e singurul fel pe care mi-l doresc chiar și acum, cînd stau de vorbă cu femeia asta incapabilă să separe mirosurile unei mîncări de cele ale unei îmbrățișări. Ea vrea și frișcă. După cum arată are doar o vilă, un moț".

— Mă ascultați? îl întrebă Dora intrigată.

— Evident. Bănuiesc că invidia colegelor dumneavoastră v-a flatat.

— Adrian nu era un necunoscut, dar încîntarea nu a ținut mult.

— De ce?

— La un moment dat s-a creat un post la Institut, chiar la el în secție și n-a vrut să mă primească. În locul meu a preferat-o pe una șleampătă, cu un copil mic, bolnav. Bunul și mărinimosul tovarăș Buracu nu a ținut cont de copilul ăla nenorocit și a cărat-o cu el la mama dracului o lună de zile. Ce-i păsa lui?! Analizele să fie făcute la timp, în rest nu-l interesa cum te descurci. Nu ați știut asta?

— Nu. Cum o chema pe femeie?

— Rodica, nu-i știu numele întreg. Vă mirați? Vă puteți mira cît doriți, nu i-am cunoscut oamenii cu care lucrează decît atunci cînd am lucrat pentru teză, i-am văzut la nuntă și gata. Acasă nu se discuta nimic referitor la ei sau la munca lui. Venea tîrziu, pleca devreme. La început am crezut că exista undeva vreo femeie, mai bine ar fi fost, dar nu exista nimeni decît apele lui, drumurile lui în toată țara, pe toate coclaurile. Își băteau pur și simplu joc de el, îl chemau și cînd săpau o groapă pentru WC. Așa s-a întîmplat o dată, nu mai știu unde.

— După cîte știu a fost și în străinătate, aproape în fiecare an, pe perioade lungi, ați fost și dumneavoastră cu el, nu?

— Dacă în țară mă mai întîlneam cu prieteni, cunoscuți, în străinătate eram singură toată ziua. După program se înfunda într-o bibliotecă și venea seara tîrziu, obosit. Turbam cînd se apropia ora de întoarcere acasă cu sărutul pe obraz devenit obișnuință, cum obișnuință, laitmotiv, era întrebarea: ce ai făcut azi? după care făcea un duș, mînca, lua o carte și se băga în pat.

— Bine, dar sînt atîtea lucruri de văzut într-un oraș nou, necunoscut?

— Expozițiile ocazionale, muzeele nu-ți pot ocupa tot timpul, te saturi. Raidurile prin magazine mă exasperau, cu atît mai mult cu cît aveam mereu sentimentul că sînt urmărită. Odată, într-o sîmbătă, am plecat la niște prieteni de ai lui, aveau o cabană, undeva la poalele munților. La o bifurcație am luat-o la dreapta. În spatele nostru am remarcat o mașină care ne semnaliza. Adrian a oprit și a coborît. L-am văzut discutînd cu conducătorul celeilalte mașini, au rîs, și-au strîns mîinile și Adrian a întors mașina. Greșisem drumul, trebuia să o luăm la stînga. El era liniștit și-i dădea dreptate celuilalt, îi chiar mulțumea că-l scutise de o sută de kilometri făcuți inutil.

— Cine era șoferul?

— Nu știu. Adrian a rîs și mi-a spus doar atît: „Era îngerul meu păzitor".

— De ce ați divorțat?

— Am vrut să văd cum e să fii singură cu adevărat, cum e singurătatea în doi aflasem. Cînd aveam musafiri venea, stătea cîteva minute, ne acorda, vezi doamne, nouă, muritorilor de rînd ceva din timpul lui de aur, după care intra în birou și nu-l mai vedea nimeni. Dacă intram în birou să-i spun ceva, își punea cotul pe ceea ce lucra, așa cum fac tocilarii și egoiștii, mă asculta și în final îmi zicea: „Faci cum vrei și crezi tu că-i bine". Așa că am făcut cum am vrut eu și e foarte bine.

— În timpul divorțului nu ați încercat să aplanați lucrurile?

— Adrian nu s-a prezentat la proces, deși era în țară. Nu am vorbit cu el niciodată de atunci. Uneori îl mai văd pe stradă cînd merg cu treburi. Am auzit că a avut un accident, în rest nu știu nimic. Ce face?

— Ce să facă? E tot pe coclauri sau în laborator. Aveți o casă frumoasă.

— Munca noastră pe trei ani e băgată aici, plus ce au vîndut bătrînii acasă.

— Trei ani?

— După divorț m-am transferat aici și m-am recăsătorit, asta voiați să știți, nu?

— Ca să fiu sincer, da. De ce nu ați făcut un copil cu Adrian, poate el ar fi schimbat situația?

— Copiii nu se fac de una singură, iar de schimbat nu ar fi schimbat nimic.

— Şi acum, cînd bănuiesc că aveţi tot ce v-aţi dorit?

— După unii şi în cealaltă căsătorie am avut tot ce mi-am dorit, dar „totul" acela, după mine, nu se limitează la covoare, argintărie, bani mai e nevoie şi de altceva. Or, acel altceva de la un moment dat nu a mai existat. Acum avem încă multe de făcut, vin ei şi copiii la timpul lor.

— Spuneţi-mi, poate după atîta timp ştiţi, v-aţi dat seama, vreau să zic, cînd a venit acel moment?

— Cînd a refuzat ca eu să lucrez cu el şi a preferat-o pe şleampăta aia cu copil.

— Nu v-aţi gîndit niciodată că el a avut dreptate, că a evitat astfel unele lucruri neplăcute care, probabil, s-ar fi creat, el fiind şeful laboratorului unde urma să lucraţi şi dumneavoastră?

— O supoziţie valabilă pentru alţii, nu şi pentru mine. Adevărul e că a preferat să mă ştie acolo la abator, în miros şi mizerie, ca să aibă el libertatea lui, să nu ştiu ce face, la ce lucrează.

— Bănuiesc că aţi ştiut, totuşi?

— De atunci nu m-a mai interesat nimic în ce-l priveşte. Voise libertate, i-am dat-o. E tîrziu şi mai am de făcut nişte drumuri în oraş.

— Mă iertaţi, am uitat că timpul trece.

— Am şi eu o întrebare: de ce nu aţi mers la tribunal să aflaţi de ce am divorţat?

— Hîrtiile, scumpă doamnă, mie nu-mi spun nimic, oamenii îmi spun mai mult.

— Mai mult chiar decît vor?

— Să nu mă înţelegeţi greşit: prefer să discut cu oamenii decît să scutur praful de pe nişte dosare. Nu suport praful, care oricum îţi intră şi în ochi. Bună ziua şi încă o dată vă cer scuze pentru vizita mea inoportună, dacă aş fi ştiut că lucraţi la casă aş fi amînat-o pe altă dată.

În drum spre casă Stăncioiu îşi aminti de Dan, el avea marele dar de a-i tămădui pe cei cărora li s-a aruncat praf în ochi, lui i se aruncase un pic, nu ştia cît, dar simţea şi între dinţii ce scrîşneau urme invizibile de nisip fin. Curiozitatea îl adusese aici, voise să vadă cu ochii lui cum arată o piază rea.

*

În jurul bazinului, pe plajă, era un continuu du-te-vino: unii intrau, alţii ieşeau din apă, stropind în jur. Practic era imposibil de făcut plajă jos, de aceea prevăzătorii se grăbeau să ocupe un loc sus, pe acoperiş. Soarele ardea. De peste deal nori negri veneau să acopere cerul, dar nimeni nu-i lua în seamă.

Un rîs chicotit îi atrase atenţia. Încet, se ridică în şezut, îşi cuprinse cu braţele genunchii şi se uită pustiu peste bazin, peste oamenii întinşi pe pături, pe prosoape. Nu departe o văzu pe „draga mea". Era împreună cu „Berbecul". Bărbatul îi pulveriza pe corp o soluţie „Ecran", iar ea îi povestea ceva, rîzînd. Totuşi, Berbecul nu o asculta, atenţia îi era îndreptată în altă direcţie; simularea, însă, era perfectă.

Ria îşi aranjă ochelarii strîngînd între degete rama dreaptă.

Alături de ei, pe pătură, doi tineri jucau cărţi, fapt ce nu-i împiedica să se uite la picioarele femeii, care le surprinsese privirea şi rîdea alintat. Cel care făcea cărţile întrebă:

— Şefule, facem un 51?

— De acord. Dacă doamna Sorina doreşte să joace, atunci facem 101. Jucaţi?

— A, nu, vreau să mai prind puţin soare, cerul s-a acoperit de nori, sper să nu plouă.

— Nici o grijă, aici nu va ploua, poate în altă parte.

— Oricum, nu joc. Chibiţez.

— Am o idee. Pînă vine Pepsi-Cola am să o rog pe colega dumneavoastră de cameră să ne ţină mîna a patra.

— Muta?! Nu te uiţi la ea, săraca, ce figură are? Costumul e de pe vremea bunicii mele, cînd făcea plajă la casinoul din Constanţa, dar i se potriveşte de minune. Dezagreabilă femeie. Ştii, matale, cum îţi zice?

— Îmi spuneţi cînd mă întorc. Încerc.

— Fii te rog galant, îţi îngădui să-i faci şi curte.

Flatat, bărbatul se apleacă, îi sărută mîna insinuant, apoi se îndreptă spre Ria. Ceilalţi simulează jocul, atenţia le este îndreptată înspre prosopul Riei, avizi de-a nu pierde nimic.

— Sărut-mîinile! Cuvintele sunară ca două bile pocnite la biliard.

Ria ridică capul, își corectează poziția ochelarilor cu ticul obișnuit celor ce poartă ochelari, mîna dreaptă întîrzie puțin pe ramă, apoi revine peste mîna stîngă ce îmbrățișează genunchii. Pe ceafă simte lanțul ochelarilor, fierbinte, în pendulările pe care le face.

— Bună ziua, domnule Duică. S-a întîmplat ceva?

— Întrebarea asta mă dezarmează, e rece, distantă. Pentru dumnezeu, altceva nu știți să le spuneți oamenilor?! Vorbind, Duică se lăsă ușor în jos, acum o putea privi în ochi, de aproape.

— În spital, domnule Duică, dacă voiai să știi ce se mai întîmplă afară, în oraș, aiurea, ți se răspundea invariabil: s-a întîmplat ceva? Întrebarea era de fapt un răspuns bun la toate: te doare ceva? ai nevoie de ceva? nu a fost bun tratamentul sau mîncarea? Cu timpul am renunțat la încercările mele de-a lega o discuție cu cineva. Faza grea a trecut, m-am obișnuit și am descoperit că eu am multe să-mi spun și nu mai simt nevoia să comunic cu ceilalți.

— Ar trebui să vă gîndiți bine, nu cumva faza aceasta e mai rea?

— Eu mă simt bine, în rest nu mă interesează.

— Acum sînteți printre oameni, de ce nu încercați să vă apropiați de ei? Eu, colegii mei, Sorina am fi încîntați să veniți cu noi, să jucăm un șeptic, să ne plimbăm.

— Îmi cereți să mă apropii de oameni, iar dumneavoastră veniți să mă chemați pentru că, întîmplător, vă lipsește cel de al patrulea partener, atît și nimic mai mult. E penibil. Evident, eu sînt într-o situație penibilă din care nu pot ieși decît refuzîndu-vă. De fapt, demersul e inutil, prietenul dumneavoastră urcă scările.

Duică se întoarce, se ridică și-l vede pe Eugen urcînd. Întors cu spatele la Ria îl așteaptă pe Eugen cu mîna întinsă.

— Te salut, maestre! Hai să facem un șeptic.

Eugen îi arată prin semne pe Ria, în timp ce Duică face o mutră de greață, de scîrbă.

— Du-mi hainele, vin și eu imediat. Vreau să o salut întîi pe singuratica doamnă, care, ca toate femeile, are idei puține, dar fixe. În plus, sînt curios ca un Sconcs dacă nu s-a întîmplat între timp o minune mică, mică, care să-i fi schimbat sentimentele față de noi; ieri, bănuiesc, făceam parte din categoria lucrurilor ce nu-i plac. Oare ce-i place?

— Întreab-o singur, mie mi-a ajuns pînă aici conversația avută, și Duică arătă cu mîna undeva deasupra capului. Te las, compania este de neinvidiat.

Ria îi ascultă nemișcată, ca și cum nimic din ceea ce se discuta nu ar fi privit-o. Eugen așteptă ca inginerul să-și reia locul pe pătură victorios:

— Iubito, începu Eugen, făcînd pe îndrăgostitul-măscărici.

— Nu suport tîmpeniile! Vă rog să vă controlați, e lume aici, iar eu nu sînt măscăriciul dumneavoastră și al prietenilor dumneavoastră. Am crezut că aseară ne-am spus tot ce aveam de spus. Vă rog să plecați.

— Bine, dar ne-ați promis că veți veni cu noi la o plimbare. Prietenii mei sînt niște oameni adorabili, vă pot oferi o companie plăcută, oricum e altceva decît să stați aici singură pe pătură!

Pentru a scurta, a încheia situația penibilă creată, Ria se ridică și se îndreptă spre treptele ce duceau jos, pe plajă, la bazin. În spate, îl mai auzi pe măscărici:

— Adio, zise contele după ce-și trase un glonte în gură!

Hohotele de rîs o urmăriră pînă coborî și se pierdu în mulțime.

— E de spaimă! Eu cred că nu-i normală, spitalul a tîmpit-o în loc să o facă bine, zise Duică.

— Fiecare om cu chichițele și cu stolul lui de porumbei, ce poți să-i faci. Lăsați-o în pace, spuse neutru Eugen, cu muții nu te poți înțelege.

— Dar chiar e mută? întrebă un coleg de al inginerului.

Un nou hohot de rîs tălăzui acoperișul-plajă, făcîndu-i pe cei din jur să se uite dezaprobator.

— Nici vorbă, dar e capabilă să tacă ore în șir, ori eu sînt un om comunicativ, pur și simplu nu mai suport. În afară de bună ziua nu-mi spune nimic. Am vorbit cu o doamnă, dintr-o cameră vecină, și am să mă mut. Îi fac și ei un serviciu, scapă de bătrîna aia care n-are somn și stă toată ziua pe coridor. Nici aia nu-i în toate mințile, auziți ce lipsă de bun simț: mănîncă în cameră ceapă cu brînză. Vă dați seama că pe căldura asta e un miros groaz-

nic acolo. Deseară sărbătorim evenimentul, sînteți invitații mei. Totodată, vă fac și vouă un serviciu, nu mai aveți obligația să fiți amabili cu ea.

— I-ați spus că vă mutați? Totuși, gestul e ofensator, zise unul dintre băieți.

— Nici nu mă gîndesc să-i spun, pusă în fața faptului împlinit comentariile sînt inutile. Dacă mă gîndesc bine, îi fac chiar ei un serviciu. Singurul om cu care am văzut-o discutînd e femeia aceea, le ofer deci prilejul de a mînca ceapă cîtă vor și să discute despre rîntaș, pentru că despre altceva nu o văd capabilă să discute.

— Sînteți generoasă, tuturor le doriți numai și numai binele. Îl invidiez pe soțul dumneavoastră, credeți-mă.

— Compliment sau impertinență? îi tăie Sorina replica inginerului.

— Față de dumneavoastră nu-mi permit nici o nepolitețe, vorbele mele sînt o mărturie a sentimentelor de prețuire pe care vi le port.

— Nu ai reușit să mă convingi, sper să te conving eu în schimb că am dreptate în dorința mea de a mă muta. Să-ți spun ce zice, despre mata, muta? După părerea ei ai fi avut mari șanse să devii un bărbat bine, dar Dumnezeu sau natura a încurcat puțin lucrurile în bucătăria lor și nu te-a asamblat proporțional, așa că a ieșit un berbec. Berbece, îți zice! Hai, de ce ai încremenit, spune-mi că sînt generoasă! Ce vă uitați toți la mine așa, nu eu am făcut remarca, eu doar v-am relatat-o!

Vorbele aruncate de Sorina loviră dur, implacabil. Toți tăceau, jenați, căutînd pe pătură sau în ei un pai, un fir de ceapa ciorilor salvator. Eugen simți miros de ars, de foc pîrjolitor din care nimeni și nimic nu o mai puteau salva pe Ria, chiar dacă ea se bălăcea în bazin ca o rață. Mîinile inginerului strîngeau convulsiv cărțile de joc, îndoindu-le, mototolindu-le.

— Probabil a fost o glumă, doamnă Sorina, pe care acum la supărare ați relatat-o îngroșînd nuanțele. Recunosc, e o glumă proastă, dar nu trebuie să-i dăm atenție, să ne stricăm buna dispoziție. Hai, bătrîne, nu te coborî la o glumă. Intervenția lui Eugen le aduse tuturor respirația, le insuflă din nou viață statuilor de piatră de pînă atunci.

— Și ziceați că-i mută?! Mută, dar gura-i umblă al dracului, ca ferăstrăul. Vreau să mă conving cum stă chestia. Relule, vino să o aruncăm în bazin, să vedem, urlă sau nu.

— Lăsați-o în pace, spuse inginerul. Va crede că o aruncați pentru că a refuzat să joace șeptic, iar eu doresc să știe exact pentru ce e pedepsită. Și glumele proaste se plătesc.

— Șefule, asta e distracția noastră, restul te privește ce ai să faci, cum ai s-o pedepsești.

Inginerul se uită la ei, la Eugen, asupra lui întîrziind mai mult privirea iscoditoare, suspicioasă. Eugen i-o întoarse zîmbind.

— Cu o condiție, zise Duică în sfîrșit, supunem la vot inițiativa voastră. Dacă ea va întruni adeziunea tuturor, aceasta va fi și pedeapsa mea. Cine e de acord? întrebă el uitîndu-se insistent la Eugen.

„Zarurile nu eu le-am aruncat“, își zise Eugen și ridică mîna alături de ceilalți.

— Aveți grijă, însă, cum o aruncați, să nu dăm de dracu dintr-o joacă, le atrase atenția Duică.

— Nu e o joacă ceea ce vreți să faceți, ci o crimă. Adineaori am auzit-o spunîndu-vă că a stat în spital. E neomenesc ca pentru o glumă să faceți o faptă regretabilă, spuse un bărbat ce stătea, pe o saltea pneumatică, alături de ei.

„Există undeva o speranță?“

— Soarele e de vină, v-a bătut în cap și nu mai știți unde e pătrățica dumneavoastră, zise Relu. Gata, mergem să facem baie, n-avem dreptul nene? Uite, frate, la pirpiriu ce le vede? E pătrățica matale?

Bărbatul nu le răspunse, își așeză alături cartea și privi peste oameni. Cei doi coborîră rîzînd.

Eugen o văzu pe Ria ieșind din bazin, își răsucea părul ud, nebănuind nimic din ceea ce urma să se întîmple. Inginerul și Sorina așteptau ca pe jăratic numărul. Dintre două rele, Eugen recunoscu că aruncatul în apă era mai puțin grav, decît cine știe ce mai inventa Duică.

Băieții erau aproape de Ria. Unul o cuprinse brusc, din spate, de sub brațe, celălalt îi ridică picioarele.

„N-au lovit-o, se poate apăra, mîinile le are libere, îl poate prinde de gît, iar picioarele puțin îndoite pot izbi.

De ce acceptă balansul? De ce nu se apără? De ce? Acum, fii deșteaptă, fă-te ghem! Fă-te pasăre și țipă. Țipă!"

Țipătul femeii le produse un fior de spaimă, pielea de pe corp se încreți, ca în preajma unui pericol. Ria reveni după cîteva secunde la suprafață, din nou un țipăt îi făcu să tresară. Oamenii din bazin și de pe plajă nu știau ce se întîmplase. Unii văzuseră aruncarea, dar crezuseră cu toții că e o glumă între prieteni, ceilalți nu dăduseră atenție incidentului, nu-i implica.

Odată stins și cel de al doilea țipăt, toți se întoarseră în apa aceea dulce, călduță din ei, în nepăsare, loviți de soarele înșelător în moalele capului, în prostia corpului destins și în pielea mătăsoasă, sau zbîrcită, dar care nu-i mai avertiza că sînt în pericol. Doar un vlăjgan, înalt și subțire ca un plop tînăr, sărise în apă, înotase pînă la Ria și acum o ajuta să iasă din bazin. Mîinile puștiului mai mult o încurcau, dar era acolo lîngă ea și asta era bine.

Inginerul se străduia să îndrepte cărțile de joc, ceea ce se petrecea jos nu-l mai interesa.

— Gata. Aveți de la mine un Porto, iar băieții, trei zile de plajă.

— Nu-i gata, spuse Sorina, încet.

Executorii se transformară în viitori executanți. Bărbatul ce stătuse lîngă ei, pirpiriul, Eugen îl recunoscu după slip, îi ținea, în mod ciudat, de gît. Absorbiți de ceea ce se petrecuse, nu-l observaseră plecînd.

— Haideți să vedem ce se întîmplă, spuse Sorina.

— Nu coborîm, ne uităm de pe balustradă, o aduse la ordine Duică.

Un chiot de joacă, produs prin eliminarea aerului printre buzele aflate în reverberație, un chiot de început de horă sau de joacă răsună de undeva din apropierea dușurilor. Într-o secundă grupul celor trei fu înconjurat de alți șapte plopi înalți și tineri.

Lui Eugen nu-i plăcu. Tăvălugul nu mai putea fi oprit.

Văzîndu-se înconjurat, bărbatul le dădu drumul celor doi, care, crezîndu-se salvați, voiră să plece, căutînd un loc mai puțin periculos, printre cei doi mai mici, niște puști inofensivi. Masîndu-și gîtul se îndreptară spre ei, dar se opriră brusc la cuvintele lui Nichipercea.

— Nu vă sfătuiesc să treceți pe aici, chiar dacă eu am numai argint. Cu ăla de a luat aurul m-am bătut, nu înțeleg de ce să nu mă bat și cu voi? Prof, ce se dansează aici?

— Băieți, asta e pătrățica mea, așa că voi stați pe margine și priviți. Facem o lecție practică de maniere elegante.

— Dom'le, a fost o glumă, zise gîtuit Relu.

— Exact asta vreau să fac și eu, să glumesc. De ce nu-mi dați voie? Zicînd și făcînd.

Un pumn lovi plexul lui Relu. Se auzi un oh, corpul se îndoi, apoi picioarele, și pămîntul e aproape, numai noi uităm uneori că-l călcăm în picioare.

— Pe tine nu te lovesc, ți-am dat o lecție de ce poate să se întîmple dacă îmi mai apăreți în cale, mie, băieților și îndeosebi femeii. Ia-l și fă-i un duș, înainte de asta uită-te bine la băieți, nu cumva vreodată să ajungi printre picioarele lor, au tendoane bune.

— Prof, facem o sută de flotări, dar lasă-ne să-l azvîrlim în bazin.

— O sută de flotări veți executa oricum, la ora asta trebuia să fiți la masă.

— Facem două sute! Sîntem seria a doua la masă, deci peste o oră.

— Nu. Ia-ți, frate, sacul de aici că am terminat. Cînd își revine îi povestești ce-i de povestit, căci de aceea te-am lăsat viu și nevătămat, ca să povestești.

Băieții îl ridicară pe Relu și i-l dădură.

— Tinu, ajut-o pe femeie să-și strîngă lucrurile. Îți mulțumesc pentru intervenție.

— Prof, ai insolație?!

— Sac de antrenament te fac. Unde vă sînt chimonourile și unde e Popică cel mic?

— De serviciu. Fără flotări! Am tras la sorți ordinea, el a căzut primul.

— Sînteți nebuni?! Cum ați îndrăznit să-i dați lui tot echipamentul, nu v-ați uitat la măgar cînd l-ați încărcat?

— Prof, dacă nu l-am fi inclus în tragerea la sorți ar fi făcut istericale, ne-ar fi turnat la mama că nu i-am dat atenție. Măgarul sub samar își bătea joc de noi că n-am fost capabili să ne spălăm chimonourile, că jegul atîrnă greu, că . . .

— E în regulă, veniți după mine.

— Dans, băieți!

Văzîndu-i că vin sus, inginerul, Sorina și Eugen reveniră la pături. Marșul celor opt nu prevestea nimic bun.

— Eu plec, zise Sorina. Am de dat un telefon.

— Liniștește-te, nu pleci nicăieri, am votat toți, toți suportăm consecințele!

Duritatea din glasul lui Duică o opri pe Sorina din strînsul lucrurilor, inutil, dealtfel, pentru că cei opt erau în fața lor.

— Băieți, uitați-vă bine și la ăștia!

— Prof, avem voie să ne uităm și după femei?

— O sută de genuflexiuni pentru intervenție neavenită.

— Nu merită oboseala!

— Prezentați-vă!

— Cum?

— Cît mai elegant, dar să nu vă uite numele.

— O.K.! Eu sînt Cavalerul, argint, spuse plopul cel înalt și subțire. Acum vă rog respectuos să-mi permiteți să plec, o femeie minunată mă așteaptă.

— Eu sînt Bărbosul. Locul IV.

Eugen zîmbi: primul ras, prima barbă.

— Eu sînt Spînul, nu din poveste, din realitate. Locul VI.

— Eu: Clasa muncitoare. Argint.

— Studențimea română, șansele sînt de partea noastră.

— Noi: tinerele speranțe, deocamdată un bronz. El este Popică II, eu Popică I, Popică III lipsește, dar vă promit solemn că la prima noastră întîlnire, o dorim cu toții întîmplătoare, o să vi-l prezentăm.

— Sînteți liberi. Cavalerul să mă aștepte cu femeia la mașină.

— Dar prezentarea nu-i completă, Prof!

— Întotdeauna v-am spus că nu e bine să vă încărcați memoria cu lucruri inutile. Nu are nici o importanță cum se numesc, important e cum arată omul și mai ales ce face. La masă.

— Ceau, Prof!

— Ceau!

Sub tălpile lor tremura acoperișul, asemeni pămîntului sub picioarele unor mînji în libertate.

— Subalternii dumneavoastră mi-au atras atenția că aici nu-i pătrățica mea. Am recunoscut, în sinea mea, că au dreptate, încă nu făcuseră nimic, dar acolo jos, după ce au aruncat-o pe femeie, era pătrățica mea. Atacarea oamenilor singuri, bătrîni, femei sau copii este inumană, îmi repugnă. Poleiala dată acestor acțiuni, vezi, frate, că e o glumă, o joacă are în ea o doză de sinistru, calculul nu este exclus. Iar voi ați calculat totul. De ce nu v-ați apărat subalternii? Pe mine nu chiotul de adunare, de pericol dat de copii m-a oprit, ci v-am așteptat pe dumneavoastră să coborîți! V-a fost frică sau ați evitat complicațiile gîndindu-vă că nu era exclusă posibilitatea venirii organelor de miliție? În cel de al doilea caz nu cred, eu le-aș fi declarat că e o glumă, o joacă de bărbați și m-ar fi crezut, am încă autoritate morală, iar vorbele și faptele mele au credit în fața tuturor. Lașii sînt o specie periculoasă, îndeosebi atunci cînd actele lor dictatoriale sînt blindate de un scaun de șef. După cele întîmplate nu este exclus ca în fața subalternilor să nu mai aveți nici un credit, lecția pe care au primit-o nu o vor uita. Dumneata de ce nu te-ai opus, pentru că, după cîte am observat, femeia nu-ți este chiar indiferentă?

Întrebarea adresată lui Eugen schimbă brusc direcția de bătaie a vîntului. „Foc, apă, foc!“ Spusele bărbatului nu-l impresionaseră prea mult pe inginer, dar, odată pusă întrebarea, ochii, privirea pe sub sprîncene, fixă, trădau încordarea ce cuprinsese întregul corp. „Fîntîna e adîncă, Harap Alb, și nu e plină cu apă, stai pe un butoi plin ochi cu o pulbere fină, pe care nu o poți lua în mînă să o răsfiri, să o prefiri. Foc?!“

— Niciodată nu am avut veleități de Făt-Frumos, salvator al prințeselor din ghearele balaurilor. Dumneata și cei șapte pitici ați salvat-o pe Albă ca Zăpada de la înec, nu cu mărul, ci cu apă, apă, nu vă rămîne decît să sărbătoriți evenimentul. În cazul în care nu-i măritată și mata însurat, drept răsplată vă va lua de soț și veți face o nuntă ca în povești. Cei 7 pitici, neavînd barbă, se vor îmbrăca adecvat, cu chimonouri, eventual veți împrumuta de la un teatru niște bărbi lungi. Revenind la minunata realitate, la întrebare e simplu de răspuns: problema nu mă implica, ea a călcat în străchini și nu eu. Doriți un alt răspuns la chestionare?

— Nu, îmi este suficient. Vreau nu vreau, trebuie să recunosc că răspunsul primit este identic cu al prietenu-

lui dumitale care n-a scos un cuvînt, deşi el era implicat cu vîrf şi îndesat în farsa sinistră pe care aţi pus-o la cale. E edificator răspunsul dumitale şi în ceea ce-i priveşte pe toţi ceilalţi, care au participat, ca spectatori, la pedepsirea unei femei, fără să mişte un deget. Eventual s-au întors de pe spate pe burtă, să nu vadă; nefiind implicaţi, să nu se implice văzînd. De ajutor nici vorbă. Şi mai tîrziu, odată, cînd vor avea ei nevoie de un ajutor, vor fi scandalizaţi: unde sînt oamenii? vor întreba ei. Nicăieri. Oamenii fac plajă, închid uşile, ferestrele, pentru că o uşă sau o fereastră deschisă presupune existenţa unui om, dar nici ei nu vor să se implice şi închid totul, acolo nu e nimeni care să-ţi sară în ajutor.

— Ne ţineţi o lecţie de etică?

— În viaţa mea am făcut multe prostii, de ce nu aş ţine o lecţie de etică şi unor laşi prostiţi de soare şi de nepăsare? E prea tîrziu?! Băieţilor mei nu le-am ţinut niciodată o lecţie de etică, i-am educat în acest spirit. I-am învăţat să vadă, să fie solidari, dar nu în prostie. Erau răsfiraţi pe toată plaja, totuşi au văzut: Cavalerul a sărit; la chiot toţi s-au grupat. Chiar dacă eu nu aş fi fost acolo, rezultatul ar fi fost acelaşi, probabil, însă, consecinţele ar fi fost altele. Închei, dar nu înainte de a vă atrage în mod serios atenţia că dacă de femeie se mai atinge cineva, fie şi cu o floare, va fi dezastru. Băieţii mei au tendoane bune şi o gardă de şapte pitici, ca ei, nu e uşor de spulberat. Atenţie, ei nu savurează glumele proaste!

Eugen se întinse pe prosop. Sprijinit în coate încerca să rupă un fir de aţă. Inginerul se apropie de el. Liniştea aşezată între ei, după plecarea profesorului, fu întreruptă de Sorina.

— Eu plec să dau un telefon, oricum nu mai e timp de plajă. Idiotul m-a agasat cu lecţia lui.

— Ne întîlnim deseară sau după-masă? întrebă Eugen.

— Sigur, dar numai deseară. După-masă mă mut, şi idioata asta va fi acolo. Sper să nu facă istericale.

— N-ai nici o grijă, va fi mai mută ca oricînd, ai grijă însă ce vorbeşti, îi atrase atenţia Duică.

— Mă surprinzi; pentru a doua oară, azi, eşti nepoliticos cu mine, cum îţi permiţi să faci o astfel de remarcă?

— Acum nu ne mai lipseşte altceva decît să ne certăm noi între noi. Trebuie să înţelegeţi exact situaţia, toţi sîntem nervoşi, nu e cazul să ne facem imputări din nimicuri, doar sîntem oameni mari, nu copii!

— Să nu se mai repete. Pa!

Inginerul nu-i dădu atenţie, îşi puse fruntea pe mîini şi mormăi în pătură:

— Şobolanii părăsesc corabia pe timp de furtună sau cînd se scufundă?! Tu nu pleci?

— Corabia e doar în derivă, se va redresa, iar norii sînt trecători, nu prevestesc furtună, n-am nici un motiv să plec. S-a speriat, gîndindu-se probabil la situaţia în care s-ar fi găsit dacă bairamul s-ar fi încheiat la miliţie. Cum i-ar fi explicat soţului ei cele întîmplate? În sfîrşit, nu uita că soţul ei e cineva, are o funcţie, nu e un oricine ca noi.

— Vax! Duică se opri dintr-o dată şi schimbă registrul: Te credeam un tip cu sfîrlează, te iei după ce spune ea? Bag mîna în foc că, din ce ne debitează, nimic nu este adevărat, fabulează, e o mitomană. Mitomania e mai gravă decît boala şi corsetul nenorocitei ăleia, e mai periculoasă.

— Analizînd ceea ce spui, am impresia că nu o agreezi, atunci de ce stai în preajma ei, îi cultivi prietenia?

— Fii serios! Nu e genul meu şi nu mi-am imaginat că-şi va întinde tentaculele asupra mea ca o caracatiţă. Să o fi văzut cum se alinta, ca o fetiţă, cînd am intrat peste ea în cameră. Ştii bine că nu m-am formalizat crezînd că acolo stau două tipe pe care le cunoscusem mai înainte, aşa că am intrat. Surpriza a fost mare, mai ales mimarea surprizei, încercările mele de-a repara intrarea bruscă, ce să-ţi spun, doar ştii şi tu tot aurul pus pe masă!

— Sorina, în relatarea ei de azi, a schimbat puţin datele problemei. Colega ei de cameră pentru această intrare bruscă, cum singur recunoşti că a fost, ţi-a spus Berbece; ai intrat dînd buzna ca un berbec. Garantez pentru asta, pentru rest nu, s-ar putea să fi zis. Din partea Sorinei a fost o impoliteţe în primul rînd faţă de tine, oricum era o bîrfă de muieri, fără importanţă, nu avea sens să o povestească.

— Tu de unde ştii?

— Mi-a povestit Sorina cum v-aţi cunoscut şi ce a

zis colega ei cînd i-a relatat întîmplarea. Sorina habar nu avea și nici acum nu știe că noi împreună am pus totul la cale, mergînd chiar pe cele două variante: fostele tale cunoștințe sau babetele.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce nu ai contrazis-o?

— Ai încercat vreodată să-i reamintești unei femei vorbele spuse de ea cu o oră înainte, sau ai contrazis-o atunci cînd relata niște fapte la care tu însuți participaseși, dar pe care nu le mai recunoșteai în versiunea prezentată de ea?

— Ferească sfîntul? Mă crezi nebun să le reamintesc ce-au spus? Singura mea preocupare e să le fac să uite ce am spus eu și nu să fac memorialistică de doi bani! Înclin să cred varianta ta, e plauzibilă, de fapt așa am intrat, ca un berbec. Mitomana, în ce prostie m-a azvîrlit, iar eu ca un fraier am înghițit momeala! Fecioara se grăbea să dea telefon, mă exasperează cu telefoanele ei, oare cui îi dă?

— Soțului sau copilului, știu eu, unor prieteni?!

— Paravan. Sînt curios să știu dacă-i spune soțului cu cine a venit în stațiune, poate-i spune șoferul și-i face o bucurie, cît casa, bleguului.

— Dacă există un șofer implicit există și un șef?

— La Saivane! Ce, acolo, nu sînt șefi? Orice ai zice nu cred în ideea șefului nici tăiat, am eu goanga mea care-mi șoptește că tipa minte de îngheață apele, de aceea cred varianta ta. Mutei nu-i merge mintea ca fierăstrăul, cum au crezut băieții. Dacă-i acorzi un gram de atenție ești edificat, nu numai corpul, ci și mintea o are strînsă în corset. Medicii au greșit dimensiunile corsetului. În schimb, mitomana bagă fitile.

— Goanga aia a ta ți-a bîzîit cu cine a venit?

— Nu. Un prieten m-a văzut cu Sorina și m-a avertizat, el mi-a spus de existența „nepotului", alt grad de rudenie este exclus cu desăvîrșire, în cazul de față. Un lucru nu pricep, de ce dracu dă atîtea telefoane, ce are să-și spună prin telefon cu soțul? E foarte ciudată în privința telefoanelor și cînd a venit la ștrand a mai dat un telefon, acum iar s-a dus să dea. Mă exasperează cu telefoanele ei. Facem mîine o excursie, îi propunem deseară, să văd poate trăi fără telefon sau nu?!

*

Aroma ceaiului și a cafelei, pregătite în două recipiente puse acum pe un stativ, umpleau holul, alungînd pentru cîteva minute mirosul de substanțe, aerul specific fiecărui laborator. Cu mișcări aduse din bucătăria de acasă sau învățate și descoperite aici, oamenii se pregătesc de pauza de masă, în liniște. Setul din pai de orez era așezat în fața cîte unui scaun liber sau în fața omului ce despacheta mîncarea. Se tăia pîine, se făceau tartine.

Dan venise la institut trimis fiind de către colonel ca să discute cu Rodica. Care din ele? Aici lucrau două: Rodica-mare și Rodica-mică. Întrebat, colonelul îi spusese la telefon să o caute pe cea angajată în perioada cînd a avut copilul bolnav. După calculele lui Dan, trebuia să fie Rodica-mică; cealaltă avea deja copii mari.

Cînd totul fu gata se așezară la masă, așa cum se așază oamenii cînd sînt pe cîmp, la lucru. Rodica-mare îl văzu și îi făcu semn să ia loc. Dintr-un cui luă cea de a șasea bucată din set și i-o așeză pe masă.

— Vă mulțumesc, nu mănînc. O cafea aș bea.

— Șeful nu-i aici, cu el aveți treabă? întrebă unul din bărbați, ai cărui pantaloni, datorită lungimii lui, niciodată nu-i acopereau ciorapii.

— Știu. Cu doamna, cu Rodica-mică am treabă.

— Poftim, spuneți.

— Lăsați, după ce mîncați.

Rodica-mică se uită la el, la ceilalți și începu să rîdă în hohote. Bău apă de la chiuvetă, aduse un pahar plin și îl puse pe masă.

— Nu vă supărați, dar eu zic să mă întrebați acum, cînd sîntem cu toții aici, pentru că mă cunosc, îi cunosc și pe ei și știu precis că nu veți fi ieșit dumneavoastră din Institut și eu le spun tot.

— A, nu, nu-i nimic secret, dar mă gîndeam că e mai bine după ce mîncați, putem discuta altfel.

— Ea mănîncă puțin, însă pentru două tartine îi trebuie o jumătate de oră, așa că începeți, spuse lunganul.

— De cînd lucrați aici?

— În 8 martie a împlinit cinci ani, am sărbătorit-o, răspunse în locul ei tot lunganul de Mircea.

— După aceea ați plecat imediat pe teren, cînd?

— Peste două zile și a venit după o lună, aproape că uitasem de ea, spuse calm Sabin, mai luîndu-și o tartină.

— Ați avut copilul bolnav cînd v-ați încadrat?

Se uitară unii la alții, contrariați: uitaseră?

— Răzvan! Nu vă aduceți aminte că Răzvan făcuse tuse convulsivă? Culmea e că nimeni n-a știut, medicul din sat a descoperit și a avut grijă de el cît timp a stat Rodica la forări. A avut noroc ăla mic atunci, cînd s-au întors era ca un pepene.

De la începutul discuției Rodica-mică nu scosese nici un cuvînt, ceilalți răspundeau în locul ei ca și cum întrebările puse i-ar fi vizat pe ei direct.

— Dacă ați avut copilul bolnav, de ce ați acceptat să vă transferați imediat știind că veți lipsi o lună de acasă?

— În discuția pe care am avut-o cu Adrian, el mi-a spus clar: acum am nevoie urgentă de un om, și urgențe se vor mai ivi, vreau să știu dacă mă pot baza pe tine sau nu?! De două ori în viață am fost inspirată: o dată cînd m-am măritat și a doua oară cînd am acceptat propunerea lui Adrian.

Peste cîteva zile mi-am făcut bagajul: cățel, purcel, oliță, copil, inclusiv soacra, fără de care nu aș fi făcut nimic. În prima săptămînă, lui Răzvan i-a fost încă rău, după care s-a liniștit, schimbarea de aer întremîndu-l și pe el și pe mama.

— Șeful cum a reacționat cînd v-a văzut „bagajul"?

Rodica rîde, ceilalți mustăcesc.

— Soacra mea a fost contrariată, la început, de modul cum ne trata, de atenția acordată copilului și nouă. De atunci sînt cei mai buni prieteni, cred că, în afară de părinții lui, soacra mea e singurul om căruia Adrian îi aduce lucruri din străinătate.

— Adăugați pe listă și pe copilul meu, zise Dan mîndru.

— Nu. Copiii au un regim special, ei primesc jucării, haine, preparate de mîncare, de lapte, toate minunile. Eu vorbeam de oamenii mari, sau există excepții?

— Nici vorbă, totul se rezumă la copil. Am crezut că vă aduce mici nimicuri, sînteți aici două femei, nu?

— „Femeile de aceea au bărbați ca să le cumpere ce-și doresc ele". L-am citat pe șef. Acesta a fost răspunsul lui la o glumă de-a noastră. Rodica-mare și-a trecut o sîrmă printr-un tub de hîrtie de spectre și l-a pus la gît. Șeful a văzut-o și a înțeles, dar s-a simțit jignit.

Practic noi nu avem de ce ne plînge, pentru că ne aduce substanțe, soluții, hîrtie specială pentru spectre, instrumente, aparate. Laboratorul nostru este unul dintre cele mai dotate laboratoare din țară. În plus, avem o bibliotecă aici, sau la el acasă unde găsim ultimele noutăți din diverse domenii. Evident, pentru unii nu au valoare, pentru noi în schimb sînt o mină de aur.

— Uneori mai exagerează, nu? Mă refer la programul efectiv de lucru, chiar și la ținută.

— Glumiți. Restul laboratoarelor ne invidiază, ei susțin că noi avem cel mai lejer orar din Institut. Și e adevărat, într-un sens. Atunci cînd avem de rezolvat o problemă, de găsit o soluție mai bună, mai economică la un nou produs stăm aici zile întregi. Mergem acasă cu schimbul, ca să ne odihnim. Cînd totul e gata, facem ordine în laborator, închidem și o săptămînă nu ne vede nimeni. Ponderea contractelor încheiate de laboratorul nostru cu diferite întreprinderi are cota cea mai ridicată pe Institut. Glumele și bancurile spuse aici și în afară, apropo de ținuta noastră în laborator, nu le mai ia nimeni în seamă. Ne-au botezat „moașele institutului", din cauza halatelor și a papucilor de papură, vezi doamne așa poartă surorile în sala noi-născuților.

— Fii cinstit, Sabine, nu numai din cauza asta ne spun așa, îl aduse la ordine Rodica-mică, ci și pentru nopțile noastre petrecute în Institut cînd avem un contract greu sau urgent. Spun că noi clocim sau moșim oul lui Columb. Ei rîd, spun bancuri, noi luăm premii, ei ne înjură și totul e minunat și frumos.

— Dar aici, în laborator, cum e viața? Vă întreb pentru că v-am privit pregătind masa și nu știu de ce mi-am amintit de copilărie, de vremea cînd mergeam cu toți ai casei la secerat, atunci eram în vacanță, și de amiază întindeam masa la capătul locului.

— Bănuiesc că scenele nu pot fi suprapuse, ce-i lipsea celei de azi? întrebă Sabin cu ochii mijiți, întorși cu ani în urmă să caute o masă întinsă pe cîmp.

— Mirosul de grîu dat în pîrg, ulciorul cu apă ...

— Ehei, unde sînt ulcioarele de altădată?! Gata, bărbaţi, la legat snopii, eu strîng masa, spăl cuvele şi le pun la sterilizat.
— Apropo, unde e laboranta, în concediu?
— S-a transferat de la noi.
— De ce? întrebă Dan.
— Are un salar mai mare acolo, cu o sută de lei, şi speră să lucreze efectiv la analize, nu să spele toată ziua recipiente, cuve, containere. Trebuie înţeleasă, are şi ea dreptate, în şcoală a visat un pupitru de cercetare; noi nu i-am putut oferi aşa ceva. E deşteaptă, păcat că s-a înamorat chiar înaintea examenului de admitere şi nu a învăţat, dar dragostea e oarbă, nu vine după un anumit program, ci cînd vrea ea. După cît se pare s-a dus dracului şi amorul, a căzut şi la examen, în orice caz în zilele astea, cînd a fost pe aici, era la pămînt. Am vaga impresie că regretă plecarea. Oricum, dacă nu pleca singură, pînă la urmă am fi fost noi nevoiţi să-i punem în vedere să-şi caute alt post, zise Rodica-mare.
Dan afla lucruri noi, surprinzătoare.
— S-a întîmplat ceva în laborator? A făcut ceva?
— Tocmai asta e că în ultima lună n-a făcut nimic, nu asculta, trîntea vasele, nu era atentă la ce lucrează. Am dat vina pe amorul ei, dar într-o zi s-a înfuriat şi ne-a spus că nu mai spală, nu mai face nimic, ea, în fond, are o diplomă şi se angajează în altă parte. Adrian i-a găsit post şi s-a transferat.
— Acum ce o să faceţi, cînd angajaţi pe altcineva?
— E greu. Dacă luăm alta, de vîrsta Mihaelei, păţim la fel; dacă luăm una de vîrsta noastră se simte jignită; de una mai în vîrstă ne este jenă să-i spunem: fă asta, fă cealaltă, explică Rodica-mică.
— Femeile noastre au nu numai pretenţii, ci şi complexe, după cum vedeţi e greu de găsit calea de mijloc, zise Sabin.
— Mihaela nu ar fi o soluţie fericită pentru toată lumea?
Toţi se foiesc pe scaune, îşi caută de lucru evitînd să se uite unul la altul.
— Adevărul e că-i simţim lipsa, spuse încet lunganul, nu la spălat cum vă imaginaţi, ci aşa, ca om. Undeva am greşit şi noi, probabil ar fi trebuit să o lăsăm în pace un

timp, să nu-i observăm greşelile, nu ştiu precis, dar repet, probabil ar fi depăşit faza proastă şi totul ar fi intrat în normal. Noul loc de muncă nu este o rezolvare pentru ea, dar tace şi rabdă. Cred că s-a întîmplat ceva cu ea şi nu vrea să spună nimănui, nici nouă, bărbaţilor, nici fetelor. Altădată ne spunea pînă şi cele mai mici nimicuri, acum tăcea. Miercuri a fost pe la noi, la Institut, după ce a ieşit am văzut-o plîngînd, dar nu aşa oricum, ci în hohote, nu-şi imagina că o vede cineva.
— Şeful ce spune?
— Să avem răbdare, practic de aceea nici nu angajăm pe altcineva, deocamdată; ne descurcăm cum putem. El e convins că se va întoarce. Am discutat cu un chimist de la „Romaniţa“ şi a spus că e mulţumit de ea, face absolut tot ce i se cere, dar are mereu aerul unui om ce vrea să se facă nevăzut, parcă îi este frică să nu greşească ceva, să nu supere pe nimeni, să nu i se facă vizibilă prezenţa. Ceea ce m-a surprins e faptul că nu discută cu nimeni nimic, or aici toată ziua vorbea, ea spunea că ne cîntă şi ne descîntă ca să nu asurzim, ca să nu uităm să vorbim după terminarea temei. Am cam alintat-o toţi, acolo oamenii au alte preocupări, alte prietenii, nu s-a adaptat. Nu ştim, dar bine nu-i nici pentru ea nici pentru noi. Vocea lui Mircea îi tulbură şi pe ceilalţi.
— Eu sînt străin de dumneavoastră, de Institut, ce-ar fi să vorbesc cu ea, fără a vă implica cu nimic, poate, poate o conving să se întoarcă?
Cinci perechi de ochi fericiţi îl priviră pe Dan, care sub razele astea de fericire se simţi dintr-o dată mic: dacă nu va reuşi?
— Promit că voi încerca.
— În caz de reuşită, noi vă promitem o devastare a refrigeratorului, umplut de şef cu pepsi, acesta fiind sectorul lui în aprovizionare.
— Apropo de şef, se descurcă singur la Cenan?
— Analizele pe care urmează să le facă sînt de rutină, nu necesită prezenţa unui alt om, deoarece au fost făcute şi la celelalte izvoare şi cam ştim rezultatele. În cazul în care va avea nevoie de ajutor merge Ştefan, e rîndul lui.
— Are la Cenan condiţii de lucru?

— Da, chiar în cadrul lotului este o baracă unde face analizele. Directorul stațiunii i-a pus la dispoziție și laboratorul farmaciei unde de asemenea poate lucra. La Cenan sînt condiții de lucru, în alte părți e mai greu.

— Atunci ce se întîmplă?

— Pe loc realizează analizele preliminare, după care, în continuare, aduce aici probele de apă. Dacă timpul de la containerizare pînă la efectuarea analizelor nu e mare, dacă drumul a fost bun, deci apa nu a suportat mari transformări, rezultatele obținute în laborator au un coeficient de exactitate de 95—96%, barem acceptat pe tot globul.

— Sută la sută?

— Nu există. Apa țîșnind sau curgînd pe suprafața pămîntului suferă anumite transformări în contact cu straturile de pămînt prin care a trecut, apoi cu aerul, uneori și cu vasele în care e depozitată. Noi avem containere speciale, astfel evităm o nouă combinație a apei cu pereții vasului. Mă rog, problemele sînt mai complexe, eu vi le-am spus așa, în linii generale.

— Ca pentru profani. Oricum eu vă mulțumesc și înainte de-a pleca aș vrea să-mi dați adresa Mihaelei, poate am noroc, și o ultimă întrebare pentru Rodica-mică, sau pentru toți: atunci cînd Rodica-mică, cum îi spuneți, a ocupat postul, au mai fost și alte cereri, alte solicitări?

— Da. Rodica-mică ar trebui să nu audă pentru că, după ceea ce am să vă spun, o să ni se urce în cap. Noi am discutat în laborator toate cererile, pe majoritatea îi cunoșteam, știam ce au făcut pînă atunci, practic ce n-au făcut. Dintre toți solicitanții, Rodica-mică, deși poate cea mai tînără, realizase ceva, îi umbla mintea, cum spunem noi, și am hotărît, de comun acord, să o primim pe ea.

— S-a ținut totuși un concurs?

— Atunci se putea angaja și numai prin concurs de acte, zise Rodica-mare.

— Bine, dar Adrian i-a spus că are nevoie urgentă de un om, cînd de fapt putea să amîne încadrarea pînă la vindecarea copilului?

— Adrian nu are nici o vină. Tot ce am făcut atunci a fost un test, proba de foc a Rodicăi. Oamenii trebuie să fie avertizați chiar de la angajare că atunci cînd Institutul are nevoie de prezența lor, oriunde e nevoie, interesele Institutului au prioritate. Viața personală, familială o armonizăm cu aceea a Institutului. Poate părea o aberație ce spun eu, dar asta e viața noastră, gramul nostru de nebunie, dacă vă place. Rodica are dreptate cînd spune că a fost pentru a doua oară inspirată, dar nu trec prin proba focului pentru prima. Un bărbat care susține o echipă de fotbal inexistentă, ăla...

— Mircea, ai timp dragă în noaptea revelionului. Dacă nu vă certați n-are sare revelionul.

— Nu înțeleg, spuse Dan dezorientat.

— Cît îl vedeți de lung și de bărbat, e ca o babă, toți sînt la fel. Dacă nu facem revelionul numai între noi, ci invităm și pe alții, ei încep să se certe pe te miri ce absurdități. În urmă cu cîțiva ani, de fapt, a fost ultimul revelion la care a participat Dora, toată noaptea s-au certat pe teme de istorie. Cu o lună înainte s-au apucat de învățat, dar nu așa, citești și vezi tu ce rămîne, și-au făcut fișe, au consultat ultimele contribuții, interpretări, ce mai, puteau să-și dea statul la istorie fără nici o problemă. Noi n-am știut nimic pînă după revelion, cînd ne-au arătat fișele. Nebunia, jocul a fost pentru Dora, nu o suportau și, ca să evite o discuție cu ea, s-au certat ei doi pînă la ziuă. Nici voce nu mai aveau. Era suficient ca unul să zică „Așa-i că la Posada..." Celălalt nu aștepta continuarea și-l contrazicea: „Nu-i așa. Atunci..." Evident ne-a atras și pe noi disputa lor, le-am făcut jocul fără să ne dăm seama, iar ei se amuzau, spune Rodica-mare.

— Ce e soțul dumneavoastră? o întrebă Dan pe Rodica-mică.

— Inginer.

— Să nu vă imaginați că e „ingi-princi", e un tip de milioane, fără el sîntem legați de mîini și de picioare cînd se strică vreun aparat, dar are el nebunia cu echipa aia...

— Mircea, ai de la mine o lamă de ras, ți-a crescut barba, îi spune Rodica-mică lunganului.

— Să lăsăm gluma, zise Dan, știați cumva că Dora a vrut să lucreze aici, cu dumneavoastră?

Un arc invizibil îi ridică pe toți în picioare, singură Rodica-mică rămase pe scaun, uitîndu-se dezorientată la ei, la Dan.

— V-am întrebat ceva, reluă Dan discuția.

Tăcerea lor era un răspuns ostentativ, dar nu explicit.

— De ce nu l-ați întrebat pe Adrian? îi răspunse cu duritate Mircea.

— Pînă azi nu am știut de această dorință a Dorei.

— Adrian ne-a spus că are neplăceri acasă din cauza postului, dar că nu va ceda nici unei presiuni. Aveam nevoie de un om care să ne ajute, nu să ne încurce. El o cunoștea mai bine decît noi și știa că nu va face față. Era prestigiul lui în joc. Iertîndu-i ei niște lucruri, ar fi fost pus în situația de-a ne ierta și nouă, pînă la dezastru drumul e scurt. El cerea muncă și nu iertări penibile, iar ea n-a înțeles, se pare, nici azi situația reală, dacă ne întrebați acum. De climatul existent într-un loc de muncă, depind uneori și rezultatele obținute. Or, Dora avea pentru noi un ușor dispreț, își încheie Sabin discursul.

— Iar noi pentru ea o dulce indiferență, asta ca să ne punem pe noi într-o lumină roz, căci altfel e cam albastră. Adevărul e că nu am privit cu ochi blînzi căsătoria lor rapidă, am bănuit-o pe Dora de meschinărie și nu ne-am înșelat. Funcția soțului a interesat-o mai mult decît omul pe care și-l lua de soț, n-a avut nici un sentiment pentru el, ci doar pentru funcție, repet. Cît a fost posibil, continuă Mircea, ne-am evitat reciproc, ea și noi, așa cum am evitat posibilele destăinuiri ale lui Adrian. În chestiuni de acest gen nu există umeri disponibili pentru regrete. Proba focului nu e valabilă numai la ocuparea unui post, ci și în viață.

*

Mașina opri în dreptul scărilor, Ria coborî și închise portiera. Palma lipită pe geam era un semn de mulțumire și de liberă trecere. Două mîini ridicate îi răspunseră la salut și mașina dispăru.

Pe băncile din fața vilei, moara vorbelor în vînt era în plină activitate. Privirile ațintite asupra ei curioase, devoratoare, aveau un aer de superioritate și de dispreț. O femeie singură coborînd dintr-o mașină, nevăzută pînă atunci, nu se poate bucura decît de dispreț din partea puritanelor momîi, proaspăt îmbăiate și masate.

„Dumnezeu cu voi și dracul cu mine; despre el se zice că nu-i bun, dar are idei, de aceea îl prefer. Dumnezeul vostru, în marea lui bunătate, v-a dat un strat gros de osînză, ca să țină, dar a greșit, doar și el mai greșește din cînd în cînd, și în loc să vi-l pună în alte părți vi l-a așezat pe creieri și pe ochi. Acum degeaba vă uitați, tot nu vedeți nimic decît prostia voastră și gîndurile voastre adormite de neputință, de lene. Măcinați, măcinați, pînă nu va mai rămîne din cuvinte nimic, decît un *oh* perfid, salvator însă pentru voi".

Aerul rece al holului îi potoli furia. Buna, nelipsita Buna, tricota în fotoliu.

— De ce nu stai afară, la aer, de ce stai singură? o întrebă Ria.

— Dar eu nu sînt singură, tu fată, niciodată, am eu ale mele gînduri de pot să umplu o lume cu ele. Nu-ți fie cu supărare, dar te-am așteptat, cu tine mai pot schimba o vorbă ca oamenii, cu alții ce să-mi caut de lucru, ei le știu pe ale lor, eu pe ale mele.

— Hai înăuntru, nu mă simt prea bine și femeile astea din vilă parcă n-au altceva de făcut decît să treacă prin ciur și dîrmon pe toți care vin și pleacă. Toată ziua toca-toca! Mă doare capul!

— Lasă-le, ce vrei să facă? Mîncare nu, treabă nu, dau și ele drumul la gură, că de aia o au. Culcă-te un pic și o să-ți treacă. Poate te-o fi deocheat careva?

— Bună!!

— Tu nu crezi în boscoane și în deochi, dar eu de multe ori le-am descîntat la pruncii mei și parcă le-am luat cu mîna durerea de cap. Rîzi, tu, rîzi, dar ai să vezi cum dispare durerea, s-au uitat la tine și la tinerețea ta cu jind.

— Și încă cum s-au mai uitat cînd am coborît din mașină...

Buna se uită la ea, își duce mîna la gură și-și șterge un zîmbet, dar ochii îl păstrează.

— Sigur te-au deocheat, asupra mașinii n-au putere, degeaba s-au uitat că nu mai au putere nici să se urce în ea, darmite să o deoache.

Ria se uită la rotirile prin cameră ale Bunei, care ia un pahar, îl umple cu apă și stinge în el nouă chibrite. În contact cu apa, bețele sfîrîie, plutesc cîteva secunde, apoi se depun în pahar. Buzele Bunei spun un descîntec mut, mîna dreaptă oficiază slujbe, cruci deasupra paha-

rului. Pe ţîţîna uşii pune cîţiva stropi de apă, revine în cameră, face iar cruce asupra paharului şi suflă peste el spre toate punctele cardinale. De pe masă mai ia ceva şi pune în pahar. Ria îi simte pe frunte, pe tîmple, pe obraji, pe ochi, pe gură degetul ud, răcoritor.

— Acuma bea, mai întîi trei guri, apoi încă trei şi încă trei, la sfîrşit poţi să o bei toată.

Ria bea, se opreşte, gustul acrişor al apei o înviorează, încet, încet, bea toată apa.

— Eşti o vrăjitoare ultramodernă, Bună, nu te mai mulţumesc cărbunii stinşi, adăugi şi lămîie.

— Degeaba rîzi, tu fată, dar bătrînii noştri au ştiut ei ceva, ceea ce noi nu mai ştim azi, despre cărbunii stinşi în apă, despre puterea apei tăiată de cărbunii aprinşi şi despre apa aceea nouă tămăduitoare pentru stomac şi pentru cap. Voi ăştia tineri nu credeţi decît în pilule, ca ficiorul meu, ăla geamăn cu Petrea, el nu crede, dar ca să-mi facă mie plăcerea bea şi tace, ca şi doamna mea din cameră, asta nu tace ca să-mi facă mie plăcere, ci ca să văd eu că nu mă suferă, ea-i doamnă, iar eu sînt o ţărancă proastă cu care nu are ce vorbi. Vezi, eu în lumea asta n-am putut suferi slugile, domnii şi popii. Eu am fost slugă şi n-am vrut ca şi copiii mei să ajungă slugi, i-am învăţat carte, dar nu ca să se facă domni, ci să se facă oameni. Cartea pe mulţi i-a făcut domni, dar nu oameni, că au ajuns să uite şi cine le-a fost tată şi cine le-a fost mamă şi se ştiu numai pe ei, de parcă ar fi coborît dintr-un scrînciob de aur din cer singuri şi ai nimănui. Nu-i nici un bai că ei sînt singuri, dar aşa-i vor învăţa şi pe pruncii lor, de-i vor avea, să fie singuri, ca lupii. La bătrîneţe e greu singur, îţi rămîne doar pustia de gînduri din trecut, dacă le-ai avut şi le ai, dacă nu, poţi înnebuni de pustiul din jurul tău. Te mai doare capul? Eu nu cred că babele din drum ţi-au făcut tot răul, ci alţii mai în putere te-au speriat, nu tare, dar atît cît să te înfurii pe babe.

— Nişte tîmpiţi m-au aruncat în bazin.

— Doamne, fată, în multe te bagi. Tu n-ai bărbat, copii?

— Bine că mi-ai adus aminte, am uitat ceva. Se ridică din pat şi controlează geamantanul. Piaptănul era la locul lui, nu o interesa cît fusese mişcat, în schimb firul

ei de păr lung şi blond, nu din piaptăn, ci cel lipit cu salivă pe marginea geamantanului fusese rupt. Ieri avusese doar impresia că i se umblase prin lucruri, acum avea certitudinea clară a controlului. Trucul cu firul de păr nu-i aparţinea, îi plăcuse însă şi în joacă îl aplicase, rezultatul era excelent. Ce căutase Sorina în geamantan? Ce o interesa? Cele cîteva bluze sau unica ei rochie de seară, pusă în ultima clipă printre lucruri, ce-i puteau spune? Simplă curiozitate femeiască? Probabil, oricum lucrurile murdare îi repugnau, avea nevoie dacă nu de un geamantan nou, atunci de unul curat.

„Bebeluşii nu se pot plimba cu un geamantan prin staţiune, e riscant, iar Buna n-are ce căuta la farmacie! Am nevoie de un om şi o maşină. La dom' Buracu nu pot apela, el dacă află, ce şi cum, e capabil să mă strîngă de gît fără remuşcări, se va simţi frustrat, minţit, deşi nu are dreptate, şi, în alte condiţii m-aş fi purtat la fel, dar pînă îi explici rîurile îşi pot schimba cursul. Singurul om capabil să mă scoată din încurcătură rămîne doctorul Radu Cristea".

— Ce-i, Bună, ce te uiţi aşa la mine?

— Nimic, fată, mă uit şi eu şi nu ştiu de unde să te apuc şi unde să-ţi găsesc locul şi sufletul tău neodihnit, că numai Petrea mai face aşa de nu-i pot umbla pe urma gîndurilor lui acoperite de pleoape ca o perdea. Tu te ascunzi după ochelari şi nu te văd şi nu te pot prinde, chiar dacă întind mîna, ca acum, şi te ating şi ştiu că eşti lîngă mine, dar eu ştiu şi simt că eşti plecată cu gîndul în altă parte. Toată eşti risipă şi neodihnă, chiar şi tăcerile tale tot neodihnă se cheamă. Am...

Fraza fu ruptă de intrarea vijelioasă şi mută a Sorinei. Femeile se uitau la ea cum strînge patul, îl face balot, apoi îşi adună de pe etajera din baie lucrurile pe care le pune de-a valma într-o sacoşă. Hainele din dulap sînt îngrămădite în geamantan. Se mişcă prin cameră fără să le vadă, fără să le acorde nici cea mai mică atenţie, de parcă ar fi singură. Cînd totul e strîns, mai controlează o dată în baie, în cameră, apoi îşi ia hainele de pat şi iese.

— E deocheată, ea a pus prima mîna pe uşă şi la ea s-a dus tot răul, nu vezi cum umblă, parcă-i purtată de

rele! Dar dacă se mută e bine. Tu fată, mă lași să vin aici cu tine, îți mai descînt...

— Îmi mai povestești. Să vedem ce face, pe cine vrea să-mi aducă, apoi terminăm noi treaba începută de ea.

Sorina revine aducînd alte haine de pat și o plasă. Buna tresare, e plasa ei. Bucuroasă își aranjează patul.

— Așa o doamnă n-am fost niciodată, am și slugi nu oricum, ci doamne mari.

De afară, de lîngă ușă, Sorina mai aduce un geamantan și o plasă.

— V-am adus și ceapa, aici puteți mînca cîtă vreți.

Bum! Ușa vibrează cîteva secunde pînă își găsește locul și liniștea.

— De rugat nu mă voi ruga lui Dumnezeu să-ți dea sănătate, dar un mulțam tot îți voi spune, că m-ai scăpat de un drac. Ceapă n-am pentru ce să mai mănînc, mi-am bătut destul joc de doamna, dar și de mine, că numai eu știu ce rău îmi era după ce mîncam. A meritat însă batjocura, că prea n-avea ochi să mă vadă.

*

Sună telefonul. Colonelul Stăncioiu se uită la el furios, apoi ridică receptorul.

— V-am cerut să nu fim deranjați. Cine? Bine, dă-mi legătura. Cu mîna dreaptă își masează fruntea și spune încet, temîndu-se parcă să nu declanșeze cu vorbele lui o catastrofă: Băieți, vom avea o surpriză, exact ce ne lipsea în momentele astea. Se îndreaptă în scaun, iar mîna bate clapele invizibile ale unui pian dezacordat. Te salut, doctore! Spune-mi ce s-a întîmplat. Cum de unde știu? Simplu, niciodată nu m-ai sunat ca să mă întrebi de sănătate. Spune-mi ce a făcut nu Oana, ci Cătina? Lasă întrebările, după atîția ani m-am obișnuit, ea face totul. Cum? Mai există, domnule, praștii, nu s-au desființat?! Nu, nu vreau să anulez sau să desființez copilăria, au grijă alții de problema asta. Da! Te ascut. E nebună! Altceva mai bun n-a găsit în basme? Bine, bine, știu, și eu mai citesc, dar pînă acolo nu m-a dus mintea. Și? Cîte copci are? Să nu mă minți că vin acolo și-ți aplic și eu o pedeapsă din basme. Trei? Excelent. Trebuie adusă aici, internată? Nu?! Ai nevoie de ceva medicamente? Nu?! E nebună! Eu ce să fac? Nimic? Și cînd o să afle o să urle ca o leoaică că

sînt un dictator de suflete! Fii liniștit, nu pot veni acum nici de crapă inima în mine. Ai grijă de ea, doctore, că te fac statuie. Îți mulțumesc! Totuși, nu ai nevoie de ceva, căci va veni în vizită soția mea, să schimbe aerul? Bun. Te salut!

Ține încă receptorul în mînă, fără să scoată un cuvînt, ceilalți îl privesc întrebători, speriați. După cîteva clipe, formează un număr. Bea apă, își mișcă capul de la stînga la dreapta, nu acceptă încă situația.

— Sărut mîna! Ce faci? Ita-mama am o rugăminte, nu te duci azi, dacă poți acum, la Livezi? Eu am mult de lucru, n-am să prea vin acasă, nu te duci pentru cîteva zile acolo? Nu s-a întîmplat nimic grav, dar mi-ar face plăcere să te duci, i-ai ajuta puțin pe bătrîni. N-are nimic grav, dragă. Mi-a spus doctorul. Da. Și-a spart capul, are doar o copcă. Îți repet, nu-i nimic grav. Ce să duci? Golește frigiderul, eu și așa nu trec pe acasă. Mergi cu autobuzul, vezi la ce oră pleacă primul. Lasă-l, dragă, pe Eugen, ce, sînt copiii lui? N-are decît să urle, ce o să urle leoaica nu mă spală nici Jiul. Bine. Rezolv. Te mai rog două lucruri: nu-i telefona soră-mii și, cînd ajungi, dă-mi un telefon imediat, nu fi zgîrcită, plătesc eu. Întotdeauna eu plătesc. Îți mulțumesc! Sărută-i pe copii.

Capul aplecat, dinții mușcînd buza inferioară, mîna încleștată pe receptor, toate la un loc nu prevestesc nimic bun.

— Dacă Eugen sau leoaica află ceva e bine să vă scrieți cu mîna voastră, acum, demisia. În caz contrar vă dau eu afară fără nici o remușcare. Sper că înțelegeți exact situația. Eugen trebuie să rămînă acolo unde este și nu să umble după fleșeturi. Dobitocul dracului, mai bine s-ar însura.

— Meciul s-a încheiat aprins, cu capete sparte? îndrăzni să întrebe Țenț pîndind posibila piatră trimisă de colonel.

— Aiurea! A trecut Prințesa la basme. Doamne, ce-i poate trece prin cap. E nebună de legat. Să vedeți: toți patru, că nu sînt mai puțini, au complotat ceva. Cineva a spus, deși varianta aceasta nu o accept, bănuiesc că bunicii s-au prins, au ei antenele lor speciale, și i-a pedepsit. Prințesa s-a revoltat, i-a acuzat că au spus, că nu și-au ținut gura. Ceilalți au negat și atunci a avut minu-

nata idee de a trage toţi, deodată, cu praştia în sus şi pe cine va lovi piatra acela e trădătorul. Subliniez, din momentul în care trăgeau trebuiau să se facă statui, nimeni nu avea voie să se mişte. A însemnat pietrele şi au tras. Evident, ceilalţi s-au mişcat, ea a rămas statuie. Nu piatra ei a lovit-o, ci alta, a ei a căzut, ca în basme, la picioarele zăpăcitei. Probabil doctorul m-a minţit, dacă spunea cinci îl credeam, trei nu. Nici Ita-mama nu m-a crezut cînd i-am spus una. Îşi imaginează trei şi va descoperi cinci. Acum e linişte şi pace în casă. Prinţesa, cu minunata ei coroană, nu vorbeşte cu nimeni: de ce s-au mişcat? Pentru ea asta e important acum şi nu copcile. Am noroc cu doctorul, e un medic bun, altfel nu ştiu ce m-aş face. Vacanţele sînt pentru mine un chin, mereu fac ceva.

— De ce vă neliniştiţi, doar nu sînt copiii dumneavoastră?

— Dacă mai scoţi un cuvînt închizi urgent uşa pe dinafară!

— A trecut ea proba focului, dar acum, nişte copci? Un fleac, zise Staicu.

— Cînd a trecut proba focului şi în ce constă? Nu de alta, dar azi cineva, la Institut, mi-a vorbit de o probă a focului, spuse Dan.

— În vacanţa cealaltă. Au avut iarăşi o dispută şi, cum seara făcuseră foc în curte, le-a spus să treacă prin resturile rămase de la foc. Ea a trecut prima, a răscolit cu picioarele resturile şi s-a ars. Jos mai era spuză fierbinte.

— Proba focului la Institut e simbolică, dar cu repercusiuni asupra probatorului: o trece — rămîne, nu, pleacă.

— Să o lăsăm pe Prinţesă cu basmele ei şi să revenim la ale noastre. Cum e basmul ăla cu angajarea femeii? Avea sau nu copilul bolnav?

— Da. Pe teren a plecat cu soacra şi copilul, spre norocul lui. Schimbarea de aer i-a rezolvat tusa convulsivă, pe care medicii de aici o puneau, fiind la început, pe seama unei răceli zdravene.

— E nebun prietenul tău, Dane?

— Din spusele colaboratorilor săi nu a reieşit, probabil toţi sînt nebuni, întrucît toţi au fost de acord cu

angajárea femeii. Aşa stînd lucruirle, nici ea nu e zdravănă la cap din moment ce a acceptat. Ascultînd povestea Prinţesei, am avut pentru o clipă impresia că sînt tot la Institut, nimic nou sub soare, aceeaşi atmosferă, aceleaşi probleme, griji.

— Concluzia trasă ar fi că toţi sîntem nebuni?!

— Nu. Concluzia exactă e că eu nu particip, nu sînt integrat într-o asemenea secţie sau laborator, ci rămîn un simplu spectator roş de invidie.

— Exagerezi, nu eşti spectator, ci observator federal. Nu-ţi place denumirea? Spune-mi, de ce nu a angajat-o, la Institut, Adrian pe fosta lui soţie?

— Întrucît părţile implicate nu se suportau: ea avea pentru ei un dulce dispreţ, iar ei pentru ea o dulce indiferenţă, drept pentru care s-au opus angajării ei la Institut. De fapt, nici Adrian nu a vrut.

— Ciudat om prietenul tău, pus în faţa alegerii: soţia sau Institutul, a ales Institutul, nu e chiar zdravăn orice ai zice. Mai am o întrebare, la care nu ştiu dacă-mi vei putea răspunde: ştii ceva de o plimbare a lor în străinătate, cînd un tip i-a oprit spunîndu-le că greşiseră drumul?

— Dacă v-a spus că era şi ea în maşină să ştiţi că minte. Adrian a fost singur, el ne-a povestit întîmplarea făcînd haz. Tipul respectiv era îngerul lui păzitor, dat nu de cer, ci de cei de la Institutul unde lucra. Lui Adrian i s-a părut firesc să aibă un înger păzitor, deoarece în Institut se efectuau cercetări de interes major pentru ţara respectivă, se investiseră sume importante, deci oamenii au luat şi măsuri de prevenire a eventualelor tentative de sustragere a documentelor, ei supravegheau chiar şi pe proprii lor salariaţi nu numai pe străinii ce lucrau în cadrul Institutului. Practica este întîlnită peste tot, fiecare îşi apără munca, rezultatele muncii; de ce să se trezească la un moment dat că produsul la care ei lucrau a apărut pe piaţă lansat de o altă firmă, despre care se ştie că nu avea şi nici nu are inclus în planul de cercetare produsul respectiv? Concurenţa este stimulatoare, spionajul industrial e o catastrofă pentru centrele de cercetare, de aceea se iau măsuri drastice. Dora vorbeşte prostii, fără să-şi dea seama. Probabil v-a spus că a fost şi ea urmărită. Nu cred, minte. Dar mai ştii, poate

au luat şi ăia plasa ca şi naivul în materie de femei, care este Adrian, şi au crezut că aerul de prostie nu e chiar prostie, ci o inteligenţă bine camuflată. Însă eu personal nu cred că s-au lăsat păcăliţi ca prietenul meu, tîmpitul dracului, că altceva mai bun nu şi-a găsit să facă decît să se însoare peste noapte cu ea. Dacă l-aş fi cunoscut atunci, mă opuneam, nu-l lăsam.

— Mă bucur întotdeauna cînd aud cum se iubesc oamenii între ei, văd că şi tu o iubeşti, tot atît de mult ca şi ceilalţi... Nu am ce face decît să merg pe mîna voastră, am încredere în părerile voastre, nu însă şi atunci cînd vorbiţi despre bărbatul care şi-a pierdut nevasta; trebuie căutat, chiar dacă maşina cu număr ciudat nu a fost semnalată în zona Cenanului.

Băieţi, ştiţi ce aş face eu dacă aş avea puteri depline, altfel spus dacă mi-aş putea permite să-mi fac de cap? Aş răscoli Cenanul, în două ore treaba ar fi terminată, dar cine-mi dă voie să fac aşa ceva? Ştiu precis că omul e acolo, nu a plecat, dar cine e? Daciile roşii semnalate în Cenan sînt cuminţi, curate, cea pe care o căutăm noi nu a fost descoperită, deşi sînt capabil să trec şi eu proba focului în ideea că maşina este acolo, undeva, ascunsă, poate, dar este. Prietenul lui Eugen a fost trimis de către şeful lotului să-l caute pe Buracu, iar miercuri a intrat mai repede în schimb, aproape că a lucrat în două schimburi şi în cel de după-masă şi noaptea. El nu e bărbatul care şi-a pierdut nevasta, nu avea cum, din moment ce era cu Eugen la vînătoare de fuste.

*

Dan parcă maşina la începutul străzii, era imposibil să pătrundă mai departe prin noroiul frămîntat de camioanele grele şi autobasculante. Cei de la canalizare săpaseră şanţuri adînci pentru conducte, iar ploaia măcinase pămîntul prelingîndu-l în şanţ sau în stradă, unde maşinile îl purtaseră peste tot, umplînd cu el gropile existente, băltite, măcinînd şi mîncînd din asfalt. Casa Mihaelei era undeva pe la mijlocul străzii. Peste tot, dincolo de garduri, în curţi, în grădini se simţea o mişcare, o frămătare. Grădinile nu mai fuseseră semănate, nici pomii îngrijiţi, celelalte nimicuri din jurul caselor fuseseră sparte, urma, nu peste mult timp, ca şi casele să

fie dărîmate, în locul lor înălţîndu-se blocuri, un nou cartier.

Deşi amplasat în apropierea gării, cartierul era liniştit, pomii, foarte mulţi pomi, atenuau zgomotul. Dan descoperi plăcuţa cu numărul casei şi intră în curte. O potecă pietruită, străjuită de un gard viu, lega strada de casă. Nu se simţea nici o mişcare, nici afară, nici înăuntru. Totuşi ea trebuia să fie acasă, lucra în schimbul de după-masă, căci la Institut fusese miercuri dimineaţa, era de necrezut ca pentru o vizită de curtoazie să-şi fi cerut bilet de voie. Apăsă pe butonul soneriei, lăsînd să sune lung.

După cîteva minute, uşa se deschise atît cît îi permitea lanţul din interior. Dan o văzu pe Mihaela ducîndu-şi mîna la gură, încercînd să ascundă ah-ul surprizei.

— Bună, Mihaela, te-am speriat?

— Nu, vă deschid imediat, dar vă rog să aşteptaţi puţin ca să mă îmbrac.

Lanţul lovi marginea uşii care continuă să rămînă întredeschisă. Dan intră după ce paşii se îndepărtară. Din hol o uşă dădea într-o cameră de zi, inundată de soare.

Îmbrăcată într-un capot lung de al maică-sii, cu părul legat cu un şnur, Mihaela reveni şi-l invită să ia loc.

— S-a întîmplat ceva? îl întrebă ea aranjîndu-şi faldurile capotului.

— Trebuia să se întîmple ceva, undeva? o întrebă la rîndu-i Dan, neslăbind-o din ochi, urmărindu-i mişcările precipitate, inutile.

— Nu, dar vizita dumneavoastră aici e pentru mine o surpriză. Sînteţi ultimul om la care mă aşteptam să mă viziteze. De ce aţi venit?

— Simplu. M-am întîlnit zilele trecute cu Mircea şi de la el am aflat că nu mai lucrezi cu ei, că ţi-ai cerut transferul. Din cîte am înţeles lor le pare rău că ai plecat, aşa că neavînd ce face m-am gîndit să vorbesc cu tine, poate reuşesc eu să te conving să te întorci la Institut. Fii te rog atentă, dacă reuşesc, Mircea mi-a promis că facem un chef straşnic, devastează stocul de pepsi al şefului. Ce zici, ne destrăbălăm?

— Dacă numai pentru asta aţi venit, atunci răspunsul e nu. Nu mă întorc la Institut. Aici, la noul loc de muncă, am un salar mai mare, iar eu acum am nevoie de bani, cît mai mulţi bani. Că nu e aceeaşi atmosferă ca acolo,

asta deja nu mă mai interesează, principalul sînt banii.

— Te căsătoreşti de ai nevoie de bani? Acum îmi aduc aminte că Mircea mi-a spus că ai un prieten...

— Mai exact v-a spus că am avut un prieten, că din cauza lui am neglijat pregătirea pentru examen, că din cauza lui mi-am cerut, probabil, transferul etc. etc. Toate din cauza lui, nu? Vinovată sînt eu însă, numai eu şi prostia mea din cap. Mai am atîta dram de cinste în mine încît să recunosc că vina o port singură pentru toate oalele sparte, dacă nu chiar sparte, atunci lovite.

— Mihaela, de ce ai tu nevoie de bani?

— Dumneavoastră unde trăiţi? Cu ce trăiţi? Cu aer? De îmbrăcat vă îmbrăcaţi ca Împăratul din poveste? Nu văd şi nu cred.

— Să zicem că momentan ai avut sau ai nevoie de bani, de ce nu le-ai spus? Sînt convins că te-ar fi ajutat. Şi apoi, mai există procentele ce vă revin din contractele încheiate peste planul de cercetare, deci practic nu văd cum tu nu te descurci cu banii.

— Eu vreau un ban sigur, lunar, nu unul care vine la sfîntul aşteaptă. Dealtfel, nici nu cred că Mircea sau ceilalţi ar mai dori să mă întorc, ştiu sigur acest lucru. Nu pot uita privirile lor, încordarea şi aşteptarea lor, tresărirea care urma după ce aşezam un vas pe masa de laborator. Atunci trînteam totul, i-aş fi trîntit şi pe ei numai să mă lase să plec. O să-mi spuneţi că de aceea nu au scos nici un cuvînt cînd eu trînteam şi spărgeam, pentru că m-au înţeles şi m-au lăsat în bobii mei. Eu nu de astfel de înţelegere aveam nevoie! Nici eu nu ştiu ce aş fi dorit, în orice caz nu de o înţelegere geamănă cu o conjuraţie a tăcerii aveam nevoie atunci, ci de altceva.

— De o bătaie soră geamănă cu moartea cred că aveai nevoie, iar ei proştii nu s-au priceput, au uitat că au fost tineri.

— Sînt încă tineri, uneori mai tineri decît mine, care sînt, după ani, cea mai tînără dintre ei, de o bătaie tot aş fi avut nevoie.

— Timpul nu-i încă trecut, întoarce-te şi-ţi garantez eu bătaia.

— Dacă mă voi întoarce vreodată, am să mă întorc pe uşa din faţă, nu vreau să mă întorc oricum. Îmi este suficientă plecarea mea umilitoare pentru o întreagă viaţă.

Tot ce vă rog să le spuneţi e că-i iubesc, îi iubesc mult mai mult decît cred ei că-i pot iubi.

— Frumos spus, păcat însă că te limitezi numai la vorbe. Dovedeşte-le-o!

— Asta şi încerc, tovarăşe Berinde! E tîrziu, trebuie să mă pregătesc pentru lucru.

— Părinţii tăi sau prietenul tău ştiu că ţi-ai schimbat locul de muncă? Ce au zis?

— Despre morţi numai bine, iar părinţii mei au şi aşa destule pe cap cu demolarea casei, încît problemele mele li se par simple bagatele. De fapt, nu se pot plînge de nimic; muncesc, îmi văd de treburi ca înainte, nu s-a schimbat nimic pe lume prin transferul meu. Bănuiesc că nu sînt nici primul nici ultimul om care-şi cere transferul, nu?

— Da, ai dreptate. Mi-ar fi plăcut să discut şi cu ei, dar văd că nu am noroc, unde sînt?

— La bunica, se reîntorc la sfîrşitul săptămînii viitoare. Tata a avut nişte zile libere şi au plecat la ţară. Eu oricum vă mulţumesc că aţi venit, dar să nu mai veniţi, vă rog. Dacă vreodată, ce ştiu eu cînd, voi avea nevoie de dumneavoastră, pot să vă caut?

— Oricînd, Mihaela, acasă, la serviciu, spui doar că te numeşti Mihaela şi cei care vor primi mesajul, în absenţa mea, îmi vor transmite. E o promisiune pe care doresc să o şi înfăptuieşti. Te aştept, dar nu lăsa timpul să treacă prea mult, oamenii obosesc, treptat încep să uite, iar eu nu vreau ca tu să uiţi ce mi-ai promis.

— Nu uit şi am să-mi ţin promisiunea chiar şi cu riscul a două palme zdravene.

— Chestia aceea cu bătaia a fost o glumă, doar nu o iei în serios?

— Vom vedea mai tîrziu dacă a fost glumă sau nu. Am să vă conduc.

— Mă descurc, nu mai veni.

Dan părăsi casa şi curtea neştiind încă unde începe gluma, jocul copiilor încăpăţînaţi, şi unde se termină. Gluma Mihaelei cu transferul, setea ei de bani o puneau într-o altă lumină care nu avea nimic comun cu declaraţia ei patetică de iubire pentru foştii colegi. Cînd glumea şi ce fel de glumă era toată povestea? Despre morţi numai bine, dar ea trăia încă, însă cum? Banii pot

fi un motiv, însă nu suficient, și apoi de ce avea nevoie de bani? Ce voia să facă cu ei? Să fie căderea la examen motivul principal? Faptul că nimeni din laborator nu a văzut cu ochi buni amorul ei, dar cine-l cunoștea pe bărbat? Nimeni! Atunci ce voiau? Erau geloși asemeni tuturor părinților? Nu, astea sînt tîmpenii sentimentale amestecate prost cu nevoia de bani. Fals, totul e fals, e minciună!

— Bună ziua, tovarășe Berinde! Treceți pe lîngă oameni și nici nu-i vedeți?!

Mirat, Dan se uită lung la lunganul din fața lui, care nu era altul decît Mircea.

— Scuze, nu v-am observat. A treia oară cine dă de băut? Ne întîlnim azi pentru un an întreg. Ce căutați pe aici?

— Cum să vă explic? Vreau să discut ceva cu Mihaela. După ce ați plecat de la Institut m-a sunat un prieten, inginer chimist la întreprinderea unde lucrează ea acum.

— Ce-i acolo? A făcut Mihaela vreo boacănă?

— Și da și nu. Prietenul meu m-a întrebat despre niște haine, rochii, pantaloni pe care ea vrea să le vîndă. Pur și simplu m-a jignit întrebîndu-mă dacă nu cumva le-a furat de la noi. O fi avînd ea ciudățeniile ei, dar de furat nu fură. Întrebarea pusă de el m-a lămurit încă o dată asupra atmosferei de acolo, a suspiciunilor create prin transfer și ca totul să fie minunat se apucă să-și vîndă lucrurile în laborator. De trențele ei nu mă doare capul, poate dorește să scape de ele, nu mai sînt la modă, eu știu? Ceea ce mă înfurie și mă neliniștește e vînzarea lanțului cu medalion, pe care l-a primit de la bunică-sa cînd a împlinit optsprezece ani. Așa ceva nu se face și nu am s-o las să-l vîndă.

— Știți cumva cît cere pe el?

— Patru mii, dar valorează zece. Nu mă interesează valoarea lui exactă în bani, ci, cum să vă spun, sentimentală. Amintirile nu pot fi vîndute, nici cumpărate. Îi dau eu bani, numai să nu-l vîndă.

— Au fost amatori pentru haine, pentru lanț?

— Pentru haine da, pentru lanț nu prea, li se pare suma prea mare.

— Spuneți că sînteți dispus să-i dați banii, da?

— Exact.

— Atunci facem altceva: nu-i dați ei banii, ci prietenului dumneavoastră care va cumpăra tot, și hainele și lanțul. Evident, nu el va cumpăra hainele, ci va pune pe cineva să le cumpere, el însă va plăti. În felul acesta Mihaela nu va avea posibilitatea să-și înstrăineze lucrurile, iar cu banii vom vedea ce vrea să facă. Am eu grijă ca banii strînși să nu fie făcuți pere-mere. Cînd are loc schimbul?

— Azi e zi de salar, deci după-masă va primi banii.

— De aceea se grăbea, mai precis mă trimitea pe mine la plimbare, ca să-și împacheteze hainele. Oricîte presupuneri aș fi făcut, tot nu aș fi ajuns la adevăr. Văd că mă priviți puțin mirat, ați uitat că v-am promis marea și sarea, lămurirea Mihaelei de-a se întoarce? Am încercat, nu știu însă cît e de adîncă marea ei poveste, cît de sărată și mai ales cît de necuprinsă și de învolburată. În orice caz am vaga promisiune că va veni, adică mă va căuta, sînt doar intermediarul dumneavoastră, nu?

— De bani să nu vă faceți probleme, am pierdut la viața mea lucruri mai de preț, principalul rămîne însă întoarcerea Mihaelei la Institut. Mă duc la C.E.C. să ridic banii și-i duc prietenului meu.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot conduce, eu rămîn, undeva trebuie să găsesc un telefon.

— Nimic mai simplu, pe prima stradă la dreapta, strada Locomotivei, este un debit de tutun și au telefon, l-am remarcat venind de la stația de autobuz.

— Vă mulțumesc, sînteți o mină de aur pentru mine pe ziua de azi. Pe cît e posibil, vă rog, nu le spuneți colegilor nimic, e mai bine.

— Am înțeles. Sănătate!

Lunganul, cu pasul lui kilometric, străbătu strada Locomotivei ca propulsat de un reactor. Dan intră în debit, unde vînzătoarea croșeta un pulovăr gros, de iarnă.

— Ce doriți? îl întrebă femeia punîndu-și lucrul în poală.

— Un telefon, zise Dan și formă numărul sperînd să nu fie ocupat și unchiul să fie acasă. Unchiul era acasă, mare noroc. Sărut mîna, unchiule! Dan e la telefon! Sînt în strada Locomotivei, nu știu dacă ai auzit în ultimul timp despre o asemenea stradă, și am nevoie urgentă de Țenț. Nu se poate? Atunci de frate-său! Exact. Îl aș-

tept, sărut-mîna, unchiule! Puse receptorul în furcă și-i mulțumi vînzătoarei.

„Numai de n-ar pleca pînă vine Staicu! Auzi, frate, iar umblă Țenț după idei fixe! Barem de le-ar prinde și să bată un par mare că n-ar fi rău! Mai scăpăm și de idei și de necazuri. Ce bășcălie va face șeful pentru „sărut mîna, unchiule". Sper să nu devină o fixație și pe viitor să-mi ceară să-l salut la fel. E o idee!"

*

Numai o baie fierbinte ar fi avut darul de a-l face pe Dan să transpire, or el nu intrase în nici o cadă plină cu apă, îmbrăcat și totuși cămașa și căptușeala hainei erau îmbibate cu apă de puteai să le storci.

Stăncioiu se uită la Dan întrebător, nedumerit de apa ce curgea pe el.

— Ce-i cu tine, Dane, în halul acesta? Te-ai întîlnit cu o fantomă care stropea străzile?

— Ar fi fost minunat. I-am dat mașina lui Staicu, iar eu am prins un autobuz ce venea spre noi.

— Ce ai căutat tu pe strada Locomotivei? Sper că nu ai luat-o pe urmele lui Țenț, care n-a suflat un cuvînt privind telefonul promis?

— Eu am făcut mai rău, nu v-am spus că laboranta lui Adrian și-a cerut transferul și l-a obținut cu o săptămînă înainte de a pleca el în străinătate, spuse Dan dintr-o răsuflare.

— Nu văd nimic grav pînă acum, nu e primul om care-și cere transferul, îi răspunse Stăncioiu răsfoind niște hîrtii de pe birou. Grave sau promițătoare sînt telefoanele de întîi aprilie.

— Am crezut și eu la fel, dar venind de la Mihaela, unde m-am dus ca să tatonez terenul, să văd de nu vrea să se întoarcă, le-am promis celor de la Institut că încerc, m-am întîlnit cu unul din cercetători care mergea și el la Mihaela, însă nu pentru a o convinge să se întoarcă, ci pentru a afla de ce are nevoie de bani, de foarte mulți bani.

Hîrtiile fură uitate, lăsate să cadă pe birou. Colonelul era numai ochi mijiți și urechi ascuțite.

— Și? A aflat pentru ce-i trebuiesc banii?

— Probabil că nu veți fi de acord cu ideea mea, dar nu l-am lăsat să discute cu Mihaela și, pentru că tot se oferise să-i dea bani, l-am rugat să-i dea prietenului lui banii, ca acesta să cumpere lucrurile pe care urmează să le vîndă după-masă; azi iau salariul.

— Dacă fata nu are nici un amestec în ciorba noastră, ne alegem noi sau el cu boarfele?

— Lunganul a spus că e dispus să riște, numai și numai ca ea să nu facă vreo prostie. Staicu o va supraveghea, azi, la noapte, mîine, cît timp va fi nevoie, pînă aflăm pentru ce are nevoie de bani. Recunosc, mi-am însușit niște drepturi pe care nu le am, însă Mihaela trebuie urmărită deoarece de ea se leagă foarte multe lucruri: Fericitul cîștigător al Daciei cu numărul O—HT—2848 locuiește pe strada Locomotivei, foarte aproape de ea, ceea ce mă determină să cred că în perioada respectivă l-a cunoscut pe prietenul ei despre care azi îmi spunea „despre morți, numai bine"; ori a fost urmărită de cel care și-a însușit numărul. Tot ce se poate să nu am dreptate, însă miercuri dimineața a fost la Institut, să-i vadă, nu știu precis pentru ce, ceea ce știu însă precis e faptul că miercuri noaptea locuința lui Adrian a fost discret vizitată. Simple coincidențe?! Și banii, de ce are nevoie de bani? Staicu va vedea cu cine se întîlnește, ce face cu suma obținută prin vînzarea lucrurilor.

— „Despre morți, numai bine", cine este?, cei de la Institut știu ceva?

— Din cele relatate de ei nu a reieșit că știu cine e, iar ea nu a spus nimic mai mult, vorbe în doi peri, care atunci aveau un sens, acum au alt sens. Mi-a spus că se va întoarce la Institut numai pe ușa din față, adică va intra la anul la facultate sau ce? Ciudat, dar mi-a zis că-i iubește pe foștii ei colegi mai mult decît cred ei. Cînd i-am spus că acestea sînt vorbe și că trebuie să le-o dovedească, mi-a spus foarte sigură de ea: asta și fac. Dacă nu m-aș fi întîlnit cu Mircea, le consideram doar vorbe, acum însă ele ascund mai mult, au mai multe înțelesuri. Cum le dovedește și ce vrea să le dovedească nu înțeleg, iar pe ea n-a fost chip să o întreb pentru că m-a cam poftit afară, se grăbea să-și strîngă lucrurile de vînzare.

— Din ce mi-ai spus mă interesează mai mult cea de a doua coincidență: miercuri, Adrian rămîne la o agapă

ce se presupunea a fi prelungită, miercuri dimineața Mihaela face o vizită la Institut și tot miercuri, noaptea, se pătrunde în apartamentul din Aleea Florilor, unde vizitatorul nu a găsit nimic, pentru că nu a dispărut nimic din casă, dar de căutat a căutat. Ce? Să fi căutat același obiect și Mihaela la Institut și, negăsindu-l, tipii să fie obligați să intre în casă sperînd să-l găsească acolo?! Dar ce? Ai făcut foarte bine că ai dat-o în paza lui Staicu, în cazul în care nu face nici o mișcare o chemăm aici, poate ne ajută să-l găsim pe bărbatul care și-a pierdut nevasta. Mai înainte, mi-au sosit fotografiile făcute de Sconcs, însă pînă acum din ceea ce a făcut el nimic nu-i concludent; butonii și acul de cravată sînt curați; pe baza fotografiilor s-a făcut verificarea fără nici un rezultat. Eugen, împreună cu prietenul lui și cu o femeie, se ține de glume proaste. Azi au votat aruncarea unei femei în bazin. Nu-i exclus ca gluma să fi fost făcută pentru verificarea lui Eugen, să vadă cum reacționează. Fii liniștit, nu s-a dezmințit, a stat ca un nesimțit pe pătură și a savurat poanta. Gluma s-a îngroșat însă prin intervenția unei grupe de judocani și a profesorului lor, care...

— Asta ne mai lipsea: miliția pe capul nostru.

— Lucrurile s-au aplanat întrucît profesorul le-a oferit o lecție practică de karate, nu de judo, și una de bun simț, avertizîndu-i că, dacă se mai apropie de femeie, băieții lui au tendoane bune și nu gustă bancurile proaste.

— Cine este femeia?

— Locuiește la Cenan în camera alăturată celei în care stă Adrian. Se numește Maria Faur și e contabilă la Vinalcool, unde s-a înregistrat și primul telefon. Ascultînd banda, am aflat printre altele că a fost internată în spital, cei de la serviciu nu-i știu adresa exactă întrucît a divorțat sau e în curs de divorț. Locuia la o prietenă, Geta, nu-i cunosc numele întreg decît Geta. Acum nu mai știu unde locuiește, întrucît Maria nu a fost demult la serviciu. A căutat-o un fost coleg. Același coleg bănuiesc că a căutat-o și la cele 6 familii Faur cîte sînt în cartea de telefon, cert e că a căutat-o și la familia Olimpiu Faur unde a ieșit puțin scandal cînd soțul și-a chemat soția la telefon. Apoi a fost căutat Eugen la slujbă, acasă nu era nimeni, probabil va reveni mai spre seară. Nu mă interesează ce și-au spus, ci vocea celui care căuta: este

una și aceeași peste tot, în plus se aude și declicul, sunetul produs de telefoanele interurbane la terminarea convorbirii. După fondul sonor din cameră se poate afla ora la care a telefonat, întrucît era un aparat de radio deschis. Acest fapt nu mă interesează, decît ca divertisment, distracție, cum vezi, am destulă, căci una peste alta dă un zero cît capul meu.

— Cine e femeia cu care era Eugen și prietenul lui?

— Se numește Sorina Cișmașu, soțul ei a deținut cîndva o funcție destul de importantă în cadrul Consiliului popular dintr-un orășel nu chiar uitat de dumnezeu. Din cauza ei, soțul și-a dat demisia, acum e director la un complex avicol, mic și nenorocit. Ce să-i faci, omul se gîndește că are o fetiță.

— Compania e minunată, și să o fi comandat nu ieșea atît de promițătoare. Pe această Sorină au controlat-o?

— Bănuiesc, însă nu mă interesează. Ceea ce mi se pare ciudat e că la spital nu au controlat nici fostul coleg, nici altcineva. Să se fi mulțumit cu răspunsul de la serviciu? Parcă n-aș crede.

— Nici eu nu cred. Vreau în schimb să vă rog ceva: după ce vom termina ancheta...

— Tu de fapt ce vrei? Să-mi ridic toată instituția în cap?

— Nu chiar toată, doar pe un anumit tip, mai exact pe șeful meu, care nu uită să-mi amintească de fiecare dată povestea cu cîinele, și în felul acesta mă trece pe linie moartă, la arhivă.

— Povestea cu cîinele era povestea mea și a ta, amîndoi am fost deopotrivă de vinovați. Am recunoscut acest lucru la vremea respectivă, iar forurile noastre superioare nu ne-au reproșat nimic, atunci de unde își ia el dreptul de-a pedepsi pentru o greșeală care nu l-a implicat și față de care nu are nici o răspundere? Eu am răspuns pentru ea.

— Și ați fost mutat.

Pumnul masiv al colonelului Stăncioiu atinse biroul, făcînd să sune lucrurile așezate pe el. Nervos, se ridică în picioare și începu să măsoare încăperea, apoi se îndreptă spre fereastră și o deschise. Un timp nu se auzi nimic, decît huruitul autobuzelor din stradă.

— Asta era deci: el crede că am fost mutat disciplinar și atunci pe tine te poate pune pe răzătoare. Am greșit, trebuia să te iau cu mine, dar m-am lăsat îmbrobodit de vorbele lui: că ești un om de bază al secției, tu cunoști tot mecanismul, ai toate șansele de avansare etc. Bine lucrat. Nu mă discreditează pe mine direct, ci pe foștii mei oameni, lovitura e indirectă, parșivă, dar e mai a dracului. E în regulă. După ce rezolvăm tărășenia asta, îți promit să o rezolv și pe cealaltă, nu de alta, dar nu-mi place ca oamenii la care, eu țin să fie trecuți pe linie moartă.

Indiferent ce va face Mihaela cu banii, mîine o aduci aici, vreau să știu cine este „despre morți, numai bine". Mortul ei este viu pentru mine și nu-i exclus ca el să-și fi pierdut nevasta la Cenan. În acest caz mai prindem și noi un fir viu; moarte avem destule.

*

Ria intră tiptil în cameră, închise ușa încet și se strecură în baie. Voia să se vadă ea mai întîi în oglindă și abia după aceea să dea ochii cu Buna. Nici ei nu-i plăcea, dar la coafor nu mai avusese timp, se enervase că nu o pieptănase bine, încît pînă la urmă de-abia așteptase să plece de acolo, să nu le mai vadă cît sînt de neîndemînatice, de neajutorate. Coafeza se zăpăcise văzînd că nu iese cum vrea ea și-i turnase lac din belșug, abia așa reușise să mai aranjeze ceva, să arate cît de cît pieptănat părul, nu numai încîlcit. Cînd în sfîrșit se văzu în oglindă, fără spectatori, fu convinsă că Buna îi va zice ceva de un caz la Galați, merita, mai bine ar fi stat acasă și nu în duhoarea aceea de lacuri, săpunuri proaste, mici bîrfe — amintiri din stațiune. Kitch-uri!

„Începutul e promițător, sper să nu observe nimeni, ci să îmi admire coafura, luînd-o drept model à la Cenan. Singura soluție ar fi un spălat rapid, dar oricît de rapid ar fi nu mai am timp, trebuie să mă îmbrac și să mă odihnesc puțin. Nu mă pot duce cu ochii injectați de oboseală și cu picioarele ca niște butuci..."

Vru să intre în cameră, însă Buna o privea din ușă:

— Umbli ca hoții, că nici nu te aude omul pe unde calci, deși sandalele tale fac mare larmă. Acum să-mi spui drept cu cine te-ai bătut sau nu te-ai bătut, ci numai te-ai încăierat? Te-a durut sau numai părul ți l-a încurcat, da bine ți l-a încurcat că nici într-o săptămînă n-ai să poți băga piaptănul în el.

— Bună, te rog, și eu văd, dar...

— De ce? Tu nu erai acolo cînd ți-a făcut turița asta în cap, n-ai văzut? Dacă ai văzut de ce nu te-ai spăiat, că mîine, de ai curajul să te bagi în bazin cu chilul de lac în păr, nici cu dîrlușul nu te descurc. Nici cînepa care nu-i topită și melițată bine nu se piaptănă ca lumea, dar părul tău aspru ca sîrma!

— Nu mai am timp, trebuie să plec.

— Ei, atunci scoate-ți hainele din geamantan și îmbracă-te, că doar nu ai de gînd să te duci în combinezonul acela de pe scaun, sau e cămașă de noapte și tu mă minți că pleci undeva?

Ria simte cum se înfurie, dar Buna se uită la ea și rîde de parcă ar vedea un pom înflorit în mijlocul iernii, ori așa ceva nu există, și Buna rîde de merii din ea, din gîndurile ei.

— Am uitat ce mi-ai spus, de întrebat știu că te-am întrebat, măritată ești fată?

— Ți-am mai spus: am doi copii mari...

— Și o soacră, acum mi-am adus aminte. Îmbracă-te, că-i tîrziu, mai zise Buna și se duse spre pat, se așeză, iar privirea ei fugi afară, plecă dincolo de ușă sau se întoarse iarăși în ea, în merii ei înfloriți.

— Odată, știi, cînd își făcea Petre casa, mai trebuiau niște cuie, dar toți eram luați cu treaba și nu aveam pe cine trimite în sat. Petre i-a zis noru-mii să se îmbrace, să se ducă ea. Fata s-a dus în casă, a luat banii și era gata de ducă, cînd îl văd pe Petre că lasă ciocanul, fuge după ea și o bagă cu forța în casă. Geamul era deschis, așa că am auzit tot ce și-au spus: „Acasă umbli îmbrăcată cum e rostul trebii pe care-l faci, în sat mergi îmbrăcată cum trebuie, căci mergi între oameni și ei nu au de unde ști că tu te grăbești, că ești obosită, ei atîta știu: cine ești și în funcție de asta te judecă". „Sînt obosită, Petre", i-a zis fata. „Și eu sînt obosit. Am să stau cu tine pînă te îmbraci. Îți promit că te conduc pînă la capătul fînațului". A stat cu ea pînă s-a gătat fain, mi-au adus pruncii mei numai nurori faine. Cît a stat în casă, Petre a uitat de oboseală, de cuie, de ciocan, de grinzile ce tre-

buiau înălțate pe acoperiș. Fata s-a dus, s-a întors, iar popa al meu tot fluiera sus pe crucea casei. Ești gata, fată, sau ai adormit? o întrebă Buna întorcîndu-se spre ea. Am știut eu că-i frumoasă rochia, dar chiar așa să-ți stea de bine n-am crezut. Păcat că pruncii mi-s însurați, fată, că te-aș lua de noră de mi te-ar da cineva. Și acuma ce faci, stai ca o pupăză pînă vine cine vine?

— De-ai ști Bună ce aș mai dormi!

— Îmbrăcată ești, de pieptănat nu mai zic nimic, că am zis destule, Buna îți face perna sul și te întinzi puțin. De adormi, grija mea și a celui de-a veni. De vine pruncul cel mincinos, nu te las, de vine...

— Lasă, Bună, nu-i înșira, că tot nu-ți spun cine trebuie să vină. Vine el... Tu, Bună, îi arunci pe oameni cu scrînciobul în rai și, de nu-ți place ceva, dai cu ei de pămînt.

— Altfel uită să calce pe pămînt ca oamenii, se cred mari și deștepți, de aia dau cu ei de pămînt ca să nu uite.

— Bună, tu ai copii și așa și așa...

— Ba, numai tu în prostia ta crezi că eu am copii și așa și așa, eu am numai așa, că toți sînt ai mei, mai ales cînd greșesc și nu mai văd bine drumul. Pruncii mei niciodată n-au zis așa ca tine, ei au fost totdeauna frați buni și s-au ajutat ca frații, au ținut și țin unul la altul de parcă ar fi crescut toți într-o cămașă. Numai odată era să-mi ardă casa, că i-am bătut pe gemeni, erau mărișori. Gheorghe era la liceu. Din bătaia aceea am simțit eu că-mi poate lua foc casa și nu mult a lipsit. După ce i-am bătut, numai ce-l aud pe Gheorghe, eu frămîntam pîinea: „Pe ei îi bați că-s pruncii tăi, pe mine nu m-ai bătut niciodată". „Tu ai fost prunc bun, ăștia sînt răi ca niște draci". „N-am fost prunc bun, am fost numai prunc, dar pe mine nu m-ai bătut că nu am fost al tău", zicea el stînd pe scăunel. „Măi copile, ți-am fost mamă bună pînă acum?" „Fost, dar pe mine nu m-ai bătut, pe gemeni una-două îi bați, pe mine nu. De ce?" „Ești bun, prostule, de aia nu te bat". „Nu-i adevărat, nu mă bați că nu-ți sînt prunc". Așa m-a tocat o vreme, de nu știam ce să mai zic și ce să fac. Dracii de gemeni uitaseră bătaia și se cățăraseră în porumbar. Dacă am văzut că nu am capăt cu prostul, m-am supărat foc pe el și odată mi-am scos

mîinile din aluat, l-am ridicat de pe scăunel, cît era de mare, și l-am bătut măr, că avea pantalonii și cămașa în spate plină cu făină, l-am frămîntat ca pe aluat pînă a plîns bine. „Gata, pruncule, acum ți-s mamă bună, mai hai tu la mine cu panazlu, că-ți mai dau". L-am făcut scăpat și m-am apucat de frămîntat, dar n-am putut de plîns și m-am jelit, cum nu mă jelisem de cînd m-a dat mama slugă. Ei plîngeau afară toți trei și-l curățau pe Gheorghe de făină, de aluat, iar eu plîngeam în casă. Pîinea nu mi-a crescut, s-a acrit în cuptor. După o vreme a venit în casă Gheorghe, s-a lipit de mine și iar a zis „lasă, mamă", și ăla a fost plîns de nu știau ceilalți ce-i cu noi și bărbatu-meu m-a înjurat iar de plapumă, de pernă. Nici pînă atunci nici de atunci Gheorghe al meu nu mi-a mai zis că el nu-i pruncu meu, dar nici eu nu i-am mai bătut pe gemeni, mi s-a acrit o dată pîinea, nu mai voiam.

Știu eu de ce m-ai întrebat, de Florea m-ai întrebat, el a fost mai anii trecuți ghimpele inimii mele, el m-a îmbătrînit, el m-a albit, el și drumurile lui pe toate șantierele, că nicăieri nu-și găsea locul, oameni cu care să lucreze, să se înțeleagă. El voia mai bine, mai mult, și eu am vrut asta, dar am stat într-un loc și am dus și greul și binele, el nu, își lua nevasta și se muta, azi aici, mîine dincolo. Uneori mă gîndeam că mai bine i-aș fi lăsat lui pruncu, nu să-l creștem noi, să vadă ce greu e să te muți cu un copil în brațe. De scris, scria rar și eu muream de la o scrisoare la alta, de venit acasă venea și mai rar, de parcă n-ar fi avut copil care să-l cheme cu dorul lui. Pruncu nici nu i-a știut de mamă sau de tată, a crescut cu ai lui Gheorghe, și la toți le zicea tată și mamă, a crescut dintr-un braț în altul, dar nu în brațele mamei lui și ale tatălui lui. Și acum ar fi tot pe drumuri de nu se îmbolnăvea fata asta, a mijlocie, că o storseseră de puteri drumurile și ideile lui Florea. Atunci Gheorghe a zis gata: „Fata și pruncu rămîn aici, tu, de nu vrei, poți să-ți bați potecile invers de cît le-ai bătut, că numai pe drumuri ai stat și nu într-o casă de oameni și cu oameni, numai drumul a fost al tău". Nu știu, poate i s-o fi urît și lui, o fi fost obosit, că n-a zis nimic și a rămas. Un an de zile a fost fata bolnavă, de nu mai știam ce să mai facem cu ea, la toți doctorii am dus-o și toți ne-au spus că nu are

nimic, dar este extenuată şi de nu se îngrijeşte e rău. Tot mă întrebam: cum a putut Florea să-şi bată joc de un om drag, cum a putut să-şi bată joc de el, de tinereţea lui, că numai bătaie de joc s-au chemat pînă la urmă toate drumurile lui? Banii? Bani aveau şi ăştialalţi destui, cîştigaţi nu uşor, dar mai uşor, mai omeneşte, nu ca el. Voia să stea la oraş şi nu cu noi? Nu l-am oprit, avea bani de apartament, de ce nu s-a aşezat undeva? Nu ştiu, nici azi nu ştiu. „Te-am albit, mamă", mi-a zis el mai la urmă. „M-ai albit, pruncule, tu cu drumurile tale şi cu scrisorile tale nescrise".

Acum e bine, a ajuns şi Florea pe mîinile lui Gheorghe, îi am pe toţi acasă, pot muri mîine că ştiu că i-am lăsat pe mîini bune.

Asta-i, fată, nu ce crezi tu. Nu mai crezi nimic, că iar dormi şi de te-ntreb de ai bărbat rîzi şi mă laşi să cred ce ai vrea tu să cred, nu ceea ce cred eu.

De n-ai avea bărbat şi casa ta şi liniştea ta n-ai dormi acum ca pruncii, care unde-şi pun capul adorm, ci te-ai necăji, te-ai supăra, foc te-ai face că întîrzie, că nu vine. Dormi, fată, că nu vine, iar tu te-ai îmbrăcat degeaba. E mai bine că nu vine, că doamne rău îţi stă pieptănată, cu turiţa aia în cap.

*

— Turcoazul este o culoare sensibilă, depinde de lumină, chiar de apă, dar nu în ultimul rînd de cine o poartă. Unu.

— Dacă memoria nu mă înşală, în prima seară te-am avertizat că nu suport să fiu taxat de fraier, nu suport băşcălia. De bătut nu mă bat cu tine, ar fi absurd după ce te-am văzut, atunci, cum îţi masai latul palmei, dar ...

— Mă poţi expedia. N-ai să faci nici acest gest, e inutil. Doi.

— De fapt ce urmăreşti? Nu e nimic din ce-ţi fluieră ţie prin cap, pur şi simplu am pentru ea un mare respect, o mare recunoştinţă, pe care tu nu ai cum s-o înţelegi exact, îi datorez enorm.

— Nu-i datorezi nimic, e în firea acestor oameni de a-şi crea complicaţii fără ca ei să aibă măcar idee de avalanşa provocată. Cînd o descoperă nu rîd, ci pun între tine şi ei o mie de perne. O pernă pe o rană duce sigur

la cangrenă. E un mod de-a fugi, de-a se apăra de un lucru minunat, din punctul tău de vedere, dar care pe ei îi paralizează. Îi vei auzi spunînd „nu asta am vrut, am vrut ca lucrurile să decurgă normal! să fie fireşti între noi". Tot ce pentru ei e „normal, firesc", pentru noi în anumite momente nu este, are o altă nuanţă. Dacă am reuşi să ne cenzurăm, să fim lucizi, probabil că am realiza exact situaţia, dar nu ştiu în ce măsură am accepta luciditatea, tentaţia e prea mare şi ne aruncăm orbeşte într-o plasă extrem de fină pe care noi am ţesut-o în jurul lor şi nu ei, în jurul nostru, asemeni paianjenului. Nu ei vor să ne devore, ci noi sîntem cei care ne oferim. O ofertă inutilă, gratuită. Trezirea bruscă duce la ură, la o ură cumplită; cealaltă trezire, lentă, treptată, fără zvîrcoliri te păstrează în preajma lor şi începi să-i cunoşti, să-i înţelegi, sfîrşeşti prin a-i clasifica drept incurabili, în naivitatea şi bunătatea lor. Dacă gramul acela de nebunie ce te-a adus lîngă ei îl mai ai, atunci e bine ca în numele lui să încerci să-i fereşti, să-i aperi.

— Transformîndu-te în paianjen, sufocîndu-i treptat?

— Nu mai eşti păianjen în acest caz, ci un monstru, care a depistat slăbiciunile şi distruge tot, chiar şi pe el, în final, se autodevoră.

— Pledoaria ta, Eugen, e ciudată şi dezvăluitoare în acelaşi timp. Panglicile tale se dovedesc încă o dată că sînt o scamatorie, atropină în ochii bolnavilor ca să te creadă dur, puternic, de neînduplecat. Realitatea e alta, jocul tău îţi ascunde marea timiditate. Sentimentalismul tău desuet, ce nu ţi se potriveşte nici cu vîrsta, nici cu profesia, te poate pierde la un moment dat. În cazul acesta te salvează cineva?

— Întotdeauna se va găsi un om care să ne salveze, să ne aducă în linia normală a lucrurilor, nu la linia de plutire, aceea e o minciună. Oamenii despre care ţi-am vorbit nu mint, te poţi încrede în ei, în vorbele lor.

— Oamenii ăştia fac parte dintr-o Mafie de ajutorare?

— Nu. Sînt atît de puţini încît, într-o viaţă, îi poţi număra pe degetele de la o mînă, dar există, trebuie doar să-i căutăm. Şi dacă tot sîntem la o şuetă, aş vrea să nu mă mai acuzi, căci nici tu nu eşti altfel. Ce înseamnă oare aerul tău de arici, tras la ultimul fermoar, pedanteria,

74—55

ordinea decît o spaimă cumplită că nefăcînd așa s-ar putea descoperi în tine marele timid, omul care-și dorește cu orice preț să-și poată permite să se dezbrace de cum intră în casă, aruncînd lucrurile pe unde apucă?

Tu ai reușit să te controlezi cu un efort de voință demn de admirat, eu nu încerc, mi se pare de prisos.

Dacă colonelul Stăncioiu ne-ar auzi cum discutăm ar presupune că eu am înnebunit, că așa ceva nu există. El s-a limitat să te privească, stînd în picioare, la nivelul frunții, n-a coborît decît eventual la ochi. Îl interesau problemele somității, ale securității cercetărilor, mai puțin omul, la el n-a coborît. Undeva îl înțeleg, încărcîndu-te cu problemele mici, personale ale oamenilor, poți pierde din vedere esențialul, devii suspicios datorită unor sentimente sau resentimente ale lor. Gîndindu-mă bine îmi dau seama că n-am întru totul dreptate în ceea ce-l privește pe șef, e și el vulnerabil la acest capitol, dar am crezut întotdeauna că e vulnerabil numai vis-à-vis de noi, colaboratorii lui, dincolo cine știe?!

— Eu.

— Te înșeli, doi la sută a fost creditul ce ți s-a acordat.

— Enorm, ținînd cont de faptul că totul se baza pe senzații... acum e simplu, atunci ai fi spus: cred, dar sînt dator să verific. Ce să verifici? Că eu sînt sau nu obsedat de ideea urmăririi, că sînt bolnav, obosit, de ce nu, nebun?

— Exagerezi!

— Te aduc cu picioarele pe pămînt, prea te crezi deținătorul tuturor secretelor. Să spunem că lecția ta, aducerea mea la ordine nu e o divagație pe o temă dată, de unde știi atîtea lucruri despre ea?

— Fiind vecinele noastre de cameră, a trebuit să mă informez, nu am nevoie de surprize.

— Cealaltă cine e?

— Prea multe nu știu despre ea, de fapt asta nu intră în atribuțiile mele, își făcu Eugen vînt la aripi, ca să iasă din colț.

— De ocupat cu ce se ocupă?

— După cum povestește n-ai să deduci niciodată cu ce se ocupă exact, lasă să se înțeleagă că deține pîinea și cuțitul la o școală de maiștri, pentru industria siderurgică. Necazul e că vorbește extraordinar de mult pe această temă, bate frișca, dar, adunînd și scăzînd, un cap deștept află lucruri fantastice: necesarul nostru de maiștri în siderurgie poate fi raportat la numărul de muncitori, schimburi, de ce nu la producție? E o sursă inepuizabilă; tipa vine și cu cifre exacte. Bănuiesc că e secretară la școala de maiștri și nu directoare, cum ar vrea ea.

— Nu o poți opri?

— Ce, vrei să o trimit acasă? Oricum e prea tîrziu și într-un fel am nevoie de ea.

— Tu ai verificat, ceilalți au stat cu mîinile în sîn?

— O mică precizare: nu eu am verificat. Ceilalți cred că au mușcat pentru că, undeva, niște becuri au semnalizat alarmă, deși deocamdată e liniște. Deseară mergem la restaurant, a fost ideea ei, vrea să sărbătorească despărțirea de prietena ta. Între ele s-a declanșat un război al ușilor trîntite, iar ea fiind o doamnă preferă să plece decît să stea cu o amărîtă, o oarecare contabilă care tace tot timpul. Văd că nu ești de acord cu caracterizarea, dar părerea ta în acest context nu contează și e foarte bine. Vine și inginerul Duică, scutierul ei.

— Inginerul Duică? Mi-ai mai vorbit tu despre inginerul Duică, dar nu ți-am dat importanță; un inginer Duică nu există, ci doar un maistru-șef de echipă.

Eugen tace. În minte îi vin cuvintele amărîtei: „un tip care are mîinile cît două lopeți, bătătorite și impregnate cu uleiuri, care nu se duc oricît s-ar spăla, nu e inginer".

— Asta-i mania lui să se prezinte „inginer Duică", mierea de viespe pe care o întinde proștilor, mai exact fetelor singure, neconsolate. Lucrează în ture de noapte ca ziua să fie liber, vezi doamne, un inginer are mai multă libertate. Cu alura lui de baschetbalist, înălțat la coș, prinde în plasă destule muște rătăcite.

— Prietena ta l-a botezat „Berbec". Ea susține că decupat pe bucățele e un bărbat bine, dar că Dumnezeu în marea lui grabă l-a ansamblat prost, nu i-a dat totul proporțional și a ieșit o harababură. Crezi că numai din cauza femeilor lucrează noaptea?

— Nu știu, așa se zice.

— Duică a lucrat și pe alte șantiere?

— Probabil. Eu îl cunosc de la primele sonde forate aici, la Cenan. Inimos, prezent la orice oră din zi și din noapte, te poți baza pe el. Avea și atunci aceeași manie: femeile. Serios, din cîte povestea, n-a fost legat de nici una, e tînăr, se distrează.

— Ai idee cît mai durează pînă dați de apă?

— Aici nu se știe niciodată ora și ziua exactă.

— Zilele trecute Duică a lucrat de noapte?

— În timpul forărilor se lucrează zi și noapte, numai în perioada montării instalației se lucrează ziua. Să nu-ți imaginezi că aici sînt în schimburi foarte mulți, ca la sondele de petrol sau gaze. În cazul forărilor pentru apă pericolul de incendii este mic, gazele inflamabile degajate în timpul forării sînt slabe, iar cazuri de intoxicație nu am întîlnit. Gazele radioactive pot provoca anumite reacții, dar slabe și în decurs de cîteva zile organismul le elimină, chiar și pe cele mai rezistente. Cunosc cazuri de astmatici, de nevrotici care lucrînd la sonde s-au vindecat. Evident, aici a intervenit și șederea lor, mai mult sau mai puțin prelungită, în stațiuni. Apa caldă din baie este apă carbogazoasă-sulfuroasă, excelentă pentru reumatism, stomac, ficat, pentru cei cu afecțiuni cardio-vasculare.

— Prefer pepsi, numai cînd îi simt mirosul mi se și întoarce stomacul pe dos. Ai sursa de tratament în baie, dar ca să-ți speli rufele te duci la „Magnolia". Am înțeles rațiunea încălzirii cu apă termală în blocuri, însă oamenii se mai spală, cred că e de spaimă să miroși încontinuu a sulf sau a iod. Te miri că oamenii folosesc sprayurile, detergenți care mai tîrziu trec în rîuri și le poluează?

— Interesantă ideea cu sprayurile folosite de oamenii care se spală în mod curent cu apă iodată sau sulfuroasă. Mirosul lor combinat cu sprayul, cu transpirația degajează cele mai ciudate mirosuri. Noi am făcut testările, cînd am lucrat pentru fabrica de cosmetice, pe oamenii din Institut. Ne interesa reacția epidermei, persistența în timp. Dar toți cei testați se spălau cu apă normală, mai mult sau mai puțin dură, nu cu apă carbo-gazoasă. Trebuie să urmăresc reacția la acești oameni, cred că aici poate fi dezlegat misterul mirosului de la mine din birou.

A fost un om de aici! zise Adrian și își pocni palma stîngă cu pumnul mîinii drepte.

— Calmo, calmo, Harap Alb! De la fabulație pînă la sărit peste cal nu este decît un pas. Ai înnebunit? Vrei să ieși în parc, la fanfară, să urli: veniți oameni buni să vă vindec de toate mirosurile?! Stai cuminte și nu fă gafe. Dacă nu te vei comporta normal ca pînă acum, ci vei începe să faci pe detectivul, suspectîndu-i pe toți, se scufundă pluta și nimeni nu ne va întinde colacul salvator. Ocupă-te în continuare de femeia pentru care ai cumpărat casca turcoaz.

— Cum e corect: am înțeles, să trăiți sau să trăiți, am înțeles? Nu de alta, dar inversarea cuvintelor le schimbă greutatea, înțelesul exact: ce e mai important, să înțeleagă subalternul sau să trăiască șeful?

— Tu să înțelegi cît mai exact problema, de asta depinde cît mai avem de trăit. Uite, frate, cu ce chichițe umblă somitățile! Ascultă, zilele astea de trai neneacă cine ți le plătește, că de lucrat n-ai prea lucrat? Statul, drăguțul, te plătește ca tu să faci baie, să faci curte femeilor, să le cumperi căști turcoaz, nu?

— A mai crezut unul odată că, dacă statul mă plătește, el poate să-și bată joc de mine, dar nu i-a mers; i-a mers în schimb duhul întîmplării și de atunci nimeni n-a mai îndrăznit. De lucrat am lucrat, nu purta grija satului. Mi-am instalat la baracă și la farmacie aparatele de care am nevoie pentru analize, i-am mai ajutat pe geologi.

— Accesul la baracă e permis tuturor? Este exclusă posibilitatea pătrunderii intrușilor?

— Toți cei de la lot au acces în baracă. Nu te uita cu atîta disperare la mine, pentru că acolo sus s-a întîmplat ceva bun: paza a fost schimbată. Îți spune ceva schimbarea?

— Mă duce doar cu gîndul la colonelul Stăncioiu. Au fost comentarii?

— Nu. Paznicii au fost rotați continuu, deci nimic de remarcat în afara normalului.

— Tu cum ți-ai dat seama?

— Am recunoscut, în unul din paznici, pe un amic de al lui Dan.

— Şi aţi tras o şuetă împreună?

— Ţi-am mai spus că doar un singur om m-a crezut prost, nu-i călca pe urme că te trimit acasă.

— Mă exasperezi cu chestia asta. Uite, eu mă bărbieresc şi tu-mi povesteşti, aşa am să fiu edificat pe viitor, să ştiu ce surprize îmi va oferi alteţa voastră.

— Nu am timp, vreau să verific ceva, altă dată, da.

Adrian se aşază la masă, îşi aranjează hîrtiile de scris, apoi din trusa de pixuri scoate unul. Celelalte patru sînt încă capsate, aşa cum le-a cumpărat. Capsarea truselor de pixuri e o idee bună, pasta nu e supusă uscării, volatilizării, durabilitatea ei în timp e mărită prin acest procedeu simplu.

Eugen revine din baie şi cîteva clipe se uită la pagina plină deja de formule. Nişte hieroglife sau formulele de pe hîrtie pentru el sînt tot atîtea porţi închise.

— Sper că hieroglifele tale nu au nici o legătură cu discuţia noastră?

— Teoretic da, practic voi încerca să rezolv problema mirosului mai tîrziu.

— Pari în roate ne lipseau, că pietre există! Lasă chestia asta pe altă dată, rupe foile, fă orice altceva.

— Fii liniştit, duc totul la farmacie cînd termin, nu păstrez nimic aici.

— Cu reproşurile stau excelent, nu-mi doresc altele: am avut, fraţilor, o idee genială, dar nu am avut posibilitatea să mă desfăşor! Scrie, frate, scrie, însă mai pune sub pagină ceva că scîrţîie pixul, mă deranjează!

— Probabil sticla măreşte rezonanţa apăsării. Fac totul pentru tine, dacă-mi răspunzi la o întrebare: de cînd o cunoaşte doctorul Cristea pe Maria Faur? Eşti surprins sau simulezi surprinderea?

— Realmente sînt surprins, nu ştiu nimic. Dacă întrebarea ta are la bază invitaţia doctorului de-a cina împreună, atunci să ştii că eu am aranjat. Tu rămîi acasă, nu te duci nicăieri cît lipsesc eu.

— Deducţia ta e doar pe jumătate justă. Revin: de cînd o cunoaşte doctorul?

— Iar eu îţi repet: nu ştiu.

— Cine e de fapt Maria Faur? Văd că ştii despre ea foarte multe lucruri, unele de suflet.

— Contabilă, doi copii. De amestecul doctorului acum aflu, dar îţi promit că am să mă interesez.

— Îmi promiţi mie sau ţie?

— Tuturor celor interesaţi.

*

— Tu fată, scoală cu mama, că avem musafiri.

Ria îşi trase picioarele jos din pat şi cîteva minute rămase frîntă de mijloc, aplecată peste genunchi. Nu înţelegea nimic din cele întîmplate, adormise legănată de povestea femeii, iar acum era întuneric în cameră, timpul trecuse, cît era ora?

— Ra, spuse Ria mai mult întrebînd decît adresîndu-se direct cuiva.

— Îmi pare rău, dar eu sînt Adrian Buracu şi nu doctorul Radu Cristea.

— Ra poate tot atît de bine să însemne rac, rai, rafturi, Raluca, ram, rană, rapsodie şi nu numai Radu Cristea. Fiţi liniştit, n-am luat-o razna, dar nu m-am trezit încă. Bună, aprinde te rog lumina în cameră.

— O aprind eu, spuse Adrian.

„De fapt ce-am crezut atunci cînd m-am împopoţonat ca o maimuţă, că va veni şi ne vom duce să furăm trandafiri? La furat de trandafiri nu mergi în rochie de seară şi la 33 de ani, îi furi la 20, desculţă şi în pantaloni, ca să poţi fugi. Ai avut atîţia ani la dispoziţie ca să înveţi, doctore, nişte lucruri elementare, dar tu pe toate le faci şi acum asemeni racului. La 18 ani te-aş fi blestemat greu, azi însă n-are nici un rost, pentru tine de mult nu mai mut munţii. Odată, demult, a uitat, aşa ca tine, doctore Cristea, să vină un alt bărbat. O zi şi o noapte n-am mîncat şi n-am vorbit cu nimeni. Toată noaptea m-am plimbat prin curte, dimineaţa a venit o ploaie mare, cu pulberi şi clăbuci. Ridicîndu-mă în mîini, am lăsat ploaia să-mi spele tălpile, să-mi spele urmele paşilor făcuţi împreună pe Dealul Viilor, în vale la Podiţ, şi iarăşi în deal, la bostănărie, apoi pînă departe la Tufanul lui Buzatu. Mîinile se mişcau pe pămînt de la miază-zi la miază-noapte, de la răsăritul soarelui la apus, nu-l căutau însă pe el, ci ştergeau urmele paşilor făcuţi împreună, ştergeau totul. Tălpile spălate de ploaie şi de uitare puteau atinge din nou pămîntul, nimic nu mă mai lega

de el, postul meu, nesomnul și ploaia alungaseră și rupseseră legăturile fragile cu ziua de alaltăieri. Cînd m-am ridicat în picioare și m-am uitat căutînd urmele mîinilor nu mai era nimic, pămîntul nu avea nici o urmă, nici o rană. Lîngă poartă stătea mama, cu mătura de adunat puii în mînă, și tata, amîndoi uzi leoarcă și puțin speriați. Am alergat rîzînd spre ei, i-am sărutat și am ieșit în drum să le fac vapoare copiilor Ioanei, nepoată-mea, fata vară-mi Veta. Rîsul lumii: nepoată-mea era mai mare decît mine, care-i eram după toate regulile de rudenie mătușă.

Vergică și Nuța erau ciuciulete, hîrtia vapoarelor se topea înainte de-a fi atins apa. Sub acoperișul de la poartă am făcut vapoarele și le-am dat drumul pe șuvoiul de apă ce curgea vijelios la vale. Ioana a ieșit în drum și a început să mă drăcuie, că n-am mai multă minte decît copiii, nu-i văd că-s uzi ca niște ciori, de ce nu-i trimit dracu în casă? Pe noi însă nimic nu ne clintea din loc. Încet, ploaia s-a oprit și odată cu ea s-a subțiat și pîrîul pînă a dispărut transformîndu-se în baltă. Atunci am luat copiii, ca pe doi saci, și i-am dus în tindă, i-am dezbrăcat, i-am șters, apoi i-am îmbrăcat cu hainele aduse de Ioana și i-am băgat sub plapumă. «Ai zis că ne dai țuică fiartă», a bolmojit Vergică. «Țuică fiartă se bea la Bobotează, mai e pînă la iarnă». «Da, dar atunci iar n-ai să fii acasă și nu ne dă nimeni». «Bine, vă fierbe unchiu-tău țuică».

Țuica fiartă, îndulcită, am băut-o noi, cei mari, puii de cioară, dînd de căldură, adormiseră. De atunci n-am mai blestemat pe nimeni așa, dar de fiecare dată cînd mă simțeam înșelată simțeam cum mă dor brațele, simțeam că din acel moment nu mai pot mișca pentru ei nici măcar un fir de pai, de munți nici vorbă.

Pentru o clipă am crezut, doctore, că am să mai pot muta pentru tine munții, dar foarfecele tale mi-au tăiat pentru a doua oară mîinile. A treia oară nu mai încerc. Gata, sînt dispusă să-mi recunosc naivitatea sau prostia, cum dorești să o numești, dar e pentru ultima oară".

Pe umăr simți mîna Bunei, scuturînd-o.

— Tu fată, dormi?

— S-a întîmplat ceva, tovarășe Buracu?

— Nu. Am venit să vă invit la...

Ria se ridică în picioare și se îndreptă spre el, dar privirea bărbatului o opri locului.

— Totuși, ce s-a întîmplat de vă uitați așa la mine?

— Vă repet, nu s-a întîmplat nimic, vreau doar să veniți cu mine.

— Îmi iau pantofii și plecăm.

— Nu vă supărați, dar este imposibil să veniți așa îmbrăcată.

— Mă schimb imediat. Ria intră în baie și după cîteva minute reveni în blugi și bluză. Sper că e bine. Ce urmează?

— Să vă înveliți capul cu un batic. În cazul în care aveți la dumneavoastră bascheți, să-i luați. Saboții alunecă, nu fac priză.

Adrian îi urmări mișcările de robot, mecanice, ce excludeau de la bun început participarea, realizau doar comanda inițială. Turbanul înfășurat în jurul capului îi dădea un aer sever, de pasăre de pradă, gata să se arunce asupra unui biet șoarece. „Șoarecele sînt eu, singur am intrat în cursă, nimeni altul nu e vinovat că fulgerele vor cădea asupra capului meu. Doctore, doctore, ce păcate nu ți se iartă?"

— Doamne, tu fată, dar rău îți stă cu cîrpa aia, uite-ți dau eu un batic. Am să te leg ca nevestele la noi în sat, mai zise Buna și-i întinse o năframă moale.

Ria prinse cu mîinile spătarul scaunului și strînse cu putere pînă i se albiră degetele. „Orgoliul e un spectacol penibil nu numai la ceilalți, ci și atunci cînd tu ești pe scenă. Gata! A fost un fleac, de ce să nu-i acord circumstanțe atenuante? Sigur e că n-a venit, dar dacă n-a putut, dacă s-a întîmplat ceva imprevizibil? Dom' Buracu e aici, viu și nevătămat, deci totul e în ordine, ba l-a apucat și mila văzînd că nu vine doctorul și dorește să-mi ofere o bomboană drept recompensă".

— De fapt, unde mergem?

— Voiam să vă arăt Vîlva Pădurilor.

— Ce?! zise Ria trăgîndu-și de pe cap turbanul și îndesîndu-și în locul lui o șapcă à la Gavroche.

— Vîlva Pădurilor. Țineam mult să v-o arăt, dar nu-i obligatoriu să mă însoțiți dacă nu vă face plăcere.

— De trezit m-ați trezit, de îmbrăcat m-am îmbrăcat, nu ne rămîne altceva de făcut, ca doi oameni mari ce

sîntem, decît să umblăm după Vîlva Pădurilor. Sper că şapca e bună. Mai sînt alte obiecţii?

— Nu, putem pleca, zise Adrian.

— Griji de fata asta, domnule, că are un bărbat cît un urs şi mă tem că ţi-a rupe şalele de nu te vei purta omeneşte.

— Bună!

— Eu am zis ce-am avut de zis, acum plecaţi.

Pauzele psihologice trebuiesc căutate cu luminarea în filme, în viaţă ele se numesc altfel, uneori, situaţii penibile, alteori, gafe mari sau mici. „Are Buna nişte idei de-ţi vine să sari de la etaj, dar şi atunci ar fi capabilă să spună cine ştie ce. Remediul situaţiilor echivoce e să schimbi subiectul. Ce să-l întreb? Cîte culori şi nuanţe are curcubeul?"

— Ce-i cu Vîlva Pădurilor?

— O să vedeţi cînd vom ajunge, nu mai are nici un sens toată povestea, dacă o spun acum.

Trandafirii şi florile din parc îmbătau aerul cu parfumul lor. Băncile de pe alee fuseseră luate cu asalt. Muzica, amplificată la maximum, tălăzuia, interferîndu-se, încît din cînd în cînd, cînd undele se suprapuneau, îţi plesneau timpanul. Pe porţiunea dintre baza de tratamente şi cinematograf oamenii se plimbau, deşi în paralel, spre cinematograf mergeau pe partea dreaptă iar spre bază pe partea stîngă, ei realizau un cerc ameţitor de voci, de paşi tîrşiţi pe asfalt. Momîile îşi părăsiseră găoacele, asemeni fluturilor din viermii de mătase, şi deveniseră fluturi de noapte, fascinaţi de plimbarea dementă de la ora aceea.

— Eu o iau înainte, încercaţi să vă ţineţi după mine, altfel nu vom scăpa din înghesuială nici peste o oră. Mă cheamă Adrian, strigaţi şi am să mă întorc.

Adrian îşi făcu loc printre plimbăreţi, urmat îndeaproape de Ria, doar cîţiva metri. Între ei se interpuseră alţi plimbăreţi sau grăbiţi. Coatele veneau din toate părţile, intrîndu-i în spate, în stomac. „Nu se poate merge aşa, încerc să rămîn pe loc, să mă găsească dacă-i trece prin cap că m-a pierdut. Şi eu care mă lăudam că nu m-a pierdut nimeni niciodată!" Îşi strînse mîinile în jurul trupului să-l apere de lovituri. Deodată îl văzu lîngă ea pe dom' Buracu, mai exact mîna lui întinsă printre

trupuri, o prinse şi se lăsă mai mult smulsă decît trasă prin îngrămădeala aceea de trupuri vorbitoare.

După un timp, renunţă la politicosul „scuzaţi", inutil în această împrejurare. Hainele li se lipiseră de trupurile transpirate.

— Iadul pe pămînt! Nu aţi găsit o altă oră mai prielnică Vîlvei Pădurilor decît asta? Toată sînt acoperită de vînătăi. Eu mor, iar lor nici nu le pasă, se plimbă în cerc şi nici nu văd cercul. Orbilor! Momîilor! Fluturi de noapte! Urlu în pustiu, nu mă aude nimeni, nici nu vor să audă sau să vadă.

— Ce? Dangătul clopotelor tale? Fii atentă pe unde calci şi taci, păstrează-ţi respiraţia că avem de urcat.

„Mai înainte, chiar de te-ar fi călcat în picioare, n-ai fi scos un sunet, n-ai fi zis *Au*, căci A vine de la Adrian, aşa cum Ra vine de la Radu şi nu de la razna. Eu o iau razna acum, punîndu-mi mintea cu tine, orgolioaso! Te-aş fi chemat mai repede, dar îl aşteptai pe doctor, iar eu ştiam că-l aştepţi şi aş fi fost un caraghios refuzat. De o jumătate de oră sînt însă un caraghios acceptat. N-are rost să-ţi spun ce gîndesc, pentru că oricum te-aş fi adus să vezi Vîlva Pădurilor, dacă nu azi, atunci mîine sau poimîine. Nimănui nu i-am vorbit despre Vîlva Pădurilor, m-am mulţumit să o văd întotdeauna singur. Dacă vei rîde, va fi sfîrşitul lumii, înseamnă că ai minţit tot timpul, că ai mimat bucuria, supărarea, tristeţea, şi adevărat în tine e doar orgoliul! Nu cred, nu poate fi adevărat!"

Cărarea depăşise ultimele case şi urca spre pădurea de brazi. Femeia venea în urma lui, la un pas. Respira normal. Miros de cetină, de castani în floare, de tei în pîrg îi întîmpină de departe. Drumul intră pieptiş în pădure, se răsuceşte şi lasă din nou doar o potecă. Linişte. Pînă aici nu ajung zgomotele de jos, doar ecoul poate străbate în noapte staţiunea, pierzîndu-se apoi în brazii de pe celălalt versant.

— Fără ochelari, vezi de aproape?

— Da.

— Îi dai jos şi am să-ţi spun cînd să-i pui, te rog.

„De mi-ai fi cerut toate astea ieri, ar fi ieşit scîntei. Recunosc că şi eu sînt puţin scrîntită, dar mă întreci, băiete, mă baţi de departe, cale de trei poşte, mai mult

nu, însă e suficient și atît, ca să mă pot ține de tine, cît de cît".

Părăsiră poteca luînd-o printre brazi. Undeva, spre dreapta, se văzu un loc liber, un luminiș, ziua, iar noaptea, un loc încercuit de brazi. Ria își retrase mîna și se opri. Jur împrejurul ei pluteau lumini, mii de luminițe ce se stingeau în fracțiuni de secundă, răsărind și stingîndu-se altele, mereu altele. În față, în stînga, în dreapta, peste tot, de la pămînt pînă sus, peste ea, un dans de luminițe nemaivăzut. Întinse mîinile să prindă sclipirile, dar ele dispăreau și apăreau peste doi-trei metri.

„Dacă aprind un chibrit sare muntele în aer? E gaz? Ochelarii, lentilele se adaptează luminii, de ce nu și întunericului?" Prin lentile, luminițele prinseră o strălucire fosforescentă. Zborul scînteilor se descifra clar. În mijlocul poienii erau puzderii luminînd mai puternic aerul, luînd forme de flori, de păsări, de vînt. Fața lui Adrian în mijlocul flăcărilor de o clipită avea o culoare palidă — cu reflexe de fosfor.

— Fantastic! Licurici! N-am văzut niciodată atît de mulți.

Urmări traiectoria unei bătăi de aripă, dar nu reuși să o prindă. Încet, înotînd prin puzderia de argint, se întinse pe iarbă chiar sub stratul de lumini. Stele mii căzătoare și înălțătoare, stele reci, dar cîntătoare în fluturarea lor de aripi.

Stînd culcată în iarbă, cu roiul de licurici deasupra, ce i se păreau nebuloase ale unor stele îndepărtate, se minți spunîndu-și că nu sînt licurici, ci stele — stele pe care ea avea puterea să le miște, numai dacă ar fi vrut, ridicînd o mînă; se crezu un uriaș stăpîn pe lună și stele, putea să-și umple buzunarele cu cioburi de stele, să și le resfire în păr. Fără ochelari, vraja era mai puternică. Vedea doar licărul, nu și zborul. Totul în jur avea alt contur, depășind realitatea, trecînd în basm, în minunea clipei aromată de cetină de brad. Cîtva timp își reținu respirația, de teamă să nu le facă rău, dar și așteptînd încordată ca stelele fosforescente să i se așeze pe față, pe mîini. Ridică mîinile căuș și prinse o luminiță vie, ce-i lumină palmele în zborul captiv, bezmetic, rapid de pe un deget pe altul, apoi tot mai încet, și mai încet, sfîrșind în podul palmei nemailuminat. Ria deschise mîinile; după o respirație urmată de o bătaie luminoasă de aripă, scînteia își luă zborul spre înălțimi pierzîndu-se între celelalte chinezării ale serii. „Pentru Vîlva Pădurii te iert dom' Buracu de toate păcatele trecute și viitoare". Adrian se așeză lîngă ea și-i puse în mînă, asemeni orbului, un măr.

— Praznic împărătesc în împărăția Vîlvei Pădurilor, zise Ria și mușcă din măr.

„Un rînd de stele dedesupt, deasupra alte stele" străjuite de brazii înalți și falnici, de foșnetul lor abia perceput în liniștea adîncă a nopții de vară. Dar deodată un fîlfîit de aripi însoțit de fluierături ascuțite trecu peste ei. Ria se ridică, însă în aceeași secundă Adrian o lipi, înapoi, de pămînt.

— Liliecii! În apropiere e o peșteră cu mofete radioactive foarte vechi, ca datare. Acolo își au adăpostul. Datorită reflectoarelor foarte puternice, folosite în timpul cercetării peșterii, i-am paralizat, nu ne-au creat probleme. Lumina licuricilor nu-i impresionează. Întîlnindu-ne în zborul lor, nu scăpăm nepieptănați, asta în cel mai bun sau prost caz.

— Liliecii au foarfeci?

— Ra-cii au, liliecii nu.

— Păcat, îmi făceau un serviciu, mi-ar fi tăiat părul pentru că altfel nu știu cum îl mai descurc, mi-a turnat pe puțin un kil de lac. Nu știi, le place lacul?

— Ra-cilor le place lacul cu ape dulci. Totuși, ei trebuiesc spălați în nenumărate ape înainte de-a fi puși la fiert. Oricît de fierbinte e apa, ei se înroșesc doar, de luminat nu luminează nici cît un licurici, darmite ca soarele. Ra înseamnă soare, nu?

— Și soare. Ce ai în mînă?

— O cutie de plastic transparentă, unde am vîrît cîțiva licurici. Vreau să-i duc colegului meu de cameră.

— Vor muri pînă la vilă.

— Nici vorbă, cutia e plină de găuri mici, ca o plasă.

«Iar dacă ai să ajungi în împărăția Vîlvei Pădurilor să-mi aduci de acolo, ca să te cred că ai fost cu adevărat, cîțiva slujitori de-ai Împăratului licuricilor și atunci te voi crede, dar să-i aduci vii ca să-mi lumineze masa și să moară de invidie vecinii mei, ceilalți împărați». «Tu ce ai să faci cît timp eu colind prin împărăția luminilor?»

«Am să rîd în pumni. Du-te odată să-ți pregătești lasoul sau capcana, căci eu te aștept așa cum ne-am înțeles».

— Știai că nu va veni doctorul?

— Știam că te voi aduce aici, azi sau mîine sau poimîine, într-o seară. Mai vrei un măr?

— Singurul lucru pe care mi-l doresc e să ajung cît mai repede la vilă, dar acum, imediat, altfel simt că mor, că-mi plesnește inima. Nu-mi pasă de lilieci, vreau la vilă!

— Pentru dumnezeu, ce s-a întîmplat? Ce-am făcut?

— Nimic, nimic! Nu pot să-ți explic, dar am sentimentul că la vilă s-a întîmplat ceva. Trebuie să ajung acolo cît mai repede. Te implor, cunoști drumul, ia-o înainte și fugi cît poți de tare. Am să rezist, nu am corsetul pe mine, pot alerga. Înțelege-mă, ceva nu e în ordine, nu știu ce, dar nu e bine.

— Plecăm. De la cinematograf o vom lua pe drumul ce dă în spatele vilei, e mai scurt și nu ne vom întîlni cu nimeni, sper că fluturii tăi de noapte s-au culcat.

Ieșiră în potecă și coborîră de parcă din spate ar fi venit pe urmele lor Muma pădurii sau Muma zmeilor. Panta ușor înclinată, a dealului, le accelera viteza pașilor, amenințîndu-le echilibrul. Vreascurile trosneau sub bascheți. Brazii și castanii fugeau din calea lor, ascunzîndu-și neclintirea în fața trupurilor purtate de vînt și spaimă. Stațiunea părea un brîu de licurici prinși în ace de gămălie.

Ria îl depăși în apropierea cinematografului și, fără să-și schimbe cadența, ritmul, coti pe drumul ce ducea la vilă. Rarii trecători se uitau cu mirare la veșnica sută de metri a alergătorilor din mijlocul drumului.

În apropierea vilei, Ria simți că nu mai rezistă, mii de ace îi cuprinseseră gîtul sufocînd-o, însă pașii ce veneau din spate o obligară să continue. Nu mai era mult, ocoli vila, luminile ardeau în ambele camere, nimic rău sau nimic bun deocamdată. Pe scări se opri. Picioarele nu o mai ascultau, respirația precipitată, scurtă o sufoca. Adrian o tîrî după el, pe scări, pe coridor, deschise ușa camerei ei, dar înăuntru nu era nimeni. Rezemată de tocul ușii strigă sugrumată.

— Bună! Bună!

Buna apăru însă din camera lui Adrian.

— Doamne, mult ați mai stat, poate muri omul pînă veniți voi. Îi este rău prietenului dumneavoastră.

Ultimele reverberații ale unui arc nevăzut o propulsară pe Ria în cameră. Eugen, palid, verde, cu broboane reci de transpirație pe față, tremura sub maldărul de pături aruncate peste el. Ria trase păturile de pe el și-l obligă să se ridice.

— En, mă auzi? Vreau să-mi răspunzi clar la tot ce te voi întreba. Ce te doare?

— Capul și stomacul. Mor. Acoperă-mă, îmi este frig.

— En, deschide ochii, și uită-te la mine. Dacă nu execuți tot ce-ți cer, nu te pot ajuta. Prinde-mi mîinile și strînge cît poți mai tare, mai tare, En. Bun. Culcă-te. Bună, dă-mi repede un ac.

Buna trase un ac de croșetat din ciorapii la care lucra. Ria ridică păturile de pe picioarele lui Eugen și-i înțepă tălpile. En își retrase picioarele mormăind un *au* stins.

— Dați drumul apei calde de la chiuvetă. Bună, adu-mi te rog bicarbonatul, am văzut că ai un pachet. Pe masă sînt cîteva lămîi, dacă mai ai ceapă ad-o. Geanta mea unde este?

— Nu te speria, e aici.

— Unde ai fost și cu cine?

— La restaurant, la „Căprioara", cu inginerul Duică și cu colega ta de cameră.

— Cine a ales masa și meniul? Ce ați mîncat?

— Prostii. Eu am găsit masa, altceva nu aveau de mîncare decît salată de vinete, tartan sau grătar cu salată de castraveți. Am mîncat salată și tartan.

— S-a ridicat cineva de la masă, în timpul cinei?

— Doamna a dat un telefon acasă. Lasă prostiile, mai bine cheamă doctorul.

— Nu chem pe nimeni En, încerc să rezolv eu ce se poate rezolva, nici un doctor nu te poate ajuta mai mult. Bănuiesc o intoxicație alimentară, dar, în cazul în care în noaptea asta te vor vizita ciocli, înseamnă că e mai mult decît o simplă intoxicație. Riscurile intră în arta ta, cascadorule!

— Îmi e tot mai rău, nu-ți dai seama ce faci?

— Ba da. După fuga trasă, acum mă relaxez, aștept. Ați băut ceva?

— Ei, o sută de coniac, cu pepsi.

— Cum ți-o fi norocul, băiețaș! Bună, curăță ceapa și toac-o. Eu îi pregătesc frumosului un coctail. Luă cana mare de pe masă, o umplu cu apă caldă, puse bicarbonat, iar Adrian stoarse două lămîi. Ria deschise geanta, răsturnă conținutul pe pat, o deplie, pipăi buburuzele colorate și apăsă din exterior pînă simți în palmă o capsulă albă.

— En, iei pilula și bei apă cît poți de multă, trebuie să vomiți. Nu mă obliga să-ți torn cu forța apa în gură.

— Miroase îngrozitor a ouă clocite, nu o suport!

— Și salata ta de vinete sau tartarul miroseau a ouă clocite, dar le-ai mîncat, acum bea aghiazmă, drace!

Eugen înghiți capsula, dar cu greu reuși să bea jumătate din apă. Ria îi luă paharul, îl umplu, apoi i-l turnă cu forța, ținîndu-l de nas. Adrian stătea lîngă ei cu cana de apă, atent să umple cît mai rapid paharul.

Livid, transpirat de moarte, Eugen refuză cel de al cincilea pahar.

— Zece bei, băiețaș, chiar dacă pentru asta va trebui să te bat. Fă-mă fericită, En, bea și vomită.

— Nu mai pot, Rea ai milă, te implor.

— Mila nu intră în sectorul sentimentelor mele. En, te rog să te ridici și să mergi la baie.

— Nu pot, capul mi-e de plumb.

— Am cîteva cuve în portbagaj, le aduc imediat, zise Adrian și dispăru.

— Bună, vezi, nu ți-ai uitat vreun ac în camera unde ai stat? Mă gîndesc că fosta mea tovarășă de tăcere l-a găsit și nu știe ce să facă cu el.

— Pe toate le știi, tu fată, mi se desfăcea ciorapul fără să văd, zise Buna, ascunzînd în mîneca bluzei acul.

— Pămîntule bun, așa-i că nu mă lași? E o intoxicație stupidă și atîta tot, nu-i așa?

— Fii liniștit, te salvez, am tașca plină cu minuni. N-a vrut Sconcs-ul să mi le dea, dar pînă la urmă n-a avut încotro. Cînd aduce cuvele, am să-ți dau să miroși ceapa tocată de Buna lui Dumnezeu, te rog, En, să o aspiri, altfel te oblig.

— Zîna . . .

— Haplea? A vomat la viața ei cît pentru două vieți, apoi a mîncat de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Îți

amintești cînd a avut pojar și zicea că și tine că nu mai poate? Totuși a rezistat, a ascultat și a luat medicamentele, deși puroiul îi curgea, nu alta, în gît.

— Rea, îmi vîjîie capul, nu mai pot, simt cum toate zboară în jurul meu, chiar și eu. Și nu mai vine . . .

— Am adus cuvele.

— Îți aplic compresa de ceapă. Sîntem numai noi, En, totul e în regulă.

— Buna, să vină Buna. Închide ușa și ieși pe balcon. Am să beau coctailul pregătit de tine, dar te rog să ieși.

— En?!

— Te rog pleacă, nu mai rezist. Ia-l și pe el.

Lumina le arunca umbra trupurilor jos în iarba crudă și înaltă. Bordura balconului era rece. Ria își lipi fruntea și brațele de ea, rămase așa pînă ce piatra îi fură căldura trupului și aburul de zăpăceală, de nebunie al frunții. „Pentru a-i convinge pe ceilalți că am dreptate, trebuie să cred eu în ceea ce vreau să fac. Nu există nici un risc, își va reveni. Și dacă totuși există un cît de mic risc și fac două greșeli fatale dintr-o dată? Prima e viața lui En, a doua, de ce nu? a mea. În cazul în care nu e intoxicație, ei știu că acum îi este rău, deci trebuie chemată salvarea, medicul. Eu nu trebuie să exist. Prezența și intervenția mea îi vor duce urgent la mine, eu voi deveni ținta numărul unu. Pentru cine? Cine sînt vînătorii? De cine va trebui să mă apăr? Deocamdată e necesar să-l apăr pe En și pe prostul ăsta de dom' Buracu, care, odată plecat En cu salvarea, devine ținta numărul unu, el este doar vînatul cel mare, pe el îl vor, dar viu și cît mai deștept posibil, el e mina de aur căutată și descoperită nu după Vîlva Băilor ci după Vîlva descoperirilor lui! N-am ce-i face, el va coborî să dea telefon, de la recepție".

— Îl cauți pe doctor, din pămînt din iarbă verde, din carul cu fîn, de unde știi, îl aduci aici, chiar de crapă pămîntul.

— Crezi că e altceva, mai grav?

— Nu știu, tot ce știu e că am nevoie de doctor.

— Mașina . . .

— Nici o mașină, dai telefon. Sub nici un motiv nu părăsești vila. Am ieșit ca proștii pe balcon, sîntem niște ținte minunate pentru lupii singuratici.

— Şi eu sînt un lup singuratic, iar numele meu e Adrian.

— Am impresia că mă crezi chiar tîmpită de-mi repeţi pentru a *n*-a oară că te numeşti Adrian. Îmi spui şi cum să pronunţ? Ca pe un stadion: A-dri-an! Ca în filme: A-dri-a-a-an?

— Să-mi spui simplu: Adrian. Într-un cuvînt. Încă ceva: tîmpiţii nici în vis nu văd Vîlva Pădurilor, deşteapta pămîntului! După cum te comporţi, însă, cred că nu eşti normală, eşti cam nebună.

— Am calculat, mă baţi, cale de trei poşte, nu mai mult, altfel nu mă pot ţine de tine. Vorbeam de telefon, nu? Se pare că En e la capătul puterilor. Cum e, Bună?

— S-a liniştit. Doamne, greu i-a fost! Mai trebuie să bea apă, că m-am săturat eu numai uitîndu-mă, dar el, săracu?

— Fericiţi cei săraci cu duhul! Dacă nu ar fi băut ar fi avut fericirea să se transforme în îngeraş. Aripile îţi lipsesc, băieţaş, în rest arăţi destul de bine, eşti cald, asta e un semn bun. Va trebui să mai înghiţi o pastilă şi apoi te învelim, dar nu ai voie să dormi. Fără surprize proaste.

— Am dat tot afară, nu mai vreau ceapă în viaţa mea. Vreau să dorm.

— Eşti încă în fîntînă, Harap Alb, dacă adormi creşte apa şi tu nu ai s-o simţi cum te cuprinde. După ce vine doctorul, îţi promit că te las să dormi.

— E grav, Rea? Ai spus că nu-l chemi şi totuşi...

— Înghite pastila şi-ţi explic. Aşa, eşti un copil adorabil. Nu te strîmba, vei fi cel mai apretat bărbat din lume. Bună, stai jos şi spune-mi: ai găsit acul?

— Le-am stricat seara, cu mirosul meu de ceapă. Să le fi văzut cum au sărit să deschidă uşa, geamurile, de parcă intrase o dihanie în cameră. Nu are nimic, îşi punea moaţele în păr şi-i umbla gura, ca o morişcă.

— Celălalt? întrebă Eugen.

— Nu ştiu, probabil coniacul i-a salvat, dacă era cazul. Cine-mi poate spune adevărul? Tu, nici într-un caz, chiar dacă începi să ai un puls normal, numai să nu-mi tragi clapa şi să mă minţi. Spune-mi ceva, orice; în schimb, am să-ţi dau o lămîie să o sugi încet, nu te strîmba, am să fiu bună şi nu-ţi dau zahăr, o mănînci aşa. Cînd o termini, îţi mai dau una. Spune-mi ce te-ai fi făcut dacă mîncam eu ciuperci bolînde?

— Mă doare capul şi ochii. Lumina e prea tare, stinge-o!

— Prefer să te doară doar pe tine capul şi nu pe amîndoi, deşi nici al meu nu mai rezistă mult.

— Unde ai fost?

— Ziceai că te doare capul, dar văd că-ţi bubuie, umbli cu subtilităţi. Vrei să verifici ce ţi-a spus dom' Buracu.

— Nu mi-a spus nimic privind programul vostru comun. Din pricina plimbărilor voastre puteam da ortul popii; ce-ţi pasă ţie? Te plimbi. Nu ştiam că eşti amatoare de plimbări tîrzii, pe viitor voi avea grijă, eu îţi voi alege partenerii şi le voi fixa cu stricteţe itinerariul şi ora la care să te aducă acasă. Ascultă, încercarea lui Eugen de a se ridica se frînse la jumătate, ascultă, eu l-am rugat pe doctor să te invite la restaurant. Fii liniştită, i-am spus că eu plătesc masa. Ce mă enervează e că tu-l cunoşti de mai demult pe doctor, aşa-i? De unde? Eu nu ştiu nimic de existenţa lui.

— De fapt, ce ştii tu despre mine? În primul rînd, că am o fată nebună, nebună de legat. Fals. Am doi copii, minunaţi şi normali, în acelaşi timp, ca toţi copiii de pe pămînt. Cînd pe tine te amuză minunile lor, mie îmi vine să-i arunc de la etajul şase, vreau cinci minute de linişte, fără întrebări, fără uşi trîntite, fără fazan. Doi: Întotdeauna zici că nu ţi-ai dori o soţie aiurită, aşa cum e soţul meu. Aici te înşeli cel mai rău şi de fapt te minţi pe tine însuţi: e cel mai tandru soţ şi părinte din cîţi cunosc...

— Repară chiuvetele cînd curg, prizele cînd sar în aer...

— Spre deosebire de tine, el recunoaşte că nu face nimic în casă, tu în schimb te lauzi că faci totul. Trei: Ce ştii tu despre parcurile pline cu trandafiri îmbobociţi, despre trandafirii ce înfloreau a doua zi în toate camerele de la căminul de fete? Nimic. Află că pe doctor îl ştiu de la furtul de trandafiri, pe vremea aia tu înnodai coade zmeielor, băieţaş. Cine dracu te-a adus pe tine în biroul meu, n-ai găsit un alt scaun liber în altă parte? Culmea e că abia te-ai aşezat şi ai şi început să te crezi

stăpîn peste toate lucrurile, mărinimosule! Altădată, te descurci singur, nu te mai iau cu mine.

— Aiurea, eu am cerut să vii cu mine, ție nu-ți trecea prin cap nici tăiată bucățele.

— Gata! Ce-a spus doctorul? L-ai găsit?

— Vine imediat. Abia am reușit să dau de el și să mi-l aducă la telefon. S-a întîmplat ceva la policlinică, dar a promis că vine. Nu strălucești, bătrîne, însă te-ai colorat, nu mai ești întruchiparea suferinței pe pămînt.

— Noi sîntem de prisos din moment ce vine trimisul lui Hipocrat. Tu mănîncă lămîia, e coaptă, nu-i aguridă și nu mai fă mutra asta de răstignit, ai scăpat.

— De ce l-ai mai chemat?

— Am nevoie de prezența lui aici, el e cel care te-a salvat, el și Buna, să vă intre la toți în cap acest lucru. Ai auzit, Bună?

— Eu nu pricep ce faceți voi, dar proastă nu sînt, aveți voi treburile voastre de umblați unul după altul ca nebunii și tot ziceți că nu vă cunoașteți. Lucru bun nu-i, orice ați zice voi, parcă sînteți ficiorii mei cînd n-au ochi să se vadă unul pe altul și de supărare umblă unu în picioarele celuilalt, că eu toată tremur că acu-acu se iau la bătaie și fac moarte de om. Cînd intru în casă, iar se iau la ceartă pentru mine: de ce trebuie să le știe mama pe toate? Proștii, habar n-au că eu știu totul chiar și atunci cînd nu-s de față. Stai, fată, jos, lasă supărările pe trandafiri, că-ți fur mîine un braț. A venit și lupu, să văd cine pleacă?

— Bună seara, zise doctorul intrînd în cameră.

Ria se uită la el mirată. Radu, îmbrăcat în halat, arăta aburit, prăbușit, de nerecunoscut, îmbătrînit, cu firele de păr lipite de chelie. Transpirația îi curgea continuu pe lîngă perciuni.

— Ce ai mîncat? Vinete sau tartan?

— Amîndouă.

— Felicitări! Ești al 17, pînă la ora asta. Cel mai grav e un copil, am cerut să-mi trimită salvarea și medicamente, să vină sanepidul. Îi dau afară pe toți de la restaurant, le voi servi specialitatea casei: mătura, să mături în altă parte nu aici. Rea, cît timp îl consult, pregătește într-o cană...

— Nu mai e nevoie, l-am curățat, cu un vomitiv și

o compresă cu ceapă, care a făcut minuni. I-am făcut un coctail: apă caldă de la chiuvetă, deci carbo-gazoasă, sulfurată, bicarbonat și lămîie. Apoi i-am dat un amidon miraculos. Văd că a început să devină scorțos de apretat ce e.

Radu se aplecă și-i luă mîna în mîinile lui mari, transpirate, tremurînde de oboseală, o bătu încet, dojenitor.

— Vomitiv nu-i mai pot da copilului, i-am administrat deja o doză puternică și degeaba, am să încerc ideea cu ceapa. Am însă nevoie de amidonul tău fermecat, îți dau în schimb ceai de mușețel, două-trei zile va ține regim. Te-ai descurcat de minune, de ce m-ai chemat?

— Nu știam dacă e intoxicație sau altceva, și într-un caz și în celălalt tu trebuia să-l tratezi, să-i dai medicamentația necesară. Nu?

— Ai o șapcă grozavă! Toate privirile din sală s-ar fi întors după noi, ce mîndru aș fi fost.

— Ra, uite medicamentele, ți le dau pe toate cîte le am, pleacă și nu mai vorbi tîmpenii! Află că m-am dus la coafor, și mi-a făcut un cap cît o turiță, m-am împopoțonat ca o pupăză, ca o varză creață! Mă bucur că nu ai venit, mă bucur că-ți place șapca mea și să știi că-s fericită că mîța asta stoarsă și întinsă la soare are doar o simplă intoxicație!

*

Dan strînse de pe măsuță resturile de mîncare, le puse pe tavă, alături de ceștile de cafea și le duse dincolo, în biroul secretarei. Umplu o cană cu apă și reveni în biroul colonelului. Stăncioiu își aprinse o țigară și își așeză picioarele pe un scaun.

— De mîncat am mîncat, de dormit vom mai vedea. Acum să-mi spui ce vești ai despre Mihaela.

— Aproape nimic. Și-a vîndut lucrurile după ce au luat salariul, nu a cerut învoire să plece undeva și de vizitat la fabrică nu a vizitat-o nimeni. La ieșirea din schimb a cerut un taxi, fată deșteaptă, dacă ținem cont că avea la ea în jur de zece mii. Cît timp a fost la lucru nu a căutat-o nimeni acasă, nici măcar întîmplător sau din greșeală. Ajungînd acasă, cu taxiul, l-a rugat pe șofer să o conducă pînă în casă, omul a mers cu ea,

după care a plecat. E prea mare spaima ca să fie motivată numai de simplul fapt că avea banii la ea. A blocat ușa și pe întuneric s-a culcat. Să vedem mîine dimineață ce face sau cine vine să-i facă o vizită, nu mai e mult pînă atunci, scăpăm de o grijă sau dăm peste altele.

Zvîcnetul telefonului îi făcu să tresară.

— Ascultă și tu, îți notezi totul și apoi confruntăm, nu trebuie să ne scape nimic, trebuie să fie oamenii noștri cu mașina, zise colonelul și ridică receptorul în același timp cu Dan, care ridicase aparatul de ascultat și își pregătea pixul pentru scris.

— Să trăiți, tovarășe colonel, spuse Țenț rapid, fără a-i lăsa interlocutorului timp să zică ceva. Am reușit, vă vorbesc din apartamentul lui Adrian Buracu. Dacă nu era tîmpitul de Sconcs și de Dan atunci în bucătărie, rezolvam pe loc și la timp misterul pătrunderii în apartament. M-am bazat pe ajutorul lor dezinteresat și am intrat ca prostul pe ușă. Nu pe ușă se intră și nici cu magnet. Cred că Sconcs-ul avea un magnet pe creierul mic, de nu mai vedea în jurul lui decît supermagnete, povești științifico-fantastice brodate pe o treabă veche de cînd lumea, un fleac în fond. Intrarea și ieșirea din apartament, fără vizita făcută familiei Crăciun, durează totuși 23 de minute, am cronometrat chiar și bîjbîiala mea, care nu este exclus să o fi avut și celălalt, doar nu în fiecare zi intră în apartamente situate la etajul opt, venind de pe acoperiș.

În plus, eu am mai făcut o dată drumul, deci mi-a fost mai ușor. Alo! Mă ascultați?

— Te ascult, alpinistule! Însă, dacă bine îmi aduc aminte și sper că nu m-a părăsit încă memoria, eu ți-am interzis escaladările.

— Exact, dar eu am coborît. E o mică diferență, nu, între a escalada și a coborî?

— De diferența aceasta am să țin cont altă dată. Acum ce vrei, să-ți ridic o statuie?

— E imposibil, sînt la etajul opt și nu am văzut în viața mea o statuie atît de mare. Îi ridic eu una lui Dan, care se ține de bancuri proaste. Nu putea să-mi spună că s-a ieșit prin apartamentul familiei Crăciun, evident, trecînd prin bucătărie și nu prin sufragerie?

— Nu, nu avea cum, întrucît tu te jucai cu țîncii, în țărînă, bambilici.

— Eroare, de două ori eroare: una, că ne-am jucat pe asfalt și a doua, că ne-am jucat de-a raiul.

— Vezi, ai grijă să nu zbori. De la etajul opt, pînă ajungi pe raiul desenat de tine pe pămînt, ai toate șansele să devii îngeraș.

— Serios? Credeți că s-ar putea să am vizitatori? întrebă Țenț fără urmă de glumă, mai degrabă speriat de cursa în care intrase.

— Acum e tîrziu, poți să te culci liniștit, însă pentru următoarele nopți nu-ți garantez. Somn ușor îngeraș, îți doresc să visezi numai raiuri, dar, înainte de-a închide, spune-mi ce se întîmpla dacă-ți spunea Dan pe unde a ieșit vizitatorul?

— Nu eram la un pas de a-mi frînge gîtul ieri noapte! Ușa și fereastra de la bucătărie nu au putut fi închise cu magnetul cum dorea Sconcs-ul și nu din cauza ploii cum s-a crezut, ci pentru că nu se închid pur și simplu. Așa stînd lucrurile, am vrut să cobor prin balcoanele de la sufragerie, aici ușa se închidea, dar cînd m-am trezit pe acoperiș mi-am dat seama că îmi este frică, mi-a fost imposibil să-mi înving frica și să cobor. Azi, cînd am aflat că s-a ieșit prin apartamentul familiei Crăciun, am fost convins că numai prin balconul de la bucătărie s-a intrat și s-a ieșit. Am refăcut drumul și am putut intra fără magnete și alte minuni.

— Cum ai făcut?

— Dan trebuie să vină să-mi deschidă ușa; dacă vine în noaptea asta, să vină direct pe balcon și-i arăt, altfel vă spun noapte bună și spor la dezlegarea cuvintelor încrucișate!

— Noapte bună, băftosule!

*

Crengile brazilor, adiate de boarea dimineții, rupeau primele raze ale soarelui, împrăștiindu-le peste stropii de rouă în mii de culori. Din cînd în cînd se auzeau scurte ciocănituri urmate de o chemare, „Mariana!“, și iar două nuci lovite sunau în liniștea pădurii, cînd mai apropiate, cînd mai îndepărtate.

Veverițele chemate toate cu același nume de fată veneau la chemarea celor fără de somn, își primeau nuca și dispăreau, ca un vis, pe creanga unui brad. În vilă era liniște. Parchetul dezlipit, de pe hol, aștepta somnolînd primele uși deschise, primii pași ce ar fi adus cu ei dacă nu alte uși deschise, atunci cu siguranță ar fi pus în mișcare zecile de robinete și dușuri cîntătoare.

Palid, cu cearcăne imense, Eugen stătea în pat neîndrăznind să se miște. Fiecare mișcare se reverbera pînă în creier producîndu-i dureri și așa de nesuportat. Totul în jur i se părea îmbibat în sulf, cu iz de cocleală și acru. Adrian, mult aplecat peste masă, într-o poziție incorectă, scria. Filele pline cu formule le așeza în partea stîngă cu grijă, să nu-l trezească pe Eugen. Precauție inutilă întrucît acesta îl urmărea de mai multă vreme, fiind deopotrivă atent la pagina terminată și la ceas. Cronometra un anume scîrțîit al pixului pe care durerea lui de cap îl amplifica de mii de ori, pînă la exacerbare. Era același sunet auzit ieri după-masă cînd îl rugase pe Adrian să așeze sub fila de scris un ziar. Adrian, concentrat asupra celor scrise, nu sesiza poticnirea și scîrțîitul pixului, în schimb pe Eugen, datorită durerii de cap, îl enerva, îl deranja. Făcînd o medie a paginilor scrise și a sunetelor auzite, ajunse la concluzia că fiecărei pagini îi reveneau trei-patru sunete, nu multe, dar pentru el enorme. Cronometrul nu-i spusese nimic, totul depindea de pagină, de ritmul de scris, cînd mai lent, cînd mai grăbit, febril.

„Rău am ajuns dacă-i calc pe urme deșteptei aleia de nu-i plac butonii și acele de cravată. Mie nu-mi plac pixurile. Față de ea, eu am o scuză, scuza șoricelului: «da, dar eu am fost și bolnav». Rîdă cine o vrea, dar mie nu-mi plac pixurile".

— Academiciene, de unde ai tu pixurile, cine ți le-a făcut cadou?

Adrian se întoarse brusc, scaunul scîrțîi prelung, obligîndu-l pe Eugen să-și prindă capul în mîini, respirînd sacadat, aiurea.

— Scuză-mă, n-am vrut, am crezut că dormi. Am umblat ca o pisică prin cameră, să nu te trezesc. Să-ți fac un ceai?

— Pixurile, de unde le ai?

— Le-am cumpărat în timpul congresului, sînt excelente. Pasta scrie uniform, nu se întinde ca a noastră după ce scrii cîteva pagini și se încălzește puțin pixul. Acestea îmi ajung aproape doi ani. Acolo, dacă-ți cumperi un pix sau două ești în pierdere, pentru că luate separat fac, ca preț, cît o trusă, așa că eu mi-am luat un set. Ce te deranjează?

— Sunetul, poticnirea pe care o au din cînd în cînd. Colegilor tăi le-ai adus tot pixuri din astea?

— Nu, pentru ei am adus tuburi cu pastă, fiecare are pixul său de ani de zile. S-au obișnuit și nu vor să-l schimbe. Mai întîi nu ți-au plăcut butonii, acum pixurile, cred că exagerezi.

— Butonii, ei nu i-au plăcut și știu de ce, mai exact bănuiesc: i s-a părut caraghios ca un bărbat să iasă de la ștrand pus la șapte ace. Însă de la butoni am ajuns eu la pix, trebuie să verific de ce se poticnește din cînd în cînd. Cheam-o, te rog.

— Ești nebun, la ora asta? Tu nu-ți dai seama că e încă devreme, doarme?

— De ce îți este frică tot nu scapi și mai slăbește-mă cu aerele tale de domnișoară bătrînă, garnisită pînă în vîrful unghiilor cu pudoare. Ieși pe balcon, te mai uiți ce fac veverițele, vezi dacă au ușa deschisă, o chemi și de nu-ți răspunde intri în cameră. Mie un costum de baie îmi spune mai mult decît o cămașă de noapte, ție nu?

— Degeaba încerci să-mi explici, e cu totul altceva ceea ce îmi ceri.

— Perfect, nu-ți rămîne decît să te îmbraci ca pentru o vizită, nu uita florile, și poftim pe ușa din față. Dacă Buna e acasă surpriza va fi dublă, ai grijă ce vorbești și pleacă o dată.

Adrian se îndreptă spre balcon cu aerul condamnatului la ghilotină. Parșiv, Eugen e atent la fiecare mișcare, vrea să-l audă cum o strigă, însă pe balcon nu se aude nimic, apoi pașii lui Adrian care se întoarce și peste cîteva clipe pe ușă intră Ria îmbrăcată cu un capod, peste cămașa de noapte. Ochelarii îi ascund ochii cîrpiți de somn. Mîinile nu știu ce să cuprindă mai repede, faldurile capotului sau părul răvășit. Se apropie, împleticindu-se, de patul lui Eugen, îi pune mîna pe frunte.

— Ce s-a întîmplat? Îţi este rău?

— Mă doare capul îngrozitor, dar nu asta-i important. Iei pixurile şi te duci cu ele la farmacie. Sconcs-ul să le controleze cu mare atenţie, imediat.

— Eu? Eu nu am voie să mă apropiu de farmacie, iar la ora asta încă nu-i deschisă oficial.

— Indiferent că a fost intoxicaţie alimentară sau nu, din acest moment Adrian nu va mai face nici un pas fără unul din noi, pe el în aceste condiţii nu-l pot trimite singur. Alege, ori te duci singură, ori te duci cu el, dar acum.

— Mergem împreună, zise Adrian. După cîte ştiţi, bănuiesc că şi ei ştiu, eu am o parte din aparate instalate la farmacie, astfel nu va părea suspectă vizita mea. Te îmbraci pentru înviorarea de dimineaţă, vom alerga pînă la farmacie, poate aşa reuşim să acoperim crosul de aseară, altfel bătaia puştii lor are o ţintă fixă.

— Ai dreptate, în două secunde sînt înapoi. Buna e dusă în piaţă după brînză proaspătă, cînd vine va sta aici, chiar numai simpla ei prezenţă te poate apăra de surprize.

După plecarea Riei, Adrian îşi strînse hîrtiile de pe masă şi le puse într-o mapă.

— Tu vorbeşti serios, chiar te gîndeşti la o eventuală atacare a mea? Te întreb pentru că eu nu mă ştiu apăra, nu mă ştiu bate; în cazul acesta nu văd cum aş apăra-o pe ea, cînd pe mine însumi nu sînt în stare, iar ea cu corsetul ei medical...

— Ai intrat deja în panică? Fii liniştit, ea este cea care te va apăra şi nu tu trebuie să o aperi, se descurcă mai bine ca mine, nu-ţi fie teamă. Eşti în mîini bune. Cu o condiţie: să nu îndrăzneşti să vorbeşti urît despre mere că te bate măr-măr.

*

La o masă lungă, joasă, cu scaune ce frecau cimentul de înnebuneau urechile, cîţiva oameni completau formularele. Mihaela se ridică prima şi cînd se întoarse spre ghişeu se izbi de un bărbat înalt, ce stătuse tot timpul în spatele ei.

— Ah!

Ochii şi mîinile fetei căutau disperaţi o portiţă de salvare.

— Dan Berinde ne este prieten la amîndoi, ieri i-ai promis că-l cauţi. Caută-l acum, înainte de a expedia banii, altfel nu te va putea salva. Trimiţînd aceşti bani, viaţa ta e în pericol.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, n-am auzit în viaţa mea de Dan şi mai cum? Ce vreţi de la mine?

— Mihaela, nu te juca! Viaţa ta şi a lui Adrian Buracu depind de trimiterea acestor bani. În buzunarul stîng al hainei am o legitimaţie, scoate-o tu ca să nu crezi că vreau să-ţi fac vreun rău. Dacă nu crezi, dă-i un telefon lui Dan şi o să-ţi spună el că de ieri eu sînt îngerul tău bun. Dar nu mai e nevoie de nimic, cea mai bună dovadă e chiar Dan în carne şi oase.

— Bună, Mihaela, vii cu noi sau nu?

— V-aţi grăbit, peste un sfert de oră veneam oricum la dumneavoastră, din pură curiozitate: voiam să văd cum stăm cu cele două palme, zise Mihaela şi băgă în geantă formularul de expediere.

— Cum stăm, Staicule, merită sau nu cele două palme?

— Peste un sfert de oră merita o bătaie bună, acum merită, zău că merită altceva, şi Staicu se apleacă şi o sărută în creştetul capului.

— Vii cu mine cu maşina sau cu el? o întrebă Dan.

— Cu îngerul meu păzitor, asta parcă încercaţi mai înainte să-mi explicaţi că sînteţi?

— Atît numai, altfel mă omoară nevasta şi copiii.

Colonelul Stăncioiu îi aşteptă în biroul său uitîndu-se la setul de fotografii mărite.

Cei trei intrară calmi, degajaţi, doar florile lipseau şi o gazdă gata oricînd să primească musafiri neaşteptaţi.

— Te laşi aşteptată, Mihaela, zise colonelul şi îi indică un fotoliu, să ia loc.

— Cînd un om semnează, fără să-şi dea seama, o poliţă în alb, nu ştie niciodată exact pentru ce şi pentru cît a semnat, care este suma exactă. Mai întîi, trebuia să-mi achit poliţa, trimiţînd considerabil mai mulţi bani decît mi-au fost daţi. Apoi, aş fi venit aici deoarece sînt sigură că aş fi fost urmărită, pentru dobînzi imaginare, de cel ce mi-a dat banii.

— Un singur lucru nu ai avut în vedere, reacția imediată a celui care primește banii. Mai ai formularul, vreau să văd și eu cui îi trimiți banii.

Mihaela deschise geanta și-i întinse formularul. În timp ce-l citea, biroul fu străbătut de un fluierat lung.

— Scrii aici că „Sîntem chit"; crezi cumva că el se va mulțumi doar cu primirea banilor?

— Nu cred, de aceea i-am spus tovarășului Berinde că o dată, cîndva, îl voi căuta. Azi era acel cîndva.

— Pentru început, ca să nu existe nici un dubiu în privința identității destinatarului, te rog să te uiți peste fotografiile astea și să-mi spui dacă recunoști pe cineva.

Mihaela luă fotografiile. Multe din ele nu-i spuseră nimic și le așeză pe birou.

— Șeful meu? Ce face aici, cu mîinile ridicate? I s-a întîmplat ceva?

— Încă nu. Deocamdată, acolo, încheie pace.

— Fără mănuși! E prima dată cînd îl văd fără mănuși. Dintr-o dată un val de abur roșu i se așeză pe frunte, pe obraji. Cine-i femeia? întrebă Mihaela.

— Femeia? Nu are importanță, pe noi altceva ne interesază.

— Aveți dreptate. În aceste două fotografii este destinatarul mandatului. În rest, în afară de șeful meu, nu recunosc pe nimeni.

— Uită-te bine, în liniște, poate mai recunoști pe cineva, poate l-ai văzut împreună cu prietenul tău...

— Nu, el venea întotdeauna singur. La început, este adevărat, nu m-am uitat să văd de unde vine, cu cine, dar de la un timp am fost atentă, atentă chiar și la pietrele pe care călcam. Nu o să mă credeți, dar cînd eram singură, pe o stradă, mergeam pe mijlocul drumului de frică, însă niciodată nu am observat ceva în neregulă, deși ajunsesem să mă tem și de umbra mea. Cel mai tare mi-a fost frică de mine, că nu am să rezist amenințărilor și bătăii și am să spun lucruri ce i-ar fi nenorocit pe colegii mei, nu numai pe mine.

— Să o luăm sistematic, cu ce începem?

— Cu începutul. Știu lecția pe dinafară, asta a fost rugăciunea mea de dimineața pînă seara din ultimele luni. L-am cunoscut în urmă cu aproape trei luni, într-o seară la dans, la Discotecă. Amabil, manierat, sclipitor

în vorbe, atent pînă la cel mai neînsemnat gest. După dans, m-a condus acasă. A doua zi ne-am întîlnit iarăși, întîmplător, așa am crezut atunci, dar nu era adevărat, de asta mi-am dat seama mai tîrziu, practic mă urmărea, mă căuta. Ne-am plimbat, mi-a povestit despre el, despre munca lui la mină, spunea că este inginer miner. Comparîndu-l cu oamenii mei din laborator, care sînt și ei ingineri, matematicieni, chimiști, mi-am dat seama că exista o diferență. De la început balanța s-a înclinat în favoarea lor; cu timpul, în locul lui, în balanță, am descoperit un mare gol. Credeam că mina e de vină, dar singurul vinovat era aburul și ceața de pe ochii mei; amorul meu era un balon umflat. Dar toate acestea le-am văzut tîrziu, cînd mi s-a clătinat un dinte în gură, pînă atunci, nu. Ne vedeam destul de des, absențele erau motivate cu munca la mină, drumul pînă acolo. De fiecare dată, îmi aducea mici fleacuri, dar suficiente ca eu să nu văd pe unde calc. Le-am vîndut pe toate, ieri. Am vrut să-l prezint părinților mei și colegilor, dar nu a vrut, pretextînd că încă nu e momentul; iar el nu are vîrsta puștoilor ce mi-au făcut mie curte și au rezimat gardul casei noastre. Cînd va considera el momentul potrivit, va veni să mă ceară părinților mei în mod oficial. Odată mi-a adus o rochie superbă, trebuia să o îmbrac în seara respectivă urmînd ca la ora opt să mă ia cu taxiul de acasă. La restaurant am aflat surpriza pe care mi-o pregătise: ne logodeam, dar logodna trebuia să rămînă marele nostru secret. Logodna mea de pleu ordinar! Degeaba îmi repet că am fost o proastă, că nu mai pot schimba cu nimic lucrurile. În seara logodnei am avut tot timpul sentimentul dedublării, eram fericită, dar un pitic mic-mic îmi spunea că sînt o caraghioasă în rochia aceea lungă și pretențioasă stînd dreaptă și nepierzîndu-l din ochi, ca un vițel. Aș fi vrut să fiu în pantaloni și să mă simt degajat, nu să stau ca o paiață. După cîteva zile, cînd ne-am întîlnit din nou, nu știu ce mi-a venit și am făcut pe amețita, m-am alintat, și i-am spus că am băut la Institut de fericire că terminasem un contract, beneficiarul era mulțumit și ne-a adus whisky. Aiurea, băusem pepsi și spusesem bancuri, iar șeful ne promisese că ne va duce la Cenan, cînd vor începe forările. Am făcut mii de planuri, unii voiau să mergem cu cor-

turile, alții nu, dar în principiu am fost cu toții de acord ca în tot acest timp bărbații să fie cei care pregătesc masa și au grijă de copii. După ce mi-a ascultat tot alintul, mi-a cerut să-i aduc indigourile pe care se bătuse la mașină tema din contract și el o să-mi arate o mică șmecherie. Am rîs ca de o glumă și am continuat să fac pe amețita. A doua zi n-am mai rîs. Primul lucru pe care mi l-a spus cînd ne-am întîlnit a fost întrebarea dacă i-am adus indigourile. M-am făcut că nu știu despre ce vorbește și atunci mi-a dat două palme de mi-a vuit capul o săptămînă, iar un dinte mi s-a clătinat pînă mi l-a prins doctorul cu o croșetă de ceilalți. N-am știut pînă atunci ce înseamnă două palme ca două lopeți, dar oamenii învață și descoperă multe lucruri pe propria lor piele, așa am învățat și eu. Mi-a cerut ca a doua zi să-i aduc, de unde știu, indigourile sau o copie după lucrare. În zadar i-am explicat că nu pot, nu l-a interesat, trebuia să-i aduc în acest caz notițele după care lucrează colegii mei. Cel mai minunat lucru spus de el a fost că nu de dragul ochilor mei sau al mersului meu șlampăt mi-a cumpărat bijuteriile și hainele, ci ca să-l ajut. În cazul în care nu-l ajut sau lui i se va întîmpla ceva, eu și părinții mei vom arde, într-o noapte, ca niște șobolani. Ca să fie cît mai convingător, mi-a arătat în geanta lui o sticlă care are darul de-a arde tot ce întîlnește în cale. Din acel moment m-a urmărit încontinuu, cerîndu-mi cu insistență rezultatele cercetărilor. I-am repetat că nu am de unde să le iau, că indigourile sînt arse în crematoriul nostru, iar exemplarele dactilografiate au fost predate beneficiarului, CNȘT-ului, iar cel de al treilea a intrat la documentarea secretă a Institutului. Am avut o idee salvatoare: dacă mi-ar fi spus dinainte altfel ar fi stat lucrurile, dar acum e prea tîrziu, nu pot să fac nimic. A fost de acord cu mine, dar mi-a mai arătat o dată sticla și mi-a mai dat două palme ca să nu uit și să-mi piară orice urmă de inițiativă. Mi-a cerut ca în viitor să-i copiez ciornele analizelor și să i le predau. Tovarășul Buracu urma să plece la congres în străinătate, i-am spus că în absența lui nimeni nu lucrează, deci un timp nu am ce să-i aduc. Pentru mine începuse nebunia, peste cîteva zile urma să mă prezint la examenul de admitere, mi-a fost imposibil, nu m-am prezentat. La serviciu intram în alertă cînd îi auzeam discutînd despre analize, și ca să nu-i aud trînteam totul, spărgeam, mă certam cu ei, iar ei mă lăsau în pace, dădeau vina pe neprezentarea mea la examen. În ultimul timp trîntisem și, ca să vadă că sînt îndrăgostită, cîntam, acum însă înjuram, pe toți de-a valma. Le-am cerut să-mi dea transferul pretextînd că dincolo voi avea salariul mai mare. Știam că au locuri și atît i-am înnebunit că pînă la urmă am obținut transferul și am plecat. Cînd a aflat „logodnicul" meu că m-am transferat, vînătă m-a făcut, m-a stîlcit în bătaie cerîndu-mi ca după întoarcerea șefului din străinătate să revin la Institut. Am crezut că mă va omorî, dar nu, m-a bătut cu grijă, să nu mi se vadă vînătăile și să pot umbla.

— De ce nu ai cerut ajutor? o întrebă moale colonelul.

— Cui? Dincolo de piața veche începe pădurea, cui să-i fi cerut?

— Mihaela, de ce ai acceptat să pleci cu el neștiind unde te duce?

— Fiecare om are o doză de nebunie, dacă nu de curiozitate: voiam să știu de ce este în stare, la ce pot să mă aștept. Sticla putea fi doar o simplă amenințare, care să nu fie dusă pînă la capăt. La dumneavoastră nu puteam veni cu mîinile goale, pînă la urmă tot așa am venit, dar acum nu mai rezist. Simt că nu mai rezist. A doua zi după bătaie, am găsit cîinele mort în fața casei. Știa că țin foarte mult la cîine și a început cu el, urmau ceilalți, așa mi-a spus, dacă nu fac ce-mi cere.

Un timp nu a mai venit, nu-l interesa noua mea slujbă. Miercuri dimineața, după ce a plecat tata la lucru și mama în piață, m-am trezit cu el în camera mea. Problema ușilor închise demult nu mai constituie pentru el o piedică. M-am îngrozit, dar după primele momente de spaimă m-am liniștit, nu trebuia să știe că numai simpla lui apropiere, mirosul lui mă conectează la o priză de înaltă tensiune. Culmea cinismului au fost florile din mîinile lui. Vezi doamne, femeile cînd se trezesc dimineața trebuie să vadă un lucru care le face plăcere, de exemplu flori. Eu n-am văzut decît un drac, florile le-am aruncat după aceea în WC, și ele puțeau a mortăciune, iar eu încă nu murisem. Mi-a spus să mă îmbrac și să mă

duc la Institut unde trebuia să caut un pix și să-l înlocuiesc cu un altul dat de el. Era un pix negru, cu două cerculețe galbene și unul roșu la mijloc, acolo unde de obicei se înșurubează cele două părți. Pixul de care avea el nevoie nu se înșuruba, era turnat într-una, pasta neputînd fi înlocuită. M-a condus cu mașina pînă în apropierea Institutului și m-a așteptat.

— Ți-a spus cui îi aparține pixul?

— Da, șefului meu, tovarășului Buracu. De pixul acela mi-am legat eu toate speranțele. Dacă îl găseam aș fi venit cu el la dumneavoastră ca să vedeți de ce îi trebuia logodnicului meu. Cînd i-am spus că nu l-am găsit, că așa un pix cum mi-a arătat și dat el nu este în tot laboratorul, a mărunțit ceva între dinți, apoi mi-a zis că de fapt nu-i nimic important, că pixul a fost doar un test, o tatonare a atmosferei din laborator, în vederea revenirii mele la Institut. Atunci cînd l-am anunțat că m-am transferat, l-am mințit spunîndu-i că ei observaseră că cineva le umblase prin hîrtiile cu analize, drept urmare îmi interziseră intrarea în laboratorul propriu-zis și mă suspectau. Acum voia să știe cum m-au primit, dacă au angajat pe altcineva în locul meu, practic dacă mai am șanse să mă reîntorc. Pixul devenise o problemă colaterală, fără importanță lăsa el să se înțeleagă, dar pentru mine recuperarea și înlocuirea pixului a fost ca un răsărit de soare: nu ceea ce se executa în laborator îl interesa în primul rînd pe el, pionul după care alerga era altul, tovarășul Buracu. Dacă la ceilalți țin foarte mult, la tovarășul Buracu țin într-un mod aparte, pe care nu-l pot explica oricîte cuvinte aș folosi. Întotdeauna cînd mă gîndesc la el simt un miros de pîine caldă, am un sentiment de siguranță, de liniște sufletească, de împăcare. Mie în ultimul timp doar atît mi-a rămas, mirosul pîinii calde care oriunde aș fi îmi poate veni în ajutor, mă poate salva. Or, el asta voia să distrugă, să-i facă într-un fel sau altul rău tovarășului Buracu și prin el și celorlalți. Pe mine mă putea omorî, dar de ei să nu se atingă. Un alt argument că pe tovarășul Buracu îl vîna, e faptul că atîta timp cît a lipsit din țară nu m-a căutat, nu mi-a cerut să mai trec pe la Institut, dar pe viitor îmi va cere, mă va obliga să revin la vechiul loc de muncă și amînările, minciunile nu durează la infinit, va trebui să-i dau copiile după analize sau cine știe ce-mi va mai cere. Așa stînd lucrurile, după plecarea lui am hotărît să vînd tot ce mi-a dat, să dublez suma banilor cheltuiți cu mine și să-i trimit.

— Ești naivă dacă-ți imaginezi că el s-ar fi mulțumit cu banii și nu ar fi trecut la represalii.

— Știu, de aceea i-am trimis pe părinți la bunica, într-un vîrf de munte, unde pentru un timp nu-i găsește nimeni. Casa poate să ardă, nu mă interesează. Principalul rămîne ca dumneavoastră să mă credeți și să faceți tot ce-e posibil ca să-l salvați pe tovarășul Buracu, eu mai mult nu pot.

— Părinților tăi ce le-ai spus de au acceptat să plece?

— I-am mințit că am primit o telegramă telefonată prin care eram anunțată că bunica e bolnavă. Tata avea vreo zece zile libere, i-am spus să și le ia și într-o oră totul a fost rezolvat. Mi-a fost milă de ei văzîndu-i cît sînt de disperați, dar imaginea de coșmar, cu noi toți arși, a fost mai puternică. Odată ajunși, acolo, vor uita, se vor bucura că bunica e bine și vor da vina pe telefoane. Au greșit numărul, se mai întîmplă.

— Logodnicul tău ți-a spus că lucrează la o mină, dar adresa pe care ai expediat banii e corectă, de unde o știi?

— Am dat telefon la mină. Cei de la personal mi-au spus că de cinci ani nu mai este angajatul lor, iar noul loc de muncă nu-l cunosc. Vestea nu m-a surprins, mai degrabă o doream ca o confirmare a bănuielilor mele de după povestea cu pixul. Logic: dacă el dorește un obiect anume de la acest om, atunci înseamnă că-l cunoaște și știe precis despre existența sau neexistența pixului. De unde-l poate cunoaște decît de la prospecțiuni și explorări geologice? Or, în ultimul timp, tovarășul Buracu a lucrat numai la Cenan, deci de acolo îl cunoaște și el acolo lucrează. Supoziția mi-a fost confirmată de cei de la Cenan cărora le-am telefonat interesîndu-mă de el. Sînt sigură că nu s-a gîndit niciodată că am să-i descopăr adevăratul loc de muncă și adevărata funcție. Dacă ar ști ce am făcut, m-ar omorî fără milă.

— Lecția văd că ai învățat-o bine, nu ai uitat nimic? Altceva nu ți-a mai cerut?

— Nu. Pentru dumneavoastră nu-i suficient? V-am spus, am venit cu mîinile goale, dar trebuie să mă credeți, nu mai rezist, nu vreau să mă întorc la Institut ca să-i furnizez lui date! Opriți moara asta pînă nu-i prea tîrziu!

— Liniștește-te, totul e în ordine. Mai am o întrebare: ai spus că ai vîndut tot ce ți-a oferit el, dar uitîndu-mă pe listă nu văd decît un lanț de aur cu medalion, restul unde sînt?

— Un dram de cinste mai am. Nu puteam vinde colegelor mele pleuri, tinichele ordinare. Ele muncesc pentru bani, muncesc din greu, iar eu nu sînt o escroacă. V-am spus despre logodna noastră secretă și am numit-o logodna de pleu, de tinichea. Tot ce mi-a dat: verighetă, inel, brățară, lanț sînt false, le-am testat în laborator după ce mi-a dat primele palme. Poftiți, uitați-vă!

Din geantă, Mihaela scoate o pungă de plastic și pe birou îi răstoarnă conținutul. Colonelul Stăncioiu le examinează, le cîntărește în mînă, par grele, clatină brățara și sunetul ei e subțire, scurt, fals. La unul din capete se vede o pată verzuie, aceeași pată e și pe celelalte nimicuri sclipitoare, dar false.

— Le-ai purtat vreodată?

— Doar atunci seara, mi-a cerut să nu le arăt la nimeni și să nu spun nimănui despre logodna noastră romanțioasă. Mucegai!

— Mihaela, ai vorbit despre un pix, pe care trebuia să-l înlocuiești, spune-mi ar fi fost pentru tine o problemă să găsești pixul?

— Nu-mi era greu să-l găsesc dacă ar fi existat, întrucît fiecare își are trusa sa de pixuri, de creioane, de creioane colorate, ascuțitori, rezerve de pastă, nimeni nu împrumută și nu se folosește de obiectele de scris ale celorlalți. Bărbații, exceptîndu-l pe tovarășul Buracu, au stilouri, evident și pixuri, dar le folosesc foarte rar. Femeile au un șnur de care e prins capacul pixului, ca un pandantiv, îl poartă la gît, ca pe un colier. În felul acesta au mîinile libere și la nevoie își găsesc imediat pixul. Bărbații au stilourile sau pixurile în buzunarul de la halat. După terminarea programului stilourile sau pixurile sînt așezate pe masă în foste vaze de flori, în donițe mici, în cupe. Nimeni nu le folosește în altă parte, ceea ce s-a stricat se arde în crematoriu. Cred că știți regula de la Institut, mai exact din laboratorul nostru. În hol există cîteva dulăpioare unde fiecare își așază hainele de stradă, în laborator se intră numai în halat și papuci de pîslă, de pai sau papură. Revenind la pix, sînt sigură că l-aș fi remarcat.

— Semăna cu acesta? o întrebă Dan, întinzîndu-i un pix negru, cu două cerculețe aurii și unul albastru, intercalat între ele. Mihaela îl luă, se uită la el, apoi îl strînse între degetul mare, arătător și mijlociu, mișcînd în sus și în jos degetele.

— Este identic, pînă și porozitatea din partea inferioară este aceeași. La prima vedere ți se pare că lacul este uniform, dar pipăindu-l descoperi o anume porozitate care în partea superioară nu există. De unde îl aveți?

— De la Adrian. În ziua plecării lui la Cenan ne-am întîlnit pentru cîteva clipe, el se grăbea la întîlnirea cu ceilalți, iar eu voiam să trimit acasă, la părinți, niște bani. L-am rugat să-mi dea ceva de scris, îmi uitasem la birou stiloul, iar tocurile de scris de la poștă sînt o catastrofă. Mi-a dat pixul, scuzîndu-se că nu-i chiar nou, dar cît scriu eu îmi ajunge sigur un an de zile. El mai avea cinci, dintr-un set de șase, pe care și l-a cumpărat în timpul congresului.

— Deci pixul exista, avea nevoie de el, îl căuta disperat! Credeți-mă ...

Hohotul de plîns al Mihaelei se revărsa în birou, oprindu-le respirația. Cu o batistă mică încerca să-și ascundă fața, să oprească năvala suspinelor. Corpul îndoit se frîngea cu fiecare sunet scos. Bărbații se priveau neputincioși, dezorientați. Ochii măriți ai colonelului căutau în ochii celorlalți o rezolvare. Staicu se ridică și dispăru în biroul secretarei de unde se întoarse cu un pahar cu apă și cu un prosop ud la un capăt. O obligă să bea și o șterse ca pe un copil murdărit pe gură și pe față cu ciocolată. Suspinele se răriră, dar nici un alt semn nu indica revenirea ei completă.

Încet, cu o voce moale, tărăgănată, Dan se adresă colonelului:

— Staicu să o ducă la mine acasă, va avea Dana grijă de ea în continuare.

— De acord.

— Mihaela, zise Dan încercînd să o ridice de pe fotoliu, te rog să te liniștești. Îngerul tău păzitor te va duce acasă la mine. Am o soție bună, dar cam singură. Tu o să-i ții de urît cîteva zile, ești o fată deșteaptă și ai să-i spui o mulțime de lucruri, și ea ție. Ai s-o ajuți. Am un plod în scutece. Roag-o să-ți arate cum îl îmbăiază, cîndva o să-ți prindă bine. Acasă la tine nu te poți întoarce, pînă trece furtuna. Să nu uiți: eu am venit la tine ca să te rog să te întorci la Institut, ai să te întorci așa cum ai vrut, pe ușa din față. Meriți, ai dovedit cu prisosință că nu prin vorbe, ci prin fapte ții la ei. Vom face un chef mare, mare.

— Și cu palmele cum rămîne?

— Dacă nu te liniștești, am să ți le dau imediat. Acum plecați. Dana îți va da tot ce ai nevoie.

— Vă mulțumesc mult! Bună ziua!

În urma lor aerul din birou deveni și mai apăsător, lucrurile sub apăsarea lui erau gata să țipe, să se desfacă din încheieturi. Colonelul se uita fix la pix, neîndrăznind să facă nici o mișcare.

— Dacă a fost căutat cu adevărat pixul la Institut, s-ar putea ca și acasă să fi fost căutat tot pixul, rupse, într-un sfîrșit, Dan tăcerea. Vă amintiți, Adrian a spus că i-au fost schimbate locurile creioanelor din cupă, fapt confirmat și de Sconcs, cupa fusese mișcată. Ce reprezintă pentru logodnic pixul acesta? Pentru un pix ordinar nu te aventurezi să intri într-o locuință, coborînd de pe acoperișul blocului pînă la etajul opt?

— Și dacă au căutat altceva?

— Nu este exclus, dar, la Institut, pixul a fost căutat. Negăsindu-l, au pătruns în casă, deci trebuia cu orice risc recuperat, aveau nevoie de el. La Institut au fost înainte de-a pătrunde în apartament.

— Încet, încet lucrurile se leagă între ele, în cazul în care punctul de atracție e pixul. Să presupunem că ei știau de trusă și au intrat în alertă în momentul în care au descoperit cinci pixuri în loc de șase. Adrian a plecat la Cenan avînd numai cinci pixuri, a lucrat la lot două zile și o noapte, timp suficient, mai ales noaptea, să vezi cu ce scrie, cum lucrează oamenii. Să nu-mi mai spună mie Sconcs-ul, cît e el de dihor prețios, că turele s-au respectat. Cred că logodnicul Mihaelei s-a întors miercuri la

Cenan chiar și numai pentru a vedea cînd se termină agapa: dacă se termina după-masa, ratau pătrunderea în apartament. Nu s-a terminat pînă la o anumită oră și el s-a întors, în două ore cel mult, Sconcs-ul presupunea că au pătruns între orele 0,30—1. La ora aceea el putea ajunge în oraș, iar de la trei și jumătate-patru, cel tîrziu, pînă se schimbau turele avea timp să fie din nou la Cenan, pentru că la predarea și preluarea turelor a fost prezent, după care s-a plimbat toată ziua prin stațiune, să-l vadă oamenii că există. Celălalt a rămas în oraș pentru a urmări reacția lui Adrian, observă sau nu observă? Eu nu cred că a fost prima noapte cînd el lipsea din schimb sub pretext că doarme sau are un aranjament. Trebuie să-i verifice din nou pe cei de la lot, echipele care au făcut schimburile. Să nu ne grăbim însă, pixul ne va spune dacă pentru set se dă bătaia sau pentru altceva. Oare găsim acum pe cineva în laboratorul nostru, care să fie însă și dispus să ne dezlege misterul pixului, dacă există vreunul?

Telefonul direct zurăi prelung. Colonelul întinse mîna și ridică receptorul.

— Alo! Te salut, Sconcs-ule! Blana ta rară îmi lipsește enorm. Cum? Ai și tu niște pixuri? Da, am și eu unul și nu știu ce să fac cu el. Nu mai trebuie să fac nimic? Ești drăguț, întotdeauna m-ai scos din încurcături, nu degeaba te-am trimis pe post de computer acolo. De vorbit nu vorbesc direct, dar spun mai mult?! E grav dacă spun ce gîndesc oamenii cînd tac, e o mașină infernală . . . Auzi . . .

Dar colonelul nu-și mai continuă fraza, după o privire aruncată lui Dan, îl cotropi rîsul de se scutură biroul și scaunul de sub el. Dan îl privea surprins, neștiind ce s-a întîmplat, ce i-a spus Sconcs-ul.

— Iartă-mă, te rog, se scuză Stăncioiu ștergîndu-și ochii de lacrimi. Făcînd abstracție de gravitatea faptelor, pixurile ne ajută să-l verificăm și pe căpitanul Dan Berinde: a trimis sau nu părinților banii și cît l-a lăsat inima. Cît e el de frumos, nu-i exclusă nici o pensie alimentară de care nu știe nimeni. Rapoartele și le-a făcut singur, nu se întîmplă ca în alte părți unde întreg colectivul a ajuns să scrie ca un singur om. Evident, știu. Dar ce ai vrea: să-mi bat singur joc de timpul meu și să-i ci-

țesc poveștile lui Ploscaru, descoperirile uluitoare ale lui Țenț și panglicile lui Eugen? Totul i se datorează lui Eugen? E bolnav? Nu, nu mă neliniștesc, doar nu-i copil ca să intru în panică din cauza lui. I-am spus că nu-i asigur spatele. Fluturașul a ieșit din joc, dar rămîne pe loc. Atrage-i ei, te rog, atenția să-l lase în pace, să nu-l cocoloșească, să nu-mi facă și ea gafe. Ce?! E nebună! Nu am trimis-o acolo ca să-l cucerească pe doctor. Îi dau eu ei rochie de seară! Altădată îi controlez valiza. Da, nu-i exclusă posibilitatea atragerii fluturilor de noapte, rochia-i superbă. Știu, amprentele de pe paharele de coniac coincid cu cele recoltate de pe valiză.

În urmă cu o jumătate de oră mi-au fost confirmate aici de cineva pe orb. Propui izolarea lor? Perfect, îi obligăm, în felul acesta, pe ceilalți să iasă la suprafață, dacă nu ies din proprie inițiativă, le oferim noi o șansă. E în regulă, din acest moment vor fi izolați, rezolv eu problema. Ești genial, Sconcs-ule, tot nu are Dan ce face. Înțeleg, te cred că ești obosit, dar nu avem ce face, mai rezistă o zi-două. Aștept telefonul tău, mai spuse colonelul, apoi așeză receptorul în furcă.

— Ce-i cu pixurile? îl întrebă Dan.

— Nevinovatele pixuri sînt de fapt excelente aparate de fotografiat. Declanșarea e produsă, în egală măsură, de căldura mîinii și de apăsarea impusă în timpul scrierii. Aceste două elemente imprimă și ritmul declanșărilor, în medie trei sau patru pe pagină. E minunat, nu? Mă îndoiesc că eu sau tu ne-am putea procura asemenea pixuri pe piața liberă. Nici Adrian Buracu nu le-a cumpărat, acest set i-a fost pus, nu întîmplător, în locul celui cumpărat de el. S-a lucrat curat, stil de înaltă clasă. Prietenul nostru e un mare naiv atunci cînd susține că la congres sau la simpozion nu a fost urmărit; a fost. În țară cred că e urmărit cu mult înaintea Mihaelei, ea a fost doar breșa prin care s-a căutat să se ajungă în Institut, punctul lor slab, din întreg colectivul. Simplele tale coincidențe de ieri se dovedesc azi a fi calcule exacte, singura greșeală comisă e folosirea numărului de rodaj, dar nu prima. Goana logodnicului, oboseala drumurilor parcurse în aceeași zi explică excesul de transpirație amestecat cu sprayuri. N-a avut timp să se spele în ziua respectivă și, ca prostul, s-a sprayat să fie proaspăt, friș,

spre norocul nostru. Mihaela are dreptate cînd spune că totul a fost calculat: întîlnirea, dar mai ales logodna. La ora aceea, ei cunoșteau tema la care se lucra în laboartor și aveau nevoie de ea? De unde știau? Posibil de la ea; imposibil, însă, dacă ținem seama de lunga ei supraveghere și de data la care s-a luat primul contact cu ea. A doua sursă, posibilă, este beneficiarul, dar e o variantă îngrozitoare. Nu putem să-i dăm acum de capăt, la sfîrșit vom afla și acest mister. În momentul de față nu am timp și pentru el; în viitor, îl rezolv. Neputînd obține indigourile, copierea analizelor fiind periculoasă, se caută o altă metodă: pixurile. Mihaelei îi revenea, deci, sarcina să înlocuiască pixurile uzate, lucru extrem de simplu, dar care nu-i mai dădea ei nici o speranță de salvare, trebuia să le predea.

Bătaia i-a fost administrată nu atît pentru că și-a cerut transferul, cît pentru a o convinge să se întoarcă la Institut, altfel e de jale. Buracu susține că numai de cînd s-a întors are sentimentul că e urmărit. Înainte de plecare de ce nu a fost, doar logodnicul Mihaelei știa că ea și-a cerut transferul?

— Știa, dar partenerii lui știau? Pentru că există acești parteneri, dovadă pixurile dăruite la timp. Bănuiesc, e o supoziție, nu un adevăr definitiv, că după insuccesul cu indigourile, Logodnicul nu s-a mai întîlnit o perioadă de timp cu amicii săi, care, să zicem, au plecat și ei din țară, poate la congres.

— Ești nebun?!

— Nu, dar de plecat au plecat undeva pentru că pe Mihaela în această perioadă au lăsat-o în pace, nici măcar nu i-au trecut calea. Un moment: pixurile puteau fi comandate și puse în bagajul lui Adrian prin telepatie? Dar rezultatele privind lacurile și emailul?

— Chiar întreg nu ești, dar ai dreptate. Dacă ar fi aflat și ceilalți de transfer i-ar fi făcut o zestre mult mai mare prietenului tău, dar s-ar fi înzestrat și ei, nu s-ar fi mulțumit să-și aducă doar cîteva microfoane, zise Stăncioiu.

— Să-și aducă? Dumneavoastră ați spus aceste cuvinte „să-și aducă“, de unde? și cum? Sînteți de acord cu mine că partenerul Logodnicului a plecat, a lipsit din oraș în această perioadă?

— Altă explicație nu există. Deci a plecat, a făcut comanda și s-a întors. La înapoiere a avut o surpriză neplăcută: transferul Mihaelei. Datorită transferului intră în alertă și trece la supravegherea lui Buracu. E cam tântălău, s-a cam pripit, de l-a observat și savantul nostru. Pixurile cum crezi că urmau să fie expediate?

— Știu eu? Mai face omul o călătorie, mai are prieteni?

— Într-o călătorie de două-trei săptămîni, ce se poate face?

— Bișniță. În cazul în care doriți să căutați acul în carul cu fîn, eu vă doresc mult succes, vă doresc să cîștigați marele premiu al excentricilor, vă spun bună ziua și am plecat, zise Dan și se ridică în picioare, gata de plecare.

— Te sperii degeaba, lucrul e foarte simplu: cer lista tuturor celor plecați în excursii în perioada respectivă, apoi îl verific pe fiecare în parte și pe baza datelor obținute vom stabili ce facem în continuare. Sînt curios să aflu cine este. De fapt, e ultima mea șansă de a-l descoperi, exceptîndu-l pe Logodnic care oricum îmi va spune în final, nu de alta, dar am de gînd să-i trimit banii.

— Nu puteți să-i faceți așa ceva lui Adrian, nu aveți dreptul...

— Calmează-te! Știu ce fac. De exemplu, acum te duci la bibliotecă, la arhivă, unde știi, și-mi aduci „Buletinul oficial". Vreau să văd cine și-a pierdut actele mașinii cu numărul 107... A fost ideea Sconcs-ului, schimbă omul numerele, dar undeva jocul e riscant, mai trebuie să aibă și acoperire, nu?

*

Așteptarea se furișase din sufletul oamenilor în lucrurile din cameră, în aerul încins ca o centură, cînd galbenă, cînd roșie, ca para focului. Centură invizibilă, pe care doar ei o simțeau înfierbîntîndu-le fruntea, apăsîndu-le coșul pieptului, tăindu-le respirația și odihna clipei. Pentru ca totul să ia sfîrșit, să intre în vîltoarea obișnuită a lucrurilor și nu în curgerea ei firească, nici aceea calmă, fără învolburări, trebuiau să aștepte. Ora 11 trecuse și omul negru tot nu se arătase. Și iarăși roata minutarului, a secundarului măcina timp și nervi, mărea încordarea, oboseala. Singurul om calm era Buna. Ea își luase în primire rolul de Mamă Bună și-l tot cerca pe Eugen cu minunea de brînză proaspătă, ce i se părea acestuia o pastă de cretă.

— Dacă am să fac febră, să știi Bună că numai de la brînză mi se trage.

— Zi tu zi, Păcală, cîte vrei, numai mănîncă. Uite, ți-a amestecat-o Buna cu biscuiți și cu mere rase, dacă pruncii cei mici nu fac febră nici tu nu ai să faci, iar de-i face las' pe mine, că-ți descînt. Te-o fi deocheat fata asta sau domnul. Le face Buna lor pocinogul. Dar pe tine cum te cheamă, ficior, că eu n-am înțeles cum îți zicea azi-noapte?

— Eugen.

— En, de unde vine? îl întrebă Adrian, ce nu-și găsea locul, navetînd între balcon și cameră, aranjînd și iar răsfirînd pe masă niște hîrtii.

— En? De la fazan. En înseamnă *n* lucruri: encefalită, enciclopedie, endocrinologie, endogen, asta sper că știi ce înseamnă, sau endorcică, endoscopie, encodă, energie, entuziasm. La ora aceasta pe mine mă caracterizează energia și entuziasmul, pe voi nu?

— Tot nu am înțeles, explică-mi.

— Mă obligi să fac un efort prea mare pentru mine, dar am să încerc. De la Eugen, iei ultimele două „litere" și faci un „nou cuvînt": *entuziasm,* apoi, cu ultimele două „litere" de la acest cuvînt „faci" iarăși un „nou cuvînt": *smarald.* Cu *ld, nt, mp, pt, lp, rm* etc. nu începe nici un cuvînt în limba română, și atunci ești *F*, apoi *Fa,* faza mică, dacă ești închis treci la *Faz,* faza mare și în final te transformi în *Fazan.* Eu acum sînt Fazan, adică scos din joc. Rămîneți voi doi să jucați în continuare, aveți grijă să nu vă încuiați reciproc, ar fi o mare prostie din partea voastră.

— Cineva mi-a vorbit zilele trecute despre o Prințesă, ea te-a învățat să joci fazan?

— Habar nu am despre ce Prințesă vorbești, mă doare capul, zise Eugen întorcîndu-se cu spatele la el.

— Te las în pace dacă-mi răspunzi la o întrebare: Prințesa știe să joace bambilici și fotbal?

— Ea e ultimul produs al civilizației: copii crescuți în blocuri de beton armat, iar cînd ies să se joace se joacă

pe asfalt. Ai văzut tu atîta spațiu de joacă pentru copii, unde să poată juca bambilici și fotbal? Ei stau în casă și învață ca nebunii cuvinte noi din dicționare și enciclopedii, sînt inteligenți, precoci, nu mai știm să ne descurcăm în fața avalanșelor de întrebări pe care ni le pun. Am ajuns să recunoaștem că anumite lucruri pe care ei le învață la școală, în clasele primare, de exemplu, teoria mulțimilor vide, ne depășesc. Te-ai întrebat vreodată ce se va întîmpla mai tîrziu cînd memoria lor va ceda, va obosi, nu va mai recepționa noul? Ce facem cu acești copii tehnicizați pînă în vîrful unghiilor și care nu știu ca și tine ce-i aia bambilici și fotbal? Pentru că toată ziua le tocăm, de dimineața pînă seara, învață, învață și iar învață.

— Soarta lumii pe capul tău obosit! Nu ai nici o grijă, se vor adapta. Te plîngi de parcă ai avea șapte copii. Ce-ți pasă? Deocamdată nu te ating pe tine problemele acestea, mai întîi însoară-te și după aceea vezi cum te descurci. Copiii din blocul meu...

— ... Se joacă printre macarale și schele! Te rog nu mă enerva...

— Oho, ho! Văd că bolnavii mei sînt în vervă, semn bun. Poate omul să bată și cu tunul în ușă că voi tot nu auziți. Cum te simți? îl întrebă Radu Cristea pe Eugen.

— Dacă-i faci vînt academicianului am să mă simt de o mie de ori mai bine. M-am săturat de întrebările lui de Sfinx. Omul e bine să spună drept ce are de spus, nu să se joace cu criptogramele.

— Rea unde-i?

— În cameră la ea. Acum tu lipseai ca să te uiți la Buna, ca la o poartă ferecată, las-o! Joacă și ea cu noi. Bună, tu ce joci?

— Eu mai știu ce să zic? Pe feciorii mei eu i-am învățat să joace bambilici, că eram departe de sat și nu aveau copii cu care să se joace. Fotbal m-au învățat ei, da' degeaba, că nu știu, dar stau în poartă și acum, cît mă vezi cu părul albit de ani și de necazuri, numai ei să se simtă bine, că în rest uit de toate.

— Ești un portar minunat, Bună. Acolo să stai și să nu ne lași să ne batem ca orbii. Cu cine ai treabă, cu mine sau cu Ria?

— Cu ea, pe tine te văd mai tîrziu. Adrian, pregătește-te de o plimbare cu mașina. În cîteva minute va fi și ea jos.

— Dar?! încercă Eugen.

— Așa e ordinul.

Motorul ambalat la maximum mergea în gol, inutil. Țeava de eșapament scotea vălătuci brumării, albăstrui. După un timp scoase mașina din parcare și stopă în fața vilei. Ciupercile inofensive, în aparență, afișau numai zîmbete la adresa mașinii, iar ochii iscodeau ușa de la intrare. Amuzîndu-se, Adrian le urmărea reacțiile. Coborî și cu gesturi largi, ostentativ afectuoase, îi deschise Riei ușa mașini, așteptă să intre, apoi închise.

Capetele ciupercilor erau numai ochi, ochi ficși de vipere la pîndă. Adrian blocă ușa din dreapta, îi atinse Riei un fir rebel, trecîndu-i-l în spate, apoi dădu drumul la radio și porni.

— Zîmbește, nu sta ca o stană de piatră! Fă reclamă cuielor de 6 țoli sau pistoalelor de 6 mm: elegante, fine, pot fi purtate în poșetă. Din apropiere succesul este garantat!

— Ploaie de vară! Pentru așa ceva nu va fi găsit un remediu nici peste o sută de ani. Dar îmi place, ai un umor debordant, iubitule! Fii atent cum conduci! A fost odată un pom al meu, nu mai vreau unul și a doua oară nu-ți mai spun iubitule! Taci, îmi place melodia asta, e ea cam tristă, dar toată lumea pleacă odată, chiar și oamenii dragi. Vei pleca și-n urma ta sălbatici merii... Vrei un măr? Hai, mușcă.

— Grozav ce aș vrea să te dau jos și dacă se poate să-ți trag și o mamă de bătaie.

— Nicăieri nu am văzut scris așa ceva, e chiar contraindicat. La sonde, te rog, fără comentarii inutile.

Ieșiră din drumul principal și la stînga o luară pe drumul forestier. De sus, se răsfrîngea peste ei, peste mașină un joc nebun de pete de umbră și lumină. De pe asfalt petele jucau o clipă pe parbrizul din față, apoi cădeau din nou pe asfalt schimbîndu-și în adierea vîntului conturul. Din cînd în cînd le apăreau în față excursioniști ce-și etalau trofeele, plasele pline cu ciuperci. Sus, pe primul platou, era tabăra națională de vară pentru sportivi. Asfaltul cucerea pădurea obligînd-o să se re-

tragă. Terenurile de tenis, de fotbal creau imense luminişuri. Dar fotbal se poate juca şi pe asfalt. Drumul forestier, liber la acea oră, fusese barat de porţi din crengi şi pietre. La apariţia maşinii, porţile fură ridicate, jocul conteni, iar feţele transpirate se uitau curioase prin parbriz, prin geamuri.

— Opreşte te rog, ăştia sînt piticii mei, zise Ria şi deschise uşa. Salut băieţi!

Un murmur de cuvinte trunchiate, înghiţite, mîncate pe jumătate îi răspunseră la salut.

— Vino, te rog, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cei şapte pitici minunaţi.

— Cei şapte sînt de fapt opt, zise cel mai mic dintre pitici, care era tot o apă. Pe faţă, transpiraţia lăsase urme prelungi de la tîmple pînă spre gît.

În jurul gurii transpiraţia şi mîna ce o ştergea creau mustăţi de motani încălţaţi. Dar ochii imenşi, tighelaţi cu gene dese şi întoarse, te priveau intens, atent, urmărindu-te şi parcă împiedicîndu-te să faci o mişcare, un gest, oprindu-ţi respiraţia prin fixitatea lor.

— Dacă nu mă credeţi, număraţi-i, şi o să vedeţi că sînt şapte plus unu. Eu întotdeauna sînt în plus.

— E bine aşa, de ce te superi? Ei întotdeauna sînt numiţi în bloc: cei şapte pitici, cei şapte plopi înalţi, cei şapte cavaleri, pe cînd tu ai un nume, prin care te deosebeşti de ei, eşti *Plus Unu,* scris cu litere mari. El e prietenul meu, se numeşte Adrian Buracu. Dacă vreodată va avea nevoie de ajutor şi veţi fi în preajma lui, ajutaţi-l, aşa cum m-aţi ajutat pe mine. La întoarcere vă vom lua pe toţi, şi pe tine Plus Unu şi pe Prof, şi vom merge unde vreţi voi. Sînteţi invitaţii mei.

— Cu o burtă de mîncare vrei să-i plăteşti pentru că te-au ajutat ieri?

— Cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Vreau doar să petrecem o seară împreună, ce vezi rău în asta?

— Gagiu, cară-te, iar vorbeşti în plus! O mînă frăţească îl prinse de maiou încercînd să-l ridice.

— Te spun la mama dacă dai. De fapt am vrut să o enervez şi să renunţe, pentru că deseară iar veţi zice că eu sînt în plus şi mă lăsaţi singur în tabără. Aşa faceţi întotdeauna.

Ochii imenşi erau acoperiţi cu o perdea de ploaie, genele dese spărgeau stropii de rouă, înrourîndu-se. Un bondar bîzîia în jurul nasului şi al gurii.

— Aşa arată un geniu dînd apă la şoareci, îi zise Popică I, bătîndu-l pe umeri uşor.

— Rîzi, tu rîzi, dar dacă vrei să ştii, eu o cunosc pe tanti...

O apă fierbinte, apoi o apă rece o cuprinse pe Ria îngheţînd-o, făcînd-o un sloi, de gheaţă, o stană de piatră.

— Zău? În ce enciclopedie ai văzut-o? Sau tu te uiţi în revista „Cinema" după femei? îl întrebă Cavalerul. Lasă-te de poveşti!

— Nu ştiu unde am văzut-o, dar am văzut-o, îmi aduc eu aminte şi am să vă spun.

— Poate ai văzut-o în piaţă, la coadă la mături?

— Dacă voi sînteţi cei şapte pitici, atunci ea e Albă ca Zăpada, căci voi pe ea a-ţi salvat-o şi nu pe vrăjitoare. El e Făt-Frumos? întrebă Plus Unu arătîndu-l pe Adrian, care surprins de întorsătura lucrurilor nu ştia cum să pună capăt situaţiei.

— Nu, nu sînt eu, zise Adrian apărîndu-se.

— Plus Unu, uite, facem un pact bărbătesc amîndoi, dacă îţi aduci aminte unde m-ai văzut îmi spui numai mie. Va fi o dovadă că eşti un bărbat adevărat.

— Şi tu ce-mi dai?

— Am să te iau cu mine, odată, şi am să-ţi spun o poveste ciudată.

— Eşti cam trăznită, dar facem tîrgul, pe cuvîntul meu de onoare că numai ţie am să-ţi spun. Nu vorbesc niciodată în plus, cum zic ei.

— Bun, atunci ne vedem deseară.

Maşina ţîşni, lăsînd în urma ei un cerc de mîini fluturînd.

Muzica pentru orgă doar în catedralele construite în stil gotic trebuie ascultată, doar acolo primeşte adevărata valoare ce e dată, în parte, de acustica sălii. Ascultată într-o maşină, fie ea şi dotată cu cele mai sofisticate microfoane, tot cu un marş funebru seamănă.

— Poveşti ţi-au trebuit, poveşti vei avea! Mă dau bătut în faţa nemaipomenitei tale ştiinţe de-a te vîrî în tot felul de complicaţii. Îţi dai seama ce dandana poate ieşi

din încăpățînarea puștiului de-a te recunoaște cu orice preț? De fapt tu cine ești?
— Fii atent, parul cu care te pregătești să dai are două capete și nu uita că toată povestea tu ai inventat-o. Plus Unu nu va vorbi, am eu grijă...
— Tu de toate ai grijă, numai nu știu cum se face că absolut toate ies pe dos. Ce fac la baracă?
— Bați un par și te învîrți în jurul lui. Pixurile nu le primești decît mai tîrziu. Cauți un pretext de a-mi cere mie unul și acum fără play back, pe viu. Îmi zuruie în cap muzica asta mortuară. Vrei un măr?
— Mai tîrziu. Imediat ajungem. Am să-ți arăt laboratorul meu, impropriu spus al meu, căci au acces și ceilalți. Oricum, pentru tine e o lume nouă, aici apa e cîntărită altfel decît la voi la Vinalcool. Îmi este dor de un vin pur, fără apă, fără mirodenii și sulf.
— Apa cîntărită de voi cît sulf conține?
— Atît cît să nu te doară capul. Voi întotdeauna adăugați mai mult, ar trebui să luați drept etalon cantitatea de sulf găsită în apele carbo-gazoase și atît să turnați și voi în vin.
Părăsiră drumul forestier. Undeva în dreapta era șantierul. Grupuri, grupuri de oameni se vedeau mișcîndu-se, agitîndu-se în jurul barăcilor. Drumul era barat nu de o poartă de fotbal, ci de un cordon format din paznici și civili. Un paznic le făcu semn să tragă pe dreapta și să aștepte; el nu se grăbea, își continua discuția cu unul din grupuri, tonul fiind puțin ridicat.
Adrian întinse mîna spre butonul radioului, dar Ria îl opri.
— Ce-i cu ăștia aici? Azi nu-i duminică? îl întrebă ea.
— Aici nu sîntem, iubito, la Vinalcool, unde duminicile sînt rezervate vizitelor la cazane, unde vă așteaptă un miel sau un purcel fript. Pe lume mai sînt și alte meserii, ca aceasta, unde zilele și nopțile au o altă dimensiune. În sfîrșit, ni se dă și nouă atenție.
Terminînd pentru un moment discuția, paznicul se îndreapta spre ei, agale, aranjîndu-și din mers centura, peste haina maronie.
— Bună ziua! Sînt Adrian Buracu, atașat la acest lot. Vreau să intru în laborator.

— Buletinul de identitate și legitimația. Și dumneavoastră prezentați actele vă rog, le zise paznicul, fără alte comentarii.
— Bine, omule, dar mă vezi în fiecare zi, îi spuse Adrian surprins de pretenția paznicului.
— Azi vă văd pentru prima dată. Tovarășa nu are legitimație?
— Nu, e cu mine. Adică e invitata mea...
— Regret, aici nu sîntem la nuntă unde fiecare aduce la masă pe cine vrea. Dumneavoastră puteți intra, dînsa rămîne pe loc. Întrucît nici pentru mașină nu aveți permis de intrare în incinta lotului, vă rog să căutați un loc de parcare, uitați acolo lîngă a tovarășului inginer-șef.
— Grozavă e lumea ta, mai bine rămîneam în stațiune și mă duceam la ștrand.
— Plajă poți face și aici.
— Chiar crezi că am un corp numai bun de expus într-un muzeu în aer liber? Dacă știai că sînt restricții, de ce m-ai adus? Aveai nevoie de o mascotă sau ce? întrebă Ria furioasă.
— Am fost, ca de obicei, un mare naiv. Coboară, trebuie să parchez mașina.
Ria coborî și trînti în așa fel ușa încît toate capetele se întoarseră spre ea. Cu gesturi încete, prelungite își aranjă blugii și bluza.
Adrian parcă în apropierea cordonului și, înjurînd, începu să caute ziua de ieri; negăsind-o, îi strigă Riei prin geam:
— Ai ceva de scris la tine? Mi-am uitat pixurile la vilă.
— Caută în geanta mea. Este un pix. Mai bine mă uitai pe mine.
— Vă salut, îi zise lui Adrian inginerul șef.
— Ce s-a întîmplat, frate, de-i atîta suflare de om aici?
— Nimic, o măsură de precauție. Azi-noapte, aproape toți au tras un chef strașnic, de-abia i-am găsit. Avem și cîțiva intoxicați, și-au mai revenit, dar i-am adus și pe ei, aici sînt sub supraveghere medicală. În plus, după ultimele calcule efectuate, ținîndu-se cont de înaintarea în frontul la care s-a ajuns, nu-i exclus ca azi să avem apă. Azi sau la noapte. De aceea i-am adus pe toți, nu se știe

niciodată ce surprize ne pot oferi ultimii metri de foraj și atunci de unde-i luăm? E bine că ați venit, oricum am fi trimis după dumneavoastră.

— O măsură excelentă, păcat însă că nu am știut și eu de ea, nu o aduceam pe prietena mea pînă aici.

— Oamenii noștri sînt amabili, nici nu va ști cînd trece timpul. Veniți la laborator, da?

Adrian încuviință și trecură prin cordonul de oameni. Unii mai vociferau ca să se afle în treabă, neconvinși nici ei de argumentele prin care voiau să-i amețească pe oamenii de ordine, că au o treabă urgentă în stațiune, că într-o jumătate de oră vor fi înapoi. Profitînd de prezența Riei, argumentele și contraargumentele o luară pe panta glumei.

— Nu vă faceți griji că nu aveți la voi peria de dinți, aparatul de ras, papucii de casă sau pijamaua; tovarășa tot nu vă vede. Dînsa rămîne cu noi. Gata, vă cheamă la masă, apoi la lucru, că de chefuit ați cam chefuit în zilele astea, nu vă puteți plînge că ați lucrat prea mult.

Printre cei ce dădeau tîrcoale cordonului, fără să se apropie însă, Ria îl văzu pe Berbece. Nu părea afectat prea tare de măsură, dar nici în apele lui nu era. „Săraca Sorina, va ciripi singură. Garda ei personală e pulverizată. Ei, dar stațiunea îi poate oferi surprize noi. Ciripitul ei va atrage noi fazani sau păuni cu cozi rotitoare, amețitor colorate, culori nerezistente însă la primul ropot de ploaie".

Dinspre barăci un om venea în fugă. În dreptul cordonului se opri.

— Tovarășul Buracu a zis că în mașină are un pachet de cărți de joc, iar în portbagaj este o pătură.

— Și ce vrea, să fac pasiențe?

— Nu știu, nu mi-a spus, să-l întreb?

— Nu, nu! Îți mulțumesc.

Dezorientat, omul rămase pe loc, apoi se îndepărtă împreună cu ultimii mohicani. Pînă la barăci se încinse o bîză strașnică și hohotele lor de rîs se revărsară peste pădure.

— Știți să deschideți un portbagaj? îl întrebă Ria pe unul din paznici.

— Veniți cu mine. Peste cîteva minute va fi liniște, atunci vom putea juca șeptic sau vreți macao?

— Nu! Am suficiente motive să văd roșu în fața ochilor, nu mai vreau și macao.

— Jucăm pe ceva, ca jocul să fie interesant? Pe ce jucăm?

— Pe „genii". Dacă cîștigi îți dau „un geniu", dacă cîștig eu, recunosc că am trișat și ți-l dau ție. Nu e mare, e un copil, dar i-a intrat lui în cap ideea că mă cunoaște, ceea ce nu mă încîntă deloc. Face parte dintr-o echipă de judocani, e cel mai mic, sînt în tabără aici, la doi pași. Tu trebuie doar să inventezi ceva, în așa fel încît începînd de mîine dimineață ei să fie trecuți într-un cantonament sever, fără ieșiri din tabără. Inventezi vreo boală, de ce nu un concurs de macao? Te descurci, ești mare, plin de idei, de inițiative . . .

— Întotdeauna am avu o mare admirație pentru stilul tău . . . de aruncare a greutății pe umerii altora.

*

Biroul colonelului Stăncioiu se transformase ad-hoc într-o arhivă. Șoarecii lipseau, însă praf era suficient. Accesele de strănut erau urmate de un șuvoi de lacrimi. Ochii injectați de nesomn, de oboseală, se înroșiseră și mai tare din cauza prafului ce li se inoculase în tot corpul. Din cînd în cînd se scărpinau, facilitînd o și mai mare pătrundere a prafului în porii pielii transpirate.

Halatele, îmbrăcate dintr-o inspirație de ultim moment, semănau cu burdufurile aspiratoarelor. Ideea de-a cerceta „Buletinul oficial" începînd cu ultimii cinci ani se dovedise catastrofală. Ceea ce căutau ei găsiră pînă la urmă, într-unul din buletinele anului trecut. Sconcs-ul avusese dreptate într-un fel, dar dacă omul era nevinovat? Cine era de fapt acest uituc ce-și pierduse actele? Avea el vreo legătură cu povestea lor sau era tot atît de nevinovat ca și fericitul cîștigător din strada Locomotivei? De data aceasta se părea că există o legătură. În județul Galați circula o mașină cu numărul 3—GL—1071. Mașina însă nu ieșise în ultima săptămînă din județ, cum reieșea din raportul primit. Și dacă totul e o pură întîmplare și nu acesta este numărul căutat?

Inițial le ceruse o verificare a mașinilor al căror număr includeau cifrele respective, deplasările făcute în ultima

săptămînă, date despre proprietari și eventualele furturi înregistrate. Rapoartele primite erau frumoase, dar ineficiente, nu le aduceau nimic revelator în problema ce trebuia rezolvată imediat. Era vina lor, omiseseră să le ceară vînzările de mașini, pierderile de acte precum și eventualele schimbări de numere la cerere. Acum ei aveau un număr, dar el trebuia confirmat, nu de Dolj, Gorj sau Cluj, ci de Galați. Gorjul era exclus, la ei nu demult se introdusese cifra 2. Numărul mașinilor crescuse într-un ritm rapid, spectaculos, ritm observat și în creșterea puterii economice a județului, datorat în exclusivitate noilor șantiere deschise aici, noilor întreprinderi precum și exploatărilor efectuate la Rovinari. Surpriza putea însă veni și de la celelalte județe, care încă de pe vremea fostelor regiuni știuseră să-și tragă jarul pe turta lor în defavoarea altor zone, a altor orașe, dezvoltîndu-se din punct de vedere economic.

Dan stivuia colecția într-un colț. Cu cîteva minute mai înainte declarase că nici mort nu le duce înapoi.

Era mort de oboseală. Moarte erau și telefoanele, care în alte dăți urlau într-un mod deșănțat; acum stăteau cuminți, dormeau în locul oamenilor ce le priveau cu speranță.

În jurul chiuvetei, pe jos, se adunase atîta apă încît puteau fi lansate zeci de bărci din hîrtie.

— Degeaba, nici dumnezeu nu ne spală de praful adunat pe noi, zise resemnat colonelul. Cînd mă gîndesc că există posibilitatea ca munca noastră să se dovedească a fi un mare fîs, și nu o mare descoperire, îmi vine să urlu. Am să mă răzbun urît pe Sconcs, îl oblig să-mi curețe pantalonii. Așa arată o pereche de pantaloni de colonel?! Nici ai tăi nu arată prea strălucit cu petele de apă pe ei, dar să nu-ți faci iluzii: Sconcs-ul nu ți-i curăță.

Un zumzăit de bondar înfuriat li se strecură în urechi. Din fugă azvîrliră prosoapele și reveniră în birou. Erau cei de la Gorj. Așa cum bănuise, la ei nu se efectuase nici o vînzare-cumpărare, nu se înregistrase nici o pierdere de acte și nu se schimbaseră, la cerere, numere de mașină. Colonelul le mulțumi pentru ajutor și închise. Cîteva secunde rămase cu mîna pe telefon, uitîndu-se pustiu la el.

— Vrei nu vrei, trebuie să recunoști că sîntem legați de aceste telefoane, care ne pot deopotrivă dezlega sau lega și mai strîns. Dacă păgubașul, Grigore Zăton, și-a pierdut într-adevăr actele și găsitorul se folosește de ele, ce ne facem? Varianta aceasta totuși nu o cred, am în vedere faptul că a riscat o dată folosind numărul fals de rodaj, nu se poate juca la infinit cu numerele fără acoperire, așa cum nu cred că în poveste sînt implicați mai mulți, pentru că e un singur stil de-a lucra, nu mai multe și totuși greu de descoperit mînuitorul. Convingerea mea, de fapt dorința mea, e că actele nu au fost pierdute, ci numai date dispărute, iar la cerere i s-a eliberat alt număr, în felul acesta pentru mașină avea două rînduri de acte: cele originale pentru numărul vechi, iar duplicatul, pentru numărul nou. Cine citește „Buletinul oficial" ca să rețină pierderile de acte? La un eventual control al circulației amîndouă numerele erau valabile, deci omul se putea deplasa fără frică schimbîndu-le. Care este însă numărul nou primit de Grigore Zăton pentru mașină? Cine e de fapt el, cu ce se ocupă? Poate profesia lui ne va spune mai multe sau îl va scoate definitiv din raza cercetărilor noastre. Vreau însă să ajung la șoferul care a condus mașina de rodaj, indiferent cine ar fi el, dar fără ajutorul logodnicului Mihaelei; pe ăsta vreau să-l găsesc eu și nu să mi-l spună altcineva.

— Simple supoziții tovarășe colonel, propun să ...

— De tăcut nu tac. Nu ai decît să-ți înfunzi un kil de vată de sticlă în urechi, că eu nu tac, așa îmi este mai ușor să elimin ...

Sunetul telefonului nu-l putea elimina, din moment ce-l dorea. Semn bun, băieții terminaseră trierea. De data aceasta era Galațiul.

— Da, te ascult, zise colonelul cu inima cît un ghem. Deci: Grigore Zăton și-a pierdut actele în februarie anul trecut. Bun! Pînă aici știm și noi, mai departe ce a făcut? I-ați dat un duplicat al actelor, la cerere i-ați schimbat numărul și acum circulă cu noile acte și e curat ca lacrima, nu? Aha, și-a vîndut mașina și și-a cumpărat tot o Dacie 1300, excelent! Numărul nou e 3—GL—8009, începînd cu data de 1 iunie. Ce?! De ce a fost radiat din evidența noastră? S-a mutat cu slujba la Împăratu' chiar în județul nostru, unde i s-a preschimbat numărul la

26 noiembrie. Știi cumva numărul nou? 2—HT—4229. Bun! Mai am o întrebare: nu știi ce profesie are, cu ce se ocupă? Profesor de geografie-istorie la o școală generală de la voi, în timpul vacanței mari ghid la O.J.T. Oare la noi pe ce post a venit? Asta nu-ți mai cer, o să afle băieții mei că și așa au dormit azi-noapte bine. Știi și asta? Ești minunat! Ghid la O.J.T. Te-ai interesat și-mi garantezi pentru noua slujbă?! Ascultă, nu ai de gînd să te muți și tu cu serviciu', am nevoie aici, din cînd în cînd, de un om care să știe întotdeauna ce-i cer, dacă se poate și ceva pe deasupra, ca în cazul de față? Îți place peștele de Dunăre? Noi nu avem Dunăre, doar rar cîte un pește mai vrea să înoate dacă nu contra apei, atunci contra noastră. Ce să-i faci, dever mic, bătaia de cap e ceva mai mare, în rest ne descurcăm și fără Dunăre. În privința omului te cred, este exact ce caut: un tip care se ocupă cu bișnița. Îți mulțumesc! Nici nu-ți imaginezi ce pleașcă a căzut pe capul meu, dar voi avea grijă să le-o trec și altora. Te salut și mii de mulțumiri!

Om în toată firea, colonelul Stăncioiu își exterioriza bucuria asemeni copiilor. Biroul cu tot ce se găsea pe el vibra sub pumnii ce băteau un imn al bucuriei. Scaunul fu aruncat cît colo, și ușa bine mascată a unui raft zbură în lături.

— Pentru chestia cu „simple supoziții“ ia mai muncește și tu, observatorule! Mulțumește-le celor de la Cluj și Dolj, e păcat să-i lăsăm să caute degeaba. Staicu bănuiesc că a dormit destul, scoală-l. Spune-i că am o țuică de Mesteacăn, trăsnet, nu bișniță ordinară. Auzi, ce-i trece lui prin cap: bișniță. Zătonul nostru, nu știu cît o fi de mare și de lat, nu face bișniță ordinară, el e un tip select, nu se compromite pentru un cartuș de Kent... Îi teleghidez eu un cartuș pe care-l va înghiți fără să mestece, mai greu îi va fi cînd îl va digera aici la mine în birou. Vreau lista, imediat, lista tuturor excursiilor de pînă acum, precum și numele ghidului care a însoțit grupul; evident, mă interesează și cele programate începînd de azi. De data aceasta mă voi interesa îndeaproape de ghidul desemnat, îi voi face chiar favoarea de-a fi el conducătorul primului grup care pleacă.

— Pînă la ziuă mai este, acum toată lumea doarme, zise Dan, îndreptîndu-și spatele.

— Cineva-mi spunea nu demult că nu este obligatoriu să dormi în fiecare noapte... Atunci de ce ar fi obligatoriu să doarmă omul toată noaptea? Anunță deșteptarea, altfel adorm eu!

*

— Renunț. Țin să te anunț că, în situația creată, eu nu mai mișc un deget. Este nepermis modul în care ai pornit să acționezi. Nu ești capabil să te concentrezi, să faci cîteva calcule elementare, cîteva combinații la îndemîna oricui.

— Te rog, mai dă-mi o șansă...

— Dragul meu, dar de ieri, nu știu dacă ai observat, asta fac: îți acord o șansă pe care tu nu ești capabil să o finalizezi. La orice m-aș fi așteptat din partea ta, dar la acest lucru nu. Unica ta șansă de-a te reabilita în ochii mei este să-ți cauți un profesor, să iei niște ore. În primul rînd va trebui să-i spui soției tale...

— Pentru dumnezeu, doar nu-ți imaginezi că am să-i spun...

— Ascultă, tu nu cumva, cînd ajungi acasă, după o misiune, iei de după ușa de la intrarea în bloc traista cu povești palpitante și i-o torni cu pîlnia în urechi nevestei și copiilor?

— Ei, nu chiar așa, dar... dar tu ce faci?

— Eu?! Dacă am timp îi spun un banc, dacă nu am timp mă cert cu toți, care-mi calcă în picioare mănîncă bătaie. Scurt și cuprinzător, de unde atîtea povești? De data aceasta am însă ce le povesti, am să fac chiar un memoriu privind jalnica ta pregătire. Bănuiesc că soția ta nu va fi dispusă să arunce pe fereastră niște bani pentru a-ți lua un profesor, așa că te ajut eu, cu condiția ca ea să pregătească o cină suculentă. Îi aducem și pe copii...

— O, nu, pînă aici! Copiii mei știu destule, nu au nevoie de profesori, nici chiar de doctori docenți cum sînt ai tăi.

— Totuși, un lucru nu înțeleg: dacă copiii tăi știu, de ce nu exersează și cu tine? Crede-mă, ți-ar fi de un real folos în munca ta, pe viitor nu ai mai da bir cu fugiții cînd se ridică o asemenea problemă, mă rog, în anumite ocazii. Inițial am crezut că trișezi în mod intenționat, ca în final să-mi dau seama că tu nu cunoști regulile elementare. Pedeapsa, cea mai drastică pe care ți-o pot da,

e ca atunci cînd ajungi acasă, de față cu copiii și nevasta, să strigi de trei ori: sînt cel mai...

— Taci, te rog taci! M-ai înnebunit cu ideile tale. Fac tot ce-mi ceri: nevastă-mea va pregăti o „cină suculentă", iese mai ieftin decît dacă cumpără un sac de mere; am să strig ce vrei tu, dar te rog mai acordă-mi o șansă...

— Imposibil, ești extenuat, obosit, arăți jalnic, aproape că-mi este milă de tine.

— Uite, frate, unde stătea ascunsă mila?! Ia să întoarcem noi puțintel foaia: ce te-ai fi făcut fără mine, și ieri și azi? Uită-te în jurul tău și ai să vezi că nu e nimeni, toți te-au uitat...

— Vezi, aici greșești, nu numai tu, ci și ceilalți, e o mică diferență pe care nu o sesizează: pe mine nu m-a uitat niciodată nimeni, ei au știut întotdeauna că eu îi aștept. E o chestie grozavă să ai convingerea, siguranța că cineva te așteaptă. Oricît ți-ar fi de greu, ai sentimentul că nu mai ești singur. Dacă atunci cînd îți este mai greu reușești să te detașezi pentru cîteva secunde și ai puterea să chemi în preajma ta chipurile celor care te așteaptă, vocea lor, zîmbetul lor, ești salvat. Unii, însă, nu se mai întorc, nu mai pot să se întoarcă și atunci e trist. Îți amintești...

— Nu îmi amintesc nimic, nu vreau să-mi amintesc! Dacă nu-mi acorzi ultima șansă, am să le spun tuturor că de frică nu ai mai continuat, ți-a fost teamă că am să te bat. Victoria ta, asupra mea, nu are nici o valoare.

— Îți repet pentru ultima dată, și nu mai striga la mine: nu discut cu tipii care joacă șeptic ca niște cizme! E clar?!

— E clar! Dar eu ieri am jucat pentru prima dată în viața mea șeptic. Azi-noapte m-am uitat la ei, în baracă, cum joacă, dar n-am înțeles mare lucru. Acum știu.

— Știi pe dracu. Tu nu ai copii acasă, nu te joci cu ei? Oho, consideri că e sub demnitatea ta ca ei să te facă fund gol și popa prostu'?! Acum sînt convinsă că nici macao nu știi să joci și te dădeai mare ieri.

— Pe cuvîntul meu că ești nebună. Uneori stau și mă întreb ce-i în capul tău în afară de povești, basme și jocuri de copii? De ce ți-ai ales meseria asta și nu alta? Zău, spune-mi și mie, ce face bărbatul tău de reușește să te suporte?

— A, e foarte simplu, îi fac vrăji, îl descînt cu rouă adunată de pe șapte mere, cu apă de la nouă izvoare, cu cîte în lună și stele și toate în basmele mele.

— Puterea descîntecelor tale e totuși mică de nu l-ai putut vrăji pe geniu ca să uite și atunci ai apelat la mine. Ce sînt eu?

— Sfîna Miercuri într-o joi seara. Plus Unu și-a adus aminte în momentul în care l-a văzut pe En, că și pe ăsta moartea-l caută pe acasă și el bate crîșmele, cu Buna după el. Nu mai suporta brînza, voia cașcaval. Geniul meu e coleg cu puștiul lui Staicu. Într-o după-amiază au trecut împreună pe la sediu să-l ia pe Staicu și să meargă nu știu unde. Cînd au ajuns în dreptul sălii de antrenamente, au intrat să o vadă și în interior. Întîmplător, eram acolo. Eugen se antrena. S-a apropiat de mine și a început distracția voastră cu sacul de nisip. Știi urmarea. Așa m-a reținut puștiul. Dar îți promit că primul care mai ridică mîna asupra mea, care mă consideră sac de antrenament va da ochi cu șeful mare. Eu tremur toată, că acum-acum scăpați un pumn în mine și voi rîdeți ca niște proști. Rezolvînd problema cu Plus Unu nu mie mi-ai făcut un serviciu, ci ai reparat o gafă a voastră, în general, și a lui En în principal.

— Noroc că minunea ta, geniul tău, e mare amator de șah. Trei zile mare joc, mare. Nu interesează cîștigătorul, important e că acum am cîștigat noi, altfel praf ne-ar fi făcut șeful.

— Mor de curiozitate să aflu ce explicație îi veți da, pentru că sînt convinsă că va răsufla povestea cu Plus Unu.

— Iar duci grija satului, în loc să-ți duci grija ta. Vom cere să se introducă, în regulamentul de ordine interioară, următoarele lucruri, privind comportamentul salariaților: în birouri să nu se intre trîntind ușa, ci numai zîmbind; să nu se trîntească ceștile, ibricele; cînd...

— Cînd doriți o cafea să vă fie adusă imediat; cînd nu sînteți aici, cineva trebuie să rămînă și să răspundă la chemările urgente, să găsească operativ rezolvări, să vă facă, cu promptitudine, rapoartele; să existe în permanență o farmacie deschisă pentru toate rănile noastre, posibile și imposibile. Dar ce sînt eu, Armata Salvării?! Umbrelă de soare?

— Nu despre tine discutam, dragă, ci despre sacul nostru de antrenament, ce te enervezi?

— Mi-e foame şi nu mai am nici un măr. S-a făcut ora 17, la sondă se aud glasuri, printre barăci se vînzoleşte tot mai multă lume, dar nimeni nu pleacă, nimeni nu vine să ne spună ce au găsit. Nici dinspre staţiune nu vine nimeni. E linişte, însă mie nu-mi place atîta pustiu de linişte. Mai bine rămîneam acasă şi-mi spunea Buna o poveste.

— Să-ţi spună Buna o poveste?! Acolo îţi stă ţie acum gîndul? Nu te gîndeşti nici o secundă la povestea asta, a noastră, cum se va termina?

— Pentru mine jocul se va încheia peste o oră, peste două. Sfîrşitul nu mai interesează, în mare îl cunosc, pe cînd poveştile nespuse de Buna vor rămîne un mare mister. Odată, cînd voi avea timp... Spun deja minciuni pentru viitor. Niciodată nu voi avea timp să ascult toate poveştile Bunei, nici măcar să le citesc pe cele necitite.

— După mintea ta, tot ce am făcut noi e un simplu joc?

— Da, un joc de oameni mari, care în loc să se joace cu proprii lor copii se joacă ei între ei, fiecare urmărind, evident, altceva. Totul depinde de locul pe care l-ai ocupat în careu, cine îţi sînt coechipierii şi cine adversarii. Nu? Tu ce-ai făcut? Ai păzit zile şi nopţi la rînd lotul, să nu intre şi să nu iasă nimeni şi nimic. Ce altceva ai făcut decît te-ai jucat dea hoţii şi vardiştii? Apoi: te-ai coborît la mintea copiilor şi le-ai organizat un concurs de şah pe care nu-l vor uita niciodată, dar niciodată nu vor şti că tu l-ai organizat şi nimeni niciodată nu-ţi va mulţumi. Şi tu ai să uiţi, peste cîtva timp; singurul lucru cu care ai să rămîi e şepticul. Peste ani vei povesti cam aşa: s-a întîmplat în anul în care am învăţat să joc şeptic şi nu uit că atunci şi-a bătut joc de mine Ria... Cum mă numeşti tu în poveştile tale?

— Acră, amară, iute, sărată, scorpie, vrăjitoare, dulce...

— Doamne, sînt tot atît de bogată ca pămîntul... Te iubesc, praf m-ai făcut. Eu şi En am fost nişte fluturi frumos coloraţi, fluturi de o zi. Ne-am turnat miere pe aripi ca să strălucim cît mai puternic în soare, să ne vadă

toţi. Uitîndu-se după noi, ei nu au mai avut timp să se uite şi după tine şi după ceilalţi, care aţi săpat pînă aţi dat de apă. Fiecare a jucat pe pătrăţica lui, aşa cum i-a fost regizat rolul de către colonelul Stăncioiu; el e marele regizor. Tot el va aduna pătrăţelele pe o tablă mare, le va aranja în ordine şi va trage cortina. Gata piesa. Dacă autorii nu pleacă în concedii, probabil, mai tîrziu, cît mai tîrziu posibil, vor monta o altă poveste. După cum te uiţi la mine, ţi-am cam dat poveştile peste cap, ţi-am smuls cîţiva lauri din coroana învingătorului, a veşnicului şi nemuritorului Făt-Frumos. Rar ni se întîmplă nouă să găsim merele de aur dintr-o dată; atunci, însă, sînt foarte proşti paznici, sînt fuduli de proşti şi nouă nu ne rămîne decît să întindem mîna şi să le luăm. De regulă, asemenea minuni nu există, că reuşim să comprimăm ca în basme timpul asta se datoreşte spiritului de echipă, oamenilor cu care conlucrăm. Te-ai gîndit vreodată în cît timp ar rezolva cineva, de unul singur, un caz simplu, ca acesta; cît timp i-ar lua fiecare fleac în parte? Îţi dau un singur exemplu: verificarea în cele patru judeţe a tuturor maşinilor al căror număr începe cu 107. Înmulţeşte timpul fiecărui cu 40, adună la ea timpul nostru, separat, şi ai să constaţi că cifra obţinută e fantastică, în realitate nu. Minunea înfăptuită de noi constă tocmai în puterea noastră de-a concentra timpul, în rest, joacă de copii. Bambilici şi fotbal, cum spune colonelul Stăncioiu. Sîntem mereu în aer liber, ne bate soarele, vîntul, ploaia, ne fortificăm, altfel ne-am anchiloza. Unul, al dracului de simpatic, ne-ar putea întreba: Cum aţi putut să începeţi o anchetă pornind de la simplul fapt că un tip cam complexat, cam ţicnit v-a spus că la el în casă a găsit nu un bou, ci un miros ciudat? A avut colonelul Stăncioiu fler? Poate, dar eu cred că tăvălugul a început să se rostogolească în momentul cînd s-a aflat de lucrare. Ce idee şi pe el să o ţină acasă, parcă-i căzut din lună, aşa se comportă uneori. Deşi e suspicios în relaţiile cu oamenii, suspiciunea lui dispare în momentul în care intră în casă, parcă ar intra într-o carapace, într-un bunker unde nu pătrunde nimeni. Şi iată că cineva a intrat. Deşteptul pămîntului!

— Nu-l mai fă surcele pentru focul tău, că vine.

Ria se ridică, se îndreptă de spate și se uită spre barăci. Într-adevăr, un grup de muncitori, printre ei îl recunoscu pe Adrian și pe colegul său de la Institut, venit de dimineață la Cenan, se îndrepta spre mașini. Fiecare aducea în brațe, cu mare atenție, vase de diferite dimensiuni și forme, pline ochi cu apă. Containerele cu apă fură depozitate în mașina Institutului. Șoferul îi așteptase cît îi așteptase, apoi se culcase. Acum așeza pe margini vasele din P.V.C., în mijloc vasele Curie și Mariotte. Nu transporta aur, totuși o motocicletă îl va însoți de la ieșirea din Cenan, așa, de curiozitate. Șoferul strînse în fugă cîteva mîini și porni. Adrian însă mai avea de discutat ceva foarte important cu colegul său, gesturile mîinilor subliniau cuvintele. În sfîrșit, a terminat. Face cîțiva pași spre mașină, renunță și se îndreaptă spre Ria și Ploscaru. Cearcăne mari, ca niște semilune, îi înconjoară ochii, e obosit, dar bucuria e mai mare decît oboseala. Se apropie fără să scoată un cuvînt. Ajuns în fața Riei își pune mîinile pe umerii ei și își lipește fruntea de a ei.

— Am reușit. Este o apă minunată. Mai concentrată, mai fierbinte, mai pură decît am visat eu.

— Tovarășu', ascultă tovarășu', aici ...

— Aici dumneata păzești lotul și pe oamenii din lot, pe ea nu. Dacă are nevoie de paznic am să-i fiu eu paznic, îi răspunse Adrian și o luă de mînă pe Ria, trăgînd-o spre mașină.

— Unde vă credeți?

— În pădure. Sper că nu ți-a ținut lecții de morală? Mă indispun asemenea predici, mai ales azi. Sînt fericit! Înțelegi? Am reușit!

— Înțeleg, dar te rog să înțelegi și tu că sînt moartă de foame. Predici nu mi-a ținut, dar joacă infernal șeptic.

Adrian rîde în hohote. Pornește mașina și în dreptul lui Ploscaru încetinește.

— Vezi că ai acolo cărțile de joc, mai învață ceva. Mîine iar o aduc pe doamna și nu vreau să se plictisească.

Mașina țîșnește în timp ce Ploscaru adună cuvinte în dreptul buzelor.

— Adrian, tu ai văzut în viața ta un om fericit, fericit? îl întrebă Ria.

— Eu știu?! Am văzut oameni veseli, bucuroși, încîntați. Fericiți am văzut de cîteva ori la ofițerul stării civile, erau emoționați, transpirați, zăpăciți, se pupau la infinit cu aceeași oameni, uitîndu-i pe ceilalți, făceau gafe, aveau o figură cam tîmpițică, parcă nu le ajungea aerul. Groaznic arătau, dar ei se considerau fericiți. De ce mă întrebi?

— Uită-te în oglindă și ai să mai vezi unul, tot transpirat, tot cu o privire tîmpită de fericire, îmbătată de aburul descoperirii minunii de apă, are și cearcăne. Tot tacîmul, chiar și o proastă e lîngă el, dar în oglindă n-ai să o vezi.

Adrian încetinește, aranjează oglinda, se uită și izbucnește în rîs.

— Ai dreptate, așa arătau și cei de la sfat, iar eu în sinea mea am rîs de ei. Sînt fericit, deși la un moment dat m-am înfuriat urît, căci mi-am pierdut pixul cu care scriam. Nu-mi explic cum l-am rătăcit, probabil mi-a căzut pe drum între lot și baracă sau printre aparate. Noroc cu restul trusei, altfel eram în aer, nimeni nu-ți împrumută ceva de scris. Am mai pățit așa cînd am venit săptămîna trecută la Cenan, dar mi-am adus aminte că l-am lăsat în sertarul biroului, am lucrat puțin la lucrare și le-am pus împreună în sertarul din mijloc, acolo e seiful meu, comoara mea, munca mea de doi ani pe toate coclaurile. Ai dreptate, sînt fericit, de aceea nu știu despre ce să-ți vorbesc mai întîi: despre apă sau despre teoria mea, confirmată și de această dată, privind zonele bogate în ape carbo-gazoase, cu un grad mare de radioactivitate? Încep cu apa, apoi îți explic și teoria, așa sper să înțelegi mai bine. Izvorul forat azi are o temperatură de 96°C, și un debit de 950 m³ pe oră. Sînt cifre fantastice. Dacă la acestea adăugăm și proprietățile multiple ale apei, sulfuros-clorurat-sodico-magneziană, avem în față o apă ce rivalizează, pentru sănătatea omului, cu apa vie din basmele tale. Forarea s-a făcut pe un tuf calcaros radifer, ceea ce-i conferă o nouă valoare — e o apă carbogazoasă radioactivă, cu proprietăți curative excelente. Complexul de la Cenan, mă refer la complexul hotelier cu bazele de tratament aferente, va cunoaște o mare extindere, mii de oameni vor beneficia de efectele miraculoase ale apei.

Țara noastră e țara aurului: a aurului verde, a aurului negru, a aurului galben, a aurului alb, a aurului-aur. După unii și apa e aur, dar eu consider apa mai mult, o consider viață. Fără ea nu ar exista aurul celălalt. De aceea noi, căutătorii de comori ai secolului al XX-lea, ar trebui să căutăm cît mai multe izvoare, izvoare de viață. În trecut, căutătorii de comori, am în vedere Dobrogea, cîmpiile Bărăganului, răscoleau toate movilele întîlnite. Noi ar trebui să răscolim toate văile dulci, înconjurate de dealuri, de munți cu brazi și copaci seculari. Văi unde, printr-un capriciu al naturii, cresc castanii comestibili, alunele turcești, nucii, teii, primulele, tufele de „Betula humilis". Va trebui să învățăm să ascultăm pulsul pămîntului, al comorilor ascunse în el; va trebui să ne ghidăm după licurici, prezența lor indică zonele sulfuros-radioactive. Ți-am arătat Vîlva Pădurii, în apropiere e Peștera Fratelui cu un debit mare de gaz radioactiv. Aici vom sonda prima dată. Sînt sigur că apa va fi la fel de bună ca și cea de azi. În timpul peregrinărilor mele, al cercetărilor făcute, am învățat să mă uit la pomi, la brazi, la păsări, să ascult vîntul, să miros aerul. Pe baza cercetărilor minuțios executate la diverse sonde și ținînd seama de mediul înconjurător am formulat o teorie privind descoperirea depozitelor radifere de la noi din țară. Geologii, geofizicienii prin cercetările lor, mai exact prin descoperirile lor ulterioare, mi-au confirmat teza. De exemplu . . .

Disperată, Ria îi atinge mîna și-i arată radioul ce tace, dar el îi mulțumește cu o strîmbătură.

— De exemplu . . . La chestii din astea sînt foarte tare, continuă el degajat. De exemplu, ziceam, la Lemnul Trăsnit au descoperit un filon de uraniu. Așa mi-au spus geologii. Sper ca nu peste mult timp să-mi definitivez lucrarea. E munca mea de doi ani și cred în ea, va fi o contribuție remarcabilă, mult mai valoroasă decît tot ce am făcut pînă acum. Știi, tu ești primul om căruia îi spun despre lucrare. Nici colegilor nu le-am spus. Am lucrat numai acasă. Secretul meu, marele meu secret. Mă repet, nu? Nu ai sentimentul că mă repet? Ești îngăduitoare.

— Nici nu bănuiam ce mare somitate ești. Și unde ți-ai ascuns comoara? Nu îți este teamă că se va dezintegra într-o zi?

— Glumești. În primul rînd biroul meu nu poate fi deschis cu nici o cheie falsă, dar nici spart cu toporul, eventual poate fi aruncat în aer cu bloc cu tot.

— Cheile originare le porți cu tine, iar tu nu poți fi prădat, ești o persoană tabu.

— Da de unde! Află, iubito, că nu există nici o cheie. Pentru proști am pus și niște broaște, dar ele sînt pentru luat ochii. Odată ce există broaște nimeni nu se mai uită dacă există și lacul, așa că incrustațiilor nu le acordă nici o atenție, deși ele sînt cheile biroului. Sînt convins că tu, atunci cînd numeri, numeri de la stînga la dreapta, zi tare da și nu te alinta ca și copiii cu „îhî", ei bine, la biroul meu numărătoarea se face invers, de la dreapta la stînga. După ce ai numărat trandafirii, nu-ți mai rămîne decît să apeși pe al patrulea și al șaselea și sertarul se deschide. De închis se închide automat. După cum vezi e simplu, curat, fără chei. Crezi că sînt prost să port chei tentante după mine? Și nu uita un lucru, la mine în casă nu poate pătrunde nimeni, am o ușă fermecată.

— Nici eu? se alintă Ria, apoi alintul i se transformă în grimasă.

— Coboară. Am ceva de lucrat la farmacie, nu durează mult. Îi pregătesc un cocteil colegului meu de cameră: în apa dintr-unul din vase, vom pune sare de lanthan, așteptăm pînă se evaporă, apoi turnăm un albuș bătut spumă, tu îl bați, sper că te pricepi, și le amestecăm bine, într-un creuzet de platină, mai adăugăm puțină fluorură de sodiu și obținem niște perle superbe. Le vrei tu? Sînt și bronzate pentru că le iluminăm cu raze ultraviolete.

— Perlele ce conțin?

— Azotat de uranyl. Hai, coboară, dacă ești cuminte ți le dau ție, e cadoul meu pentru tine, ți-am mîncat două zile de plajă și în plus trebuie să-ți mai spun un lucru, nu prea vesel, dar odată și odată tot se întîmpla. Am rămas mai mult, sus la lot, pentru că mîine după-masă plec, mă întorc la Institut, s-au ivit niște complicații, mă rog, treburi de serviciu și sînt obligat să plec. Colegul meu va rămîne aici pînă termină, eu voi continua cercetarea pe probele expediate mai înainte la Institut. Îți promit că . . .

— Îmi promiți o promisiune, o iluzie. Nu am nevoie de iluzii . . .

Intrară în farmacie pe uşa din spate, dar nu înainte de a fi verificaţi de o pereche de ochi iscoditori.

Ria mai mult se prăbuşi pe un scaun, decît se aşeză.

— Dacă mai spui o singură poveste în viaţa ta, te omor! Auzi, savantule?!

— Te-am avertizat că sînt mai tare ca tine în a spune poveşti. La Lemnul Trăsnit s-a descoperit lignit, deşteapto, nici atît nu ştii? Întrucît, la ora actuală, Rovinarii şi celelalte fronturi deschise asigură necesarul economiei, mina de la Lemnul Trăsnit nu a fost deschisă. Doar cei de strictă specialitate ştiu exact ce s-a găsit. Ascultătorul nostru se poate da de ceasul morţii, nu va avea de unde afla ce s-a descoperit, exact, acolo.

— Crezi că o să înghită povestea cu trandafirii tăi?

— Sînt sigur, aşa ceva nu a încercat, fii liniştită.

— Altă dată am să te oblig să-mi spui mai întîi mie povestea şi apoi să o spui ascultătorilor, care la ora aceasta poate-şi rîd în pumni de gogomăniile tale.

— Cînd ai să creşti mare am să-ţi spun ţie mai întîi acest gen de poveşti, deocamdată execut ordinele şefului tău. El a cerut această variantă, nu foarte îndepărtată de realitate, dacă minţi prea mult nu te crede nimeni, deci trebuie să le dai şi nişte date posibile pe care să le creadă, şi care să-i tenteze în acelaşi timp. Dragul nostru ascultător are alt miros, nu el a fost la mine în apartament, ci celălalt. Ascultătorul nostru nu are posibilitatea să-l întrebe acum dacă a încercat sau nu varianta cu trandafirii. Cheile au fost folosite, dar trandafirii?

— Mihai, dă-mi te rog un măr şi tu miroase-ţi analizele că am să leşin de foame.

— Farmacia e aproape, dă-i drumul. Fii atentă să nu te saturi mîncînd merele pentru că sîntem invitaţi la cină. Spune-mi cum era melodia aceea de ieri, penibilă de altfel, cu: fiecare pleacă odată, sau toţi plecăm odată, puţin . . . , nu-mi amintesc exact.

— Nu mai face eforturi, îţi spun eu cum sună întrebarea: Cînd pleci? Personal, nu ştiu cînd plec. Ştii tu Sconcs-ule? îl întrebă Ria.

— Cînd pleci tu, nu ştiu. Probabil eu voi pleca mai repede decît tine, nu mai am ce face, îl ajut pe tovarăşul Buracu la analize. Vreau să-i dovedesc şefului că n-am uitat ce-am învăţat. În rest, vă ascult pe voi ce gunguriţi, au o bătaie fantastică microfoanele. Fii liniştită, vocea îi era convingătoare, datele de asemenea, m-a convins şi pe mine, deşi ştiu exact ce cuprinde lucrarea. Nu-şi rîd în pumni, ci vor înghiţi hapul.

— Cînd fac băieţii front comun să te ferească dumnezeu! Spune-mi, tu de mîncat ai mîncat azi?

— Eşti de spaimă, ţi-am spus că termin imediat şi mergem la cină la Radu, sîntem invitaţii lui şi ai soţiei sale, îi răspunse supărat Adrian.

— A nu, asta nu! Prefer să mă culc flămîndă decît să fiu obligată să-i fac sluj de bună creştere doamnei Cristea.

— Spune-mi, acum, ce ai cu femeia? Gena e o camaradă excelentă, ca şi tine.

— Gena? întrebă moale Ria, cu răsuflarea înghiţită undeva în adînc.

— Exact, Gena o cheamă. De ce te-ai schimbat la faţă?

— Cel de al treilea plic primit de la doctorul Radu Cristea sînt sigură, acum, că era invitaţia la nuntă. L-am aruncat nedeschis. Vreau flori, multe flori! Florăria e închisă, de unde iau flori?

— La tine în casă, toţi sînt aşa de trăsniţi? o întrebă Adrian.

— Nu, soţul meu e cel mai trăsnit dintre toţi, apoi fiica mea şi, în al treilea rînd, vin eu. Pe băiat nu-l pun la socoteală, e încă mic şi prost. Văd eu mai tîrziu cum stăm cu clasamentul, dar acum vreau flori.

— Stai liniştită, vei avea şi flori. Cînd ai fost ultima dată la furat de trandafiri?

— Cînd eram studentă furam trandafiri cu Gena şi cu Radu. Chiar vorbeşti serios, eşti capabil să furi trandafiri? Mai poţi fura trandafiri?!

* *

Privindu-i de pe acoperiş străzile lungi, luminate, oraşul părea o reptilă adormită căreia doar solzii îi sclipeau în noapte, în ritmul respiraţiei ascunse. Pe şantier era linişte. Braţele macaralelor, înălţate în aer, păreau nişte tentacule ale întunericului, în mijlocul blocurilor ridicate la diferite nivele. Undeva, în apropiere, bănui existenţa unor barăci sau a unor camere în care lo-

cuiau muncitorii, căci de acolo veneau din cînd în cînd frînturi de cîntec, cînd mai stinse, cînd mai puternice.

La amintirea grupurilor de cheflii, întîlnite în drum, se cutremură. Cu greu scăpase din brațele unuia care-l tot îmbia să bea din horinca lui și să se bucure și el că-i născuse nevasta un cocon, fain ficior, de patru kilograme. Tot îmbiindu-l îi vărsase pe haine țuică. Gustase, dar omul pusese palma pe sticlă și-i spusese că atît să bea, cît latul palmei și-l forțase să bea și iar îi vărsase țuică pe haine. Băuse cu el ca să-i facă voia, altfel nu l-ar fi lăsat, iar acum simțea în stomac puterea băuturii cu miros îngrozitor, dar și o stare ciudată, la marginea euforiei. Din buzunarul de la jachetă scoase o capsulă de cafea concentrată; trebuia să taie cu ceva puterea horincii. Pînă sus la el, pe bloc, se auzi un vers dintr-un cîntec: „Macii nu se sting în vînt", apoi cîntecul muri. Apăsă pe butonul ceasului și cadranul se lumină pentru o secundă. Era unu fără zece minute. Mai avea trei minute. În jur, liniște; luminile de la ferestrele blocului fuseseră stinse.

Încălecă bordura acoperișului, trecu pe balconul fals, se ghemui și, în momentul în care prinse marginea bordurii, pipăi cu picioarele peretele, evitînd geamul de la ușa spre balcon, apoi își dădu drumul asemenea unei pisici. Căzătura produse un zgomot înfundat, imediat stins. Trecu grilajul și peste cîteva secunde fu la etajul nouă, unde se opri ascultînd cu atenție liniștea nopții. Nimic. Coborî din nou. În balconul de la opt își frecă mîinile, brațele, picioarele. Tot tremura. Își reaminti de grupul de cheflii și de horinca lor și-și spuse că, dacă nu ar fi băut, spaima ar fi fost și mai mare. Se îngrozi imaginîndu-și coborîrea ziua cînd atenția ți-ar putea fi atrasă de ceva, de un zgomot sau chiar și numai de faptul că vezi sub tine un hău, acum atenuat de noapte. Ziua nu poți face abstracție de distanța ce te desparte de pămînt, noaptea da. Cînd se convinse că în juru-i este liniște, că nici o lumină nu se aprinsese în urma lui, luă dulăpiorul alimentar și-l așeză sub fereastră, apoi se urcă. Lumină cîrligul oberlihtului. Era așa cum i se spusese, trecut pe deasupra cuiului, dar nu fixat, trase de ramă spre exterior, apoi o mișcă de cîteva ori în sus și în jos, imprimîndu-i apăsarea spre stînga pînă cînd rama se des-

prinse din balamale și o așeză pe dulăpior. Chiar dacă ar fi fost trecut cîrligul peste cui, oberlihtul tot s-ar fi desprins datorită alunecării cîrligului pe lîngă cuiul pus de formă. Între cîrligul din interior și rama oberlihtului introduse o sîrmă de oțel, iar cu o alta, ca un ac de croșetat, mișcă de cîteva ori rama. Cîrligul trecu peste ramă și oberlihtul se deschise. La închidere, lucrurile erau mai ușoare: cîrligul dinspre bucătărie trebuia doar să fie puțin ridicat pentru că din cîteva mișcări ale ramei ar fi alunecat la loc, iar cel din exterior urma să fie numai fixat în poziția cuiului, aproape inexistent, atît era de mic. Dacă nu se închidea nu era nici o problemă, important era cel din interior care trebuia să fie închis.

Prin deschizătura creată de oberliht își introduse mîna și deschise fereastra. Din bucătărie îl izbi aerul închis, stătut. Cafeaua nu-și făcuse efectul, căci mirosul din bucătărie îl ameți, îl simți în stomac, amestecat cu horinca băută forțat. Stomacul sau ficatul nu o suportau, căci îl cuprinse un val de transpirație. Își reveni și lumină bucătăria. Totul era mort. Puse un picior pe chiuvetă și, sprijinindu-se în coada de lemn a măturii rotative, coborî încet, apoi se îndreptă spre ușă. Trecu în hol și de acolo în birou. Cu mîna stîngă căută pe perete comutatorul, aprinse și încremeni. În scaunul din fața biroului stătea un bărbat, iar într-un fotoliu dormita un altul. Auzi deschizîndu-se în spatele său ușa de la cămară și în ceafă simți respirația celor care ieșiseră de acolo.

Nimeni nu scoase nici un cuvînt. Cel din scaun se uita la el plictisit, de parcă nici nu l-ar fi văzut. Bărbatul din fotoliu avea, pe vîrful capului, o șapcă de suporter cu cozorocul tras peste ochi. Din spate simți că vine miros de horincă, se întoarse. Era curios să afle dacă băuse cu ei sau nu. Respirația celor din hol nu mirosea a băutură, în schimb aveau în mînă cîte o sticlă cu horincă, fără dop. Din sticlă se răspîndea mirosul. Nu mai avu nici un dubiu: știuseră că va veni și-l așteptaseră ca la nuntă cu cîntece și chiuituri. Cei de aici erau primitorii, ceilalți, care probabil acum îi așteptau jos, fuseseră chemătorii, ei îi obligaseră să bea și din „greșeală" îi stropiseră hainele. Nu din greșeală, ci intenționat. Mirosind el ca o cîrciumă urma să nu sesizeze mirosul străin existent în aparta-

ment. Aerul din bucătărie fusese greu, închis, dar nu atît cît crezuse el.

„Am fost un prost. Acum n-are nici un rost să mă întreb cum au intrat cînd eu știu precis că Adrian Buracu are cheile la el. M-am lăsat prostit de țipătul muierii ăleia din piață: «Mă nenorociți», m-a nenorocit ea pe mine cu gunguritul ei, cu poveștile lor din mașină, căci au fost simple povești, dar pentru mine s-au transformat în capcană. L-am crezut tîmpit pe Buracu cînd l-am văzut cumpărîndu-i casca de baie, arăta de parcă i-ar fi oferit și ei și lui tot norocul din lume.

Aseară furau trandafiri cu aerul că nimic nu-i interesează, că lumea toată e în brațele lor, în trandafiri. Erau fericiți și fericirea lor m-a liniștit, m-a adormit. Eu o urmăream pe cealaltă care de două zile umbla peste tot, vorbea cu toată lumea și dădea telefoane... Nu mai am nici o speranță, sînt sigur că jos mă așteaptă propria mea mașină. Dacă m-au găsit pe mine au găsit și mașina. Gata".

În spate auzi pe cineva trăgînd o dușcă, apoi scuturîndu-se de tăria țuicii. Bărbatul din fotoliu își ridică de pe ochi cozorocul șepcii și-l întrebă pe cel ce băuse:

— Ce sărbătorești, băftosule, de unul singur?

— Dimineața asta, tovarășe colonel.

— Merită. Bună dimineața, Grigore Zăton!

*

Șapte stîlpi, supravegheați de către Plus Unu cu un băț, se hazardau să susțină sau să atingă cu talpa baschetilor cerul mult prea înalt și mult prea nepăsător la tentativa lor. Unul cîte unul urcară scările, de la Poșta cea nouă, în mîini. Celula fotoelectrică, impresionată vizibil de apariția oamenilor răsturnați, retrase ușile, uitîndu-le așa, datorită emoției ce provocase undeva în interiorul ei grave scurt-circuite. Stîlpii se transformară în roți ce se rostogoleau cu viteze incredibile pe padimentul de marmoră al sălii, sub privirile îngăduitoare ale celor ce așteptau în fața ghișeelor, dar și sub privirile neiertătoare ale funcționarilor.

O voce autoritară rupse vraja prefăcînd roțile în șapte băieți cu chipul roșu și zîmbete nevinovate.

— Dacă nu încetați circul, vă dau afară imediat! Ce-i aici, arenă sau instituție? Într-o bună zi am să vă interzic intrarea.

Dîndu-și coate și tîrșindu-și baschetii pe marmoră, băieții se adunară cu toții în jurul Profului și al Riei. Plus Unu se îndreptă calm, cu bățul în mînă, spre telefonista de serviciu.

— Sărut mîna, aș vrea să fac o comandă.

— Știi foarte bine că nu vi se mai acceptă convorbirile cu taxă inversă, ai bani?

— Eu nu, ce-s de două ori fraier?

— Atunci cine plătește comanda?

— Prof, cine achită comanda?

O mînă flutură pe deasupra capetelor și Proful se îndreptă spre ghișeu.

— Profesorul vostru e aici cu voi?

— Nu, nu e profesorul nostru, e un tip căruia-i spunem noi așa. Ce, antrenorul nostru n-are altceva mai bun de făcut decît să bată cîmpii cu noi? Gagiule, să nu cumva să te dai di grande și să spui că ești profful nostru că băieții au tendoane bune și te caftesc!

— Zece flotări! mormăi printre dinți Proful.

— Nu am înțeles, vă rog să repetați cîte minute doriți să achitați? zise telefonista.

— Să zicem, cinsprezece.

— Cu cine vrei să vorbești, puștiule?

— Cu mama.

— Numărul de telefon și orașul mă interesează, nu persoana.

— Credeam că-l știți, cel mereu cerut cu taxă inversă.

— Bine, pe acela îl știu, mi-l voi aminti în toate nopțile mele de insomnie. E ultima dată cînd vă servesc. Indiferent că sînteți sau nu profesorul lor să știți că nu-i mai primesc în clădire, am să cer șefului să vă aducă în mod oficial la cunoștință acest lucru. Pur și simplu nu putem lucra din cauza lor, între orele 18—19 parcă-i balamuc nu alta aici, cînd vin ei. Aveți de plătit 38 de lei.

— Poftiți banii și vă promit că nu se va mai repeta, nu e nevoie de nici o adresă oficială pentru asta, încă o dată promit că nu vor mai veni.

— Pe mine nu mă interesează promisiunile făcute de dumneata, eu am să-i spun şefului.

— Inutil, mîine plecăm.

— Atunci se schimbă povestea, azi vă servesc cu mare plăcere.

Mîna Profului cuprinse ceafa lui Plus Unu în aşa fel încît acesta se aplecă mult în faţă, gata, gata să miroase marmora. Ajunşi la ceilalţi, Plus Unu îşi recăpătă poziţia verticală, dar mîna Profului o mai simţea, încă, grea, pe spate.

— Băieţi, ce aţi făcut voi aici, în zilele trecute?

Privirile alunecară dintr-o dată jos pe vîrfurile baschetilor, mai jos pe marmoră, apoi pe pereţii ghişeelor, tot din marmoră. Nicăieri nici o scăpare. O mînă frăţească îl lovi pe Plus Unu, determinîndu-l să facă doi paşi, nebănuiţi, în faţă.

— Degeaba dai, că nu eu am spus, tanti telefonista ne-a turnat.

— Aveţi un minut de gîndire, în caz contrar vă trimit imediat în tabără.

— Nu-i nevoie de cronometru, vă spuneam oricum mîine sau altă dată, dar tot vă spuneam, zise „Studenţimea română". Prima dată, am venit în mod civilizat aici ca să dăm telefoane şi să-i anunţăm pe cei de acasă că am sosit, ne-am instalat, mă rog, toate cele de cuviinţă. Ne-am aşezat pe fotoliile de lîngă cabinele telefonice-automate şi am aşteptat să ne vină rîndul. Fără voia noastră am ascultat cele mai ciudate convorbiri, am rîs, ne-a amuzat ideea şi a doua zi am revenit. Plăteam taxa de informare-acceptare pentru Plus Unu, el fiind cel mai mic, deci dornic oricînd să vorbească cu mama lui, şi pe banii aceştia, plătiţi de noi toţi, ne distram. Evident, nu în fiecare zi am avut prilejul, au fost şi telefoane triste.

— Daţi-mi şi mie un exemplu de telefon cu haz, zise Profuł, să mă distrez şi eu acum, sper să nu-şi fi pierdut umorul pe drum.

— Totul a pornit de la un bărbat şi o femeie care au venit împreună, dar în cabină a intrat numai bărbatul. Frumuseţea e că a vorbit cu soţia lui, i s-a plîns că-i proastă mîncarea, că nu are bani. Cînd a ieşit din cabină i-a spus femeii: „Putem merge la restaurant, îmi trimite, proasta, bani".

— Şi dacă răspundea şi accepta mama lui Plus Unu convorbirea, ce s-ar fi întîmplat?

— Nimic, aş fi vorbit chiar dacă mamei nu-i plac telefoanele inutile, date aiurea, dar între 6—7 întotdeauna mama şi tata udă în grădină şi nu aud telefonul. De aceea era supărată tanti de la telefoane pentru că încerca o oră şi nu răspundea nimeni, zise Plus Unu.

— Alinierea! 20 de flotări!

— Prof, aici?!

— Executarea! Plus Unu numără.

— Am şi eu zece, Prof. Fac flotările, dar nu număr, zise Plus Unu şi trecu în rînd.

Stîlpii cerului, roţile de foc se prefăcură în linii ce se înălţau şi coborau pe marmoră. Cei de la ghişee rîdeau, considerînd şi aceste flotări un mod de-a se distra al copiilor, care le umplea timpul ce-l mai aveau de petrecut aici pînă la ora 15, cînd se deschideau ghişeele pentru eliberarea banilor sau a pachetelor.

— Iartă-mă, zise Ria, încet, era absolut necesară pedeapsa şi executarea ei aici?

— Nu suport bancurile proaste. Ştiu şi ei acest lucru, în consecinţă nu-i nimeni supărat.

— Plus Unu?!

— Febleţea dumneavoastră mi-a spus mai înainte „gagiule, dacă te dai di grande şi zici că eşti Proful nostru, băieţii te caftesc".

— I-aţi spus telefonistei că sînteţi Proful lor?

— Asta nu, din moment ce el susţinuse cu o secundă înainte că nu sînt, nu puteam să-l fac mincinos în faţa femeii. Nu ar fi fost frumos din partea mea, nu mi-ar fi iertat-o nici el, nici ceilalţi.

— Pentru mulţi pot părea bizare relaţiile dumneavoastră cu copiii, nepedagogice, nu?

— Posibil, nu m-am gîndit niciodată la acest aspect şi nici nu mă interesează. Dacă aş fi ştiut de distracţia lor aş fi venit cu ei, apoi aş fi găsit o mie şi una de pretexte sau explicaţii şi nu ar mai fi călcat marmora Poştei ascultînd tot felul de tîmpenii, zise Proful, făcîndu-le semn băieţilor să se ridice.

Între timp numărul celor care aşteptau la ghişeul mandatelor poştale se mărise binişor. Telefoanele auto-

mate dormeau, nu era încă ora lor. Oamenii au marele dar de-a se autominți, de-a-și spune unii altora povestea cu taxa redusă după o anumită oră, cînd de fapt telefoanele funcționează și taxează la fel de bine sau de rău, la orice oră din zi sau din noapte. Calculul depinzînd de toanele lui mecanice. Comenzile făcute în număr mare după ora 18 nu fac altceva decît să sară undeva niște fișe, să se decupleze telefoanele, trunchiurile, implicit fac să sune și să răsune comenzile la deranjamente. Acolo însă nimeni nu se deranjează și nu-ți rămîne altceva mai bun de întreprins decît să te minți din nou că după ora 22 totul va intra în normal. Atunci însă nu mai poți chema pe nimeni, eventual Salvarea, dar nici ea nu vine.

La un moment dat fluxul în sala Poștei fu întrerupt, nu mai intră nimeni. Dacă n-ar fi fost hîrjoana băieților, încăperea ar fi părut unora drept o sală pustie, în care urma să fie adus un catafalc.

— Aveți comanda cu 29374! zise telefonista, dar nu o auzi nimeni. Aveți comanda cu 29374, cabina 5, vă rog să poftiți în cabina 5, repetă, în dulcele ei stil, telefonista.

Plus Unu ieși din joc și intră în cabină, ceilalți rămaseră în mijlocul sălii, aproape de ghișeul mandatelor. Cavalerul se apropie de Ria și o aduse în mijlocul lor. Era liniște, funcționarele achitau mandatele poștale sau preluau pachetele.

— Alo, mama? Sărut-mîna, am vrut să-ți spun că mîine venim, sîntem sănătoși, eu m-am ...

— Tot ce-mi spui acum știu. Abia aștept să veniți acasă, ca să rezolvăm problema telefoanelor date la deranjamente, că am ajuns să nu am liniște pe banii mei.

— Mamă, vreau să-ți spun ...

— Nu am timp, dragă, nu mai sînt dispusă să vă tolerez toate prostiile.

— Vezi, tu nu ai niciodată timp și după aceea zici că noi nu-ți spunem nimic. Fii liniștită, convorbirea a plătit-o Albă ca Zăpada, ea a dat banii.

— Lasă că vă dezvăț eu de povești, ți-l dau la telefon pe Zmeul-zmeilor ...

Plus Unu deschise brusc ușa cabinei.

— Nanu, e acasă gagiu, ce fac?

— Întreabă-l ce caută la ora asta acasă, trebuia să fie la slujbă.

— Ești nebun? Ce-i zic?

— Mamei ce i-ai fi spus?

— Aș fi trombonit-o!

— Am văzut cum, ești mare. Trombonește-l și pe gagiu, întreabă-l cine-i Făt-frumos. Pe noi nu ne-ai văzut. Descurcă-te, geniule!

— E ultima dată cînd fac ce ziceți voi, dar lasă că am să cresc și-ți arăt eu ție atunci, zise Plus Unu și trînti ușa cabinei de se zguduiră toate ferestrele de la celelalte uși.

— Alo, tata, te pup.

— Mama-i supărată, cine-i Albă ca Zăpada? Ce povești ai mai născocit?

— Tată, eu știu cine-i Albă ca Zăpada, dar nu știu cine-i Făt-Frumos care a luat-o de nevastă, spune-mi tu.

— Dorul tatii, ți-am mai spus și altă dată că el nu contează, e un vîntură lume, care nu se știe de unde a venit și cu ce gînduri, dar a avut tupeul să-și însușească munca și dragostea piticilor, plus o împărăție, așa pe degeaba. Dacă piticilor le-ar fi trecut prin cap să-i dea un pumn după ceafă Prințesei, ar fi scăpat-o de la înec, că doar nu era altceva decît o simplă înecare, probabil mărul a fost făinos, din acelea de vară, mari și galbene, cum are bunicul un măr în grădină.

— Da, dar dacă ar fi făcut ei asta, atunci ar fi fost altă poveste.

— Desigur, dar ar fi fost verosimilă, așa însă s-a întîmplat ca în viață, unde șapte-pitici muncesc de le crapă capul și, cînd sînt gata, vine un Făt-Frumos, își așază frumos semnătura pe lucrare și începe să dea interviuri privind opera sa. Despre pitici nu se mai spune nimic, nicăieri, eventual le dă o carte cu autograf sau le atrage atenția că anumite capitole nu-l reprezintă, sînt mai slăbuțe.

— Tată, cu adevărat-adevărat, cine crezi tu că este Făt-Frumos care a luat-o de nevastă pe Albă ca Zăpada, asta, adevărată?

— De unde vrei să știu eu? Dar dacă nicăieri nu o așteaptă nimeni, te-ai întrebat?

— Da, dar acest lucru nu-l cred, nu-i frumos, trebuie să existe undeva și pentru ea, dacă nu un Făt-Frumos, atunci un bărbat.
— Nu ai nici o soluție?
— Proful e însurat, tanti Jana și gemenii îi sînt suficienți pentru a nu mai visa cai-verzi pe pereți. Mai sînt doi, dar nici ei nu sînt mai breji. Pe unul Albă ca Zăpada îl apără ca pe propriii ei ochelari, se zice că e om de treabă și nu fură nici Prințese și nici nu semnează pe lucrări intitulate „Albă ca Zăpada". Celălalt, ceapistul, tace și ascultă de cînd Prințesa l-a pus să vomite o noapte, or așa ceva nu se face în fața unei femei, nu-i așa tată? Copiii au dreptul să facă de toate, chiar și să vomiteze în fața femeilor, că doar le sînt mame, iar ei copiii lor. Un bărbat n-are dreptul, or el atunci cînd a vomat nu era altceva decît copilul ei, deci nu el e Făt-Frumos.
— De unde știi tu basmul ăsta?
— Proful mi l-a spus, dar nici el nu știe cine-i Făt-Frumos, însă zice că există, trebuie să existe.
— Dorul tatii, spune-mi cinstit de ce ai sunat?
— Îți spun, dar să nu te sperii și să nu-i spui mamei: Albă ca Zăpada va aresta peste cîteva minute pe un tip, care va veni, de fapt a și venit, să ridice niște bani.
— Lasă romanele polițiste, eu prefer basmele, spune-mi mai bine ce faceți voi acolo.
— Pe cuvîntul meu de onoare că va fi arestat un tip. Fiind cel mai mic, au zis că mă lasă să asist, dar din cabină. Cei 7 pitici o vor ajuta pe Albă ca Zăpada, dacă tipul va opune rezistență.
— Băiete, îți dai seama ce spui? Ăsta nu mai e basm, e un joc periculos ce vreți voi să faceți.
— Știm, tată, dar omul acela a făcut sau ar putea face mult rău, de aceea trebuie reținut. Albă ca Zăpada ne-a promis că-l vom aresta împreună și acum se ține de cuvînt, deși se pare că niște tipi mai mari n-au vrut, dar pînă la urmă au acceptat.
— Eu nu accept!
— Ba da, tată. Ai să stai la telefon și eu am să-ți spun tot ce se va petrece în sală.
— Mamei ce basm i-ai fi spus?
— Simplu: i-aș fi cerut niște rețete pentru Albă ca Zăpada, să facă și ea gem sau dulceață, dar să mi le

spună rar, ca eu să le scriu. Așa, mama ar fi povestit, iar eu aș fi văzut ce se întîmplă. Cu tine e altceva, ție îți voi povesti totul de aici, din cabină. Fii liniștit, nu se aude în sală, au căptușit-o băieții azi-noapte, deci nici ei nu mă aud, nici eu pe ei, dar știu dinainte ce vor face fiecare. Cavalerul va deschide dansul. Tată, fii atent, a început dansul! Cavalerul, o, aho, a luat-o pe Albă ca Zăpada pe după umeri, să-l vezi cum se umflă, parcă ar fi mire. Merg spre ghișeu. Urmează tipul...
— Cine-i Cavalerul?
— Medicinistul, ăla cu dinții. Te rog, tată, nu mai pune întrebări, ci ascultă. Cavalerul o ține cu mîna dreaptă pe după umeri, se apleacă spre funcționară și-i cere un formular de...
— De unde știi ce-i cere?
— Taci, tată, știu dinainte scenariul filmului. Tipul semnează formularul de primire a banilor, tot e transpirat. Își caută batista, se șterge pe mîini, uită că are batista în mînă și se șterge de pantaloni. În timp ce el semnează, Albă ca Zăpada își potrivește ochelarii, îl fotografiază. Nu știu ce-i în capul lui, dar e disperat, tată, simte că ceva nu-i în regulă. Are acum o figură de hăituit, s-a întors spre dreapta, cu intenția vădită să fugă. S-a stăpînit. Cu cotul stîng o împinge pe Albă ca Zăpada, dar lîngă ea e Cavalerul, care nu se clintește. Tipul se uită iar spre dreapta, calculează probabil cîți metri sînt pînă la ușă. Nu știe, fraierul, că ușile au fost blocate, nu știe că de aici nu mai iese nimeni decît după ce el va fi arestat. La ușă, s-au adunat cam mulți gură cască. Acum, tată, acum! Băieții fac pași spre ghișeu. Tipul a primit banii, i-a îndoit, i-a pus în portmoneu și vrea să-i pună în buzunarul de la piept. Nu-i mai pune. Prințesa i-a spus că-i arestat. Se mai uită o dată spre ușă, face un pas spre dreapta, dar acolo sînt băieții noștri. E liniște, tată. Lumea de la ghișeu se risipește. Ba nu, vin spre tip, de fapt, vin și cei de la ușă. Tată, Prințesa ne-a mințit! Ne-a mințit spunîndu-ne că noi vom executa totul, că nouă ni se va datora succesul obținut de ea, dar a mințit, înțelegi, ne-a trombonit! Noi am fost doar spectatori, ba nu, circarii ei, s-a folosit de noi ca de un paravan ca tipul să nu-și dea seama că în față și în spate este încercuit de colegii ei. Am luat o plasă de zile mari crezînd că

nouă ni se va datora arestarea. Nici măcar nu ea-l arestează. Știi cine-l arestează, ai idee, tată? De unde să ai tu atîta imaginație: nenea Staicu, tata lui Romeo, colegul meu. Nici pe Romeo nu-l știi?! Tată, dar tu ce cauți la ora asta acasă? De ce ai venit așa repede?

— Băiete, la ce ureche ții tu receptorul?

— La stînga, dar tu nu ești Lungilă să ajungi pînă aici. Dealtfel, nu mai ai nici o șansă, vine Albă ca Zăpada după mine. Plec, te pup, tată, că m-ai ascultat.

— Te rog ceva, dă-mi-o și mie la telefon pe zîna ta, vreau să aud și eu o voce din basme.

Ria deschide ușa cabinei.

— Îți mulțumesc Plus Unu, ai fost formidabil. Mergem să ne destrăbălăm, bem pepsi.

— Sînt supărat pe tine, ne-ai trombonit, dar nu-ți rămîn dator, gagiu' vrea să-ți vorbească! Eu m-am topit.

Plus Unu îi întinde receptorul și fuge spre băieți.

— Alo!

— Sărut mîna, Albă ca Zăpada!

— Regret mult, dar nu sînt Albă ca Zăpada. Ceea ce s-a petrecut aici nu-i un basm, ci o poveste tristă, cu un final fericit pentru noi și pedepsitor pentru ceilalți. Plus Unu are imaginație, dar povestea noastră nu are nimic comun cu basmul-basm, iar eu sînt foarte prozaica Maria Faur.

— Repetați, vă rog, cum vă numiți.

— Căpitan Maria Faur.

— Nu vă supărați că insist acum, dar pentru mine e foarte important să știu dacă sînteți rudă cu Olimpiu Faur.

La auzul numelui de Olimpiu Faur, Ria rîde ca și cum ar fi primit cel mai dorit cadou.

— Doamne ferește! Cînd m-am măritat și de bube pe cap m-au căutat, ziceau că nu ne-au căzut bine zgaibele și vrem să ne căsătorim. La 21 de ani nu mai ai bube pe cap, ci înăuntru, care sînt foarte greu de depistat. Vedeți, chestia asta nu le-a trecut prin minte să caute, așa că ne-am putut căsători. Nu, nu sînt rudă cu Olimpiu Faur, sînt doar soția și mama copiilor lui.

— Mă bucur că nu sînteți rudă cu Olimpiu și vă rog să-i spuneți fiului meu cel mic că știu cine-i Făt-Frumos, chiar dacă nu sînt acolo, și să știe că Făt-Fru-

mos nu e un vîntură lume, ci un biet sărac care și-a cîștigat dreptul în împărăția asta de lume prin propria lui sudoare. Să-i spuneți că așa am zis eu.

— Vă mulțumesc! Am să-i transmit cu mare plăcere.

*

Mergeau în urma unei căruțe, încărcate cu lemne, de cîțiva kilometri buni. O depășire era practic imposibilă datorită convoiului lung de mașini ce veneau din sens invers.

— Dacă mai mergem mult cu cinci kilometri pe oră și mai avem și norocul să prindem bariera atunci îmi iau gîndul de la plăcinte.

— Sînteți mai rău decît copiii. De cînd am plecat numai despre plăcinte vorbiți, de parcă ar fi . . .

— Oricum ar fi, sînt plăcinte făcute de Buna și sînt cele mai minunate plăcinte din lume.

— După cîte am înțeles, Buna e cam de aceeași vîrstă cu dumneavoastră, nu?

— Da, dar de aceea tot Bună îi zic. Nici nu-mi imaginez că aș putea-o numi altfel decît Bună. Avem cam aceeași vîrstă și iubim la fel de mult, și eu și ea, copiii. Ea îi are, eu nu, dar asta nu mă împiedică . . .

— Să ne înfiați pe noi.

— De voi mă doare capul, de copii mă doare sufletul. Cînd lor li se întîmplă ceva nu mai judec, sînt ca nebun. O injecție făcută unuia din ei e pentru mine un coșmar. Uneori îmi vine să o bat pe Ria cînd o văd cum îi pune la punct, alteori îi dau dreptate și mă supăr pe Olimpiu și pe Eugen, că le fac toate mofturile. Însă, oricum ai întoarce-o și ai suci-o tot Ria e cumpăna sufletelor lor și nu altcineva.

— Apropo de suflete, ce a zis Adrian despre Ria la sfîrșit? De ce a acceptat-o?

— Dragul meu, asta e deja o poveste veche, încheiată de mult și nu-mi amintesc să fi murit cineva de curiozitate în ultimele zile, că dacă murea aș fi avut ocazia să văd barem o stafie pe la mine prin secție, dar n-am văzut. Evident, nici acum nu te-aș fi văzut dacă nu mă duceam eu personal să te anunț că nu te-ai prezentat la slujbă.

— Vă repet pentru a mia oară pe ziua de azi că nu am știut, nimeni nu mi-a spus nimic privitor la transferarea mea. Azi-dimineață cînd am întrebat: eu ce fac? Mi s-a spus: faci ce vrei, ce dorești. De unde să știu că răspunsul acesta însemna că hotărăsc singur dacă plec sau rămîn?

— Bine că pînă la urmă lucrurile s-au lămurit, și totul e bine, nu?

— Da, dar eu a trebuit să plec în momentul în care urma să se deșerte sacul.

— Din care sac te interesează numai reacția lui Adrian, sau asta în primul rînd?! Am să-ți spun. Pe Ria știi bine că nu am vrut să o folosesc, dar cînd a aflat că Băiețașul ei e, într-un fel, singur la Cenan, a plecat și ea să facă băi. Incidentul din prima zi cu prietenul tău și intervenția doctorului au fost de bun augur. Adrian a crezut că a descoperit un om mai nenorocit decît el, un om care avea nevoie de ajutorul sau prezența sa și s-a apropiat de Ria. De aceea a și dus-o să-i arate licuricii. Cînd a aflat adevărul singura lui spaimă era ca nu cumva cineva să le facă ceva și el să nu fie în stare s-o apere. Sînt convins că dacă i-aș fi vorbit de ea sau aș fi trimis-o odată cu el ar fi ieșit scîntei. Ce bărbat acceptă să fie protejat de o femeie și mai ales în cazul cînd despre fosta ta soție spui că-i o piază rea? Nu numai el, dar nimeni altul nu ar fi acceptat. Pe cînd așa s-a obișnuit cu prezența ei, cu poveștile ei și totul a fost în regulă. Un scandal ar fi ieșit, totuși, dacă nu-l anunțam pe doctor de venirea ei. Întîlnirea lor i-a creat doctorului mari emoții. Disperat, mi-a dat telefon să mă întrebe dacă radiografiile sînt ale ei sau e un truc. Așa am aflat că ei se cunosc și l-am mințit. M-am păcălit singur, pentru că el nu m-a crezut și i-a făcut radiografiile după arestarea lui Duică. Se pare că i-a spus diagnosticul pe un ton ridicat și în termeni ce nu au nici în clin nici în mînecă cu medicina sau mai exact au cu o anume ramură, dar acolo nu li se spune bolnavilor direct: ești iresponsabilă, iar bărbatul tău a fost și este un nebun! Setul destinat mie nu-l știu și nici nu mă interesează, principalul e că în acești doi ani ea și-a revenit și este iarăși printre noi. Și se mai miră cineva că sînt sub tălpile copiilor ei? Atunci, cînd cu accidentul, eu, om bătrîn, am

trăit cu adevărat spaimele pe care le trăiesc toți părinții pentru copiii lor, ceva s-a rupt în mine, am îmbătrînit ars de flacăra morții pe care o simțeam, pentru prima dată, în preajma mea.

Dan se uită la colonel și se îngrozi de privirea ce nu vedea nimic, de fața albă din care tot sîngele fugise undeva în pămînt sau în trecut. Peste imaginea de acum se suprapuse imaginea colonelului din zilele de după accident și Dan își dădu seama că timpul nu ștersese nimic, ci doar alungase pentru o vreme spectrul spaimei, iar atunci cînd revenea nu revenea ca o amintire ștearsă, ci ca o prezență vie, puternică.

— Avem noroc, tovarășe colonel, bariera e liberă, zise Dan și micșoră viteza la trecerea peste linia ferată.

— Avem, băiete, căci ce altceva se poate chema, decît noroc, faptul că la ștrand nu a fost Plus Unu? Îți dai seama ce ar fi ieșit dacă „Geniul“ Riei, văzînd-o și pe ea și pe Eugen, s-ar fi apucat să urle: eu vă cunosc, sînteți colegi cu nenea Staicu, tatăl colegului meu, care lucrează acolo și acolo și e un tip grozav! Nici nu vreau să-mi imaginez ce grozav ar fi fost pentru noi. Ghinionul lui a fost norocul nostru.

— Zăton și Duică-Berbecul ce au zis?

— Zăton a recunoscut imediat! Fii atent, Dane, cum conduci, vreau să mănînc plăcinte azi și nu să chemi salvarea. A recunoscut nu ce îți imaginezi tu, ci altceva: a declarat că în apartamentul lui Buracu a intrat să fure! Pentru furt din avutul personal ești judecat într-un fel, pentru furt din avutul statului, altfel, iar pentru furt și vînzare de inteligență, altfel. El a ales varianta cea mai simplă: hoț de apartamente, dar el nu e un hoț ordinar, ci unul de elită. L-am lăsat un timp să susțină ce vrea, apoi l-am dus la noi în garaj și l-am pus să-și demonteze stația de ascultare și înregistrare automată. N-a vrut să-și recunoască mașina mergînd pe ideea că numărul este al fostei lui mașini, dar actele i s-au furat și probabil cei care i-au furat actele s-au folosit acum de ele, iar el e nevinovat. S-a liniștit doar în momentul în care fericitul tată, ăla de-i născuse nevasta un cocon de patru kilograme, i-a arătat niște fotografii unde se vedea clar cum Zăton schimba numerele. Cercetînd și ascultînd benzile găsite în mașină și în camera închiriată de el la

Cenan, lucrurile au început să se complice, nu mai avea argumente în susținerea ideii de furt. Un hoț îl urmărește pe viitorul păgubaș cînd pleacă de acasă, la ce oră se întoarce, dar nu-i ascultă prostiile debitate în mașină. A vrut să-i șantajeze pe Adrian și pe Ria, spunea Zăton. Prostii, la ora aceea nimeni nu bănuia că ei doi se vor întîlni vreodată și vor ajunge să „gungure", cum zicea Sconcs-ul, exact în mașină. De ce nu în altă parte? Cenanul e mic, dar te poți ascunde foarte bine într-un loc unde nu se cunosc doi cu doi și unde e mereu un du-te-vino, așa că nu „gunguritul" îl interesa, dovadă sînt și benzile duble. Pe aceste benzi, Zăton a încercat să separe fondul sonor, creat de radio, de discuția propriu-zisă, voia să afle ce-și spuneau în perioada de timp în care mergea radioul. Nu a putut însă separa fondul sonor și nici reface discuția pentru că banda se ștergea automat. Lică a lucrat bine, nu le-a pus bruiajul pe un anume post, ci pe o anume tonalitate, în plus aparatura folosită de Zăton era cam hîrbuită, i-ar fi trebuit un descompunător foarte sensibil și un amplificator puternic.

În privința procurării aparaturii Zăton a stat cam prost cu explicațiile și încet, încet a început să ne spună lucruri credibile, acceptate de noi.

În urmă cu trei ani, în timpul vacanței de vară, a însoțit un grup în străinătate. Totul a decurs normal pînă într-o zi cînd una din excursioniste s-a îmbolnăvit și a rămas la hotel. Zăton i-a dat ceva medicamente din trusa de serviciu, iar cînd a venit medicul a plecat cu restul grupului. Seara, cînd s-au întors, femeia nu mai era. De fapt alarma a dat-o medicul hotelului, care, revenind să-și vadă pacienta, a descoperit că femeia dispăruse din cameră. Sinucigașii mai lasă scrisori, ăștia nu lasă nimic, iau ce pot lua și dispar. Cînd au aflat oamenii s-au revoltat, au înjurat-o că-i făcuse de rîs, că-și bătuse joc de ei. Cel mai dărîmat era Zăton, nu pentru că el era șeful grupului, ci pentru că femeia îl mințise și acum, avîndu-l la mînă, îl șantaja, nu ea direct, ci alții. Femeia lucrase la o stație pilot de preparare și testare a medicamentelor și, cum se cunoșteau mai demult, i-a promis că va aduce ea tot ce e necesar pentru trusa de prim ajutor, să nu mai cumpere sau să ceară de la medicul filialei. Ce-i cerea în schimb? Un fleac, să o ajute să scoată peste

graniță un set de timbre pentru copilul unei cunoștințe. Timbrele nu aveau valoare, așa că a acceptat imediat, cum tot imediat a acceptat și ideea ca timbrele să fie puse pe banda unui tub cu leucoplast. Numai că alte două tuburi cu leucoplast conțineau microfilme, iar banalele capsule cu tetraciclină conțineau exact noul medicament produs la stația pilot. Aceste „mici" amănunte le-a aflat cu o zi înainte de a veni în țară, cînd i s-a demonstrat negru pe alb că e complicele femeii în sustragerea noului produs. Cei de la stația pilot, aflînd de rămînerea femeii, au brevetat imediat medicamentul și l-au scos pe piață, deci pagube nu s-au produs. În vara trecută i-au cerut să se mute la noi și să se angajeze ca ghid, definitiv și nu sezonier. După un timp i s-a dat în grijă vînatul cel mare — Adrian Buracu și cercetările efectuate în laboratorul condus de el. Pe Duică l-a cunoscut la Cenan, unde Zăton venea săptămînal — trei zile — ca să organizeze excursii pentru oamenii sosiți la odihnă sau tratament. Cu ajutorul lui Duică voia să ajungă la Mihaela și de aici în laborator. Mihaela era punctul sensibil, breșa prin care se putea pătrunde în cetatea, bine păzită, a lui Adrian, care, fără să-și dea seama, a adus chiar el Calul Troian în laborator: pixurile și hîrtia pentru spectre. La prima vedere hîrtia e normală, nu are nimic deosebit, dar cercetînd-o atent descoperi un al treilea strat, o peliculă foarte fină trasă peste stratul de ceară și care poate fi dezlipită destul de ușor, fără să afecteze cu nimic zgîrieturile imprimate pe stratul de ceară. În felul acesta ei obțineau originalul, iar celor din Institut le revenea copia. Curat, elegant, nimic suspect, deci totul ar fi trebuit să meargă excelent, numai că Mihaela se sperie și-și cere transferul. Lucrurile nu erau presante atîta timp cît lipsea Adrian, dar, din momentul întoarcerii lui la Institut, trebuia să se întoarcă și Mihaela. Ea urma ca săptămînal să-i schimbe pixul lui Adrian, altfel văzînd el că pixurile se termină mult mai repede decît știa ar fi intrat la bănuieli. Totodată, Mihaela mai trebuia să dezlipească pelicula de pe hîrtia de spectre și, împreună cu pixurile, să o predea lui Duică. Nu trebuia pierdut nici un pix și nici o bucată de peliculă, avuseseră grijă să imprime pe peliculă cifre, pe de o parte pentru

a putea urmări mai exact analizele şi pe de altă parte pentru a-şi da seama dacă sînt sau nu traşi pe sfoară.

Duică reuşeşte în prima noapte, cînd Adrian a lucrat la lot, să-i schimbe pixul, dar descoperă cu stupoare că în trusă mai sînt patru pixuri şi nu cinci, cum ştia el. La ieşirea din schimb îi spune lui Zăton. Aceasta e de fapt picătura de apă care a declanşat totul. Trebuia recuperat pixul cu orice risc. Iniţial au hotărît să-l caute numai după reîntoarcerea lui Adrian, dar a intervenit agapa şi nu au mai aşteptat. Duică a venit singur în dimineaţa următoare şi a trimis-o pe Mihaela să caute la Institut. Negăsindu-l în laborator, au hotărît să încerce acasă, deşi ştiau că pe uşa de la intrare nu se poate pătrunde. Zăton nu o urmărise numai pe Mihaela, ce face, cu cine se întîlneşte, ci şi pe Adrian. Practic, ştia totul despre el şi despre blocul în care locuia. În urmă cu cîteva luni încercase chiar să facă un mulaj pentru uşă, dar nu reuşise. Singura posibilitate de pătrundere rămînea detaşarea oberlihtului de la bucătărie. Coborîtul de la un etaj la altul li s-a părut o joacă de copii. Berbecul avea experienţă, mai scăpase din cîteva apartamente tot aşa, pe uşa de la balcon. Duică a intrat mai repede în schimb şi după cîtva timp a spus că merge să se culce la baracă. Oamenilor nu li s-a părut nimic suspect, nu era prima dată cînd şeful lor de echipă se culca în timpul turei, în felul acesta mai dormeau şi ei cu schimbul, nefiind supravegheaţi de nimeni.

După ce a verificat, dacă cei plecaţi la agapă s-au întors sau nu, a venit şi el aici, unde-l aştepta Zăton. Mai departe lucrurile s-au desfăşurat aşa cum am bănuit noi.

Mirosul sesizat de către Adrian se explică prin oboseala lui Duică, prin nopţile efectiv nedormite, prin drumurile făcute de la Cenan aici şi mai ales prin faptul că a folosit un spray pentru a nu mai transpira atît. În birou era mai puternic mirosul pentru că, negăsind pixul, n-a vrut să plece cu mîna goală şi a încercat să deschidă biroul.

Era imposibil să nu găsească ceva acolo. Nu ştiu dacă pînă la urmă l-ar fi deschis, cert e că auzind cearta şi bătaia familiei Pigui a plecat. Cîtva timp i-a ajutat lui Zăton la instalarea „ploşniţelor" în maşină, dar nu mult pentru că trebuia să se întoarcă la lot, altfel i-ar

fi observat oamenii absenţa. S-a reîntors la Cenan prin scurtătură. Drumul prin bifurcaţie iese în apropierea lotului şi se cîştigă aproape o jumătate de oră, am verificat şi de aceea nu am crezut prima variantă privind schimbul turelor şi prezenţa lui Duică la lot în noaptea respectivă. Duică şi-a făcut-o cu mîna lui în momentul în care a atins valiza Riei şi i-a controlat lucrurile. Pînă atunci fusese un bărbat simpatic, cam băgăreţ, dar fără a trezi suspiciunea cuiva, căci fusese realmente trimis de Ciobanu să-l caute pe Adrian. Numai că el a asistat la schimbul de replici dintre doctor şi Adrian şi din purtătorul unei veşti s-a transformat în culegător de veşti.

Grigore Zăton s-a înapoiat seara la Cenan, prin bifurcaţie. Ziua nu-l urmărise pe Adrian, nu mai avea nici un rost, o dată ce-i instalase „ploşniţele", ci a urmărit vînzoleala de la bloc, voia să vadă ce se întîmplă. Dacă Adrian sesizase ceva şi anunţa, atunci trebuiau să apară şi nişte figuri necunoscute lui. Neapărînd nimeni, pînă în preajma plecării lui Adrian, s-a liniştit şi l-a urmărit doar pe şosea unde nu s-a întîmplat nimic bătător la ochi. Maşina nu i-am găsit-o deoarece era bine ascunsă, cu prelata pe ea, printre celelalte maşini ale O.J.T.-ului, în garaj.

În dimineaţa următoare, trecînd spre slujbă, intră cîteva secunde în sala de aşteptare a biroului de cazări. Singurele figuri pe care le reţine sînt cei doi bărbaţi şi Sorina Cişmaşu. Se amuză, dar după-masă îi piere amuzamentul aflînd că femeia fusese cazată în vilă cu Adrian, într-o cameră alăturată. Sorina Cişmaşu cu poveştile ei, cu veşnicele telefoane i-a înnebunit. Nici în final nu le-a venit să creadă că nu avea nici o legătură cu noi. Pe Ria, Zăton a şters-o de pe lista posibililor suspecţi după povestea din piaţă. Ţipătul ei l-a speriat şi l-a convins totodată că diagnosticul spus de doctor e adevărat. Iniţial nu a crezut şi de aceea a căutat-o la nămol şi masaj, pentru a-i vedea fişa. A încercat şi la celelalte proceduri, dar numai ce a deschis uşa că a şi început stupul de muieri să strige la el. Şi-a dat seama că e prea riscant şi a renunţat să o mai caute, dar nu a părăsit baza de tratamente pînă nu a văzut-o pe Ria ieşind din lift. Dacă Ria nu ar fi avut prezenţă de spirit şi ar fi venit de la

subsol, deci de la nămol sau masaj, putea să aibă o sută de diagnostice parafate și paraparafate că nu mai credea nimeni în boala ei.

— Ria de ce nu i-a dat femeii fișa?

— N-a vrut. Asta e toată explicația ei. Băieșița, cînd a venit după fișă, le-a spus că omul își căutase femeia și la celelalte proceduri, or Ria știa că acolo era imposibil să intre un bărbat și, în plus, personalul de la celelalte secții era format din medici și specialiști pe care nu-i duci cu „mi-am pierdut nevasta". Povestea mergea doar la masaj și nămol, așa că nu i-a dat-o. În plus, zicea ea, dacă omul și-ar fi pierdut cu adevărat nevasta, nu pe ea o căuta, căci pe ea n-a pierdut-o nimeni niciodată. Oricum, chiar dacă i-ar fi dat fișa, de un „carambol" tot nu scăpa.

— Prilejul s-a ivit la ștrand, cînd au aruncat-o în apă și cînd Ria putea fi făcută bucăți dintr-o glumă. Cumplită glumă!

— Da, așa mai glumesc oamenii cîteodată. Eugen, în clipele acelea, a murit și a înviat de cîteva ori. Mă mir că s-a stăpînit, dar copiii cresc și învață să-și stăpînească emoțiile, să judece la rece fiecare gest de care poate depinde nu numai o acțiune, ci chiar viața unui om. S-a enervat pe ea cînd a văzut-o că nu se apără, căci putea, dar în același moment a înțeles că Ria nu fusese luată prin surprindere și că ea accepta acest joc, în mod conștient. Zăton, în schimb, nu a acceptat gluma nu numai gîndindu-se că ar fi putut interveni miliția, ci pentru gestul în sine. Drept urmare, Duică, cît e el de mare și cu palmele cît niște lopeți, a fost transformat, de către Zăton, în sac de antrenament, interzicîndu-i totodată să mai aibă inițiative proprii. De aceea, seara, la restaurant, Berbecul n-a prea mîncat, ci numai a băut. Bătaia l-a ferit de intoxicație. După cum vezi, în tot răul e și cîte un bine.

— Dar ce bine mare i-a făcut Zăton lui Duică de-a acceptat să-l ajute?

— I-a dat bani, exact ce-i lipsea „inginerului" Duică. Nu se poate trăi pe picior mare dintr-un salariu cînd vrei și mașină la scară, și apartament aici în oraș, și distracția-distracție.

— Bani? Banii l-au și pierdut, banii trimiși de Mihaela. De unde a crezut că primește bani de a venit senin la poștă?

— A crezut că e o găselniță a lui Zăton de-al scoate din lot, ca să se întîlnească. De arestat puteam să-l arestăm chiar la lot, dar Ria n-a vrut. Cei șapte plopi înalți sau cei șapte pitici, cum le spune ea, au fost singurii Oameni care i-au sărit în ajutor, după aruncarea ei în bazin. Plus Unu cînd și-a amintit de unde o cunoaște, a tăcut, n-a scos un cuvînt. Se pare că a fost prima dată cînd el a tăcut fără să fie ajutat de o mînă frățească. Printre lucrurile pe care apoi i le-a reproșat Riei a fost și faptul că n-a avut încredere în el din moment ce a organizat concursul de șah pe tabără.

Ria n-a vrut să le ofere un spectacol sau o lecție deschisă de dirigenție, ci să le arate unde pot duce un șir de glume, ce consecințe cumplite pot avea. După arestarea lui Duică aș fi vrut să-i văd hîrjonindu-se, spunîndu-și vorbe numai de ei înțelese, dar nu, au plecat tăcuți și tîrîndu-și picioarele ca niște oameni bătrîni. Văzîndu-i, m-am înfuriat pe Ria, pe ideea ei, dar în final i-am dat, într-un fel, dreptate: era și acesta un mod, e adevărat că foarte dur, de-a-i atenționa pe copii, de-a-i feri în viitor de niște capcane abil ascunse. Tăcerea lor m-a bucurat, dar în ea era și o furie contra oamenilor mari, care, în mod conștient, încalcă niște reguli. Ei, în jocurile lor, nu acceptă minciuna, înșelătoria; pe cel care-l prind că nu joacă cinstit îl elimină automat din joc. Dacă nu și-o iartă lor, nu ne-o iartă nici nouă, oamenilor mari.

Copiilor nu trebuie să le ținem lecții, ci să facem totul de așa manieră, încît niciodată să nu ajungem să le ținem lor lecții, căci ei pe noi ne consideră vinovați, ei pe noi ne judecă, iar judecata copiilor și a bătrînilor e mai grea și mai amară decît toate legile și judecățile oamenilor mari.

— Tovarășe colonel, am ieșit din sat, mai departe ce fac, încotro o iau?

— Tu ia-o la stînga, în stînga e și inima și casa Bunei. Uite acolo, unde e pîlcul acela de pomi și case, sub poalele dealului, acolo trebuie să fie casa Bunei.

— E departe de sat.

— Ţi se pare. Întotdeauna casele bunicilor sînt departe de noi şi totuşi ele sînt clădite în noi şi sînt mai trainice decît credem noi. Uite maşinile, mă bucur că le-au parcat sub pomi şi nu le-au dus în curte, nu vreau miros de benzină, ci de plăcintă. Lasă uşile larg deschise, îi mai spuse Stăncioiu şi coborî.

Foşnetul foilor de porumb şi al frunzelor de plopi le alungă din urechi zgomotul motorului.

Dealul, plin de mere, din cauza terasărilor părea mult mai apropiat de casă decît era în realitate.

În curte nu se vedea nici o mişcare, nu se auzeau voci, de parcă toţi s-ar fi ascuns în casă din cauza soarelui ce dogorea. Ajunşi în faţa porţilor, aşteptară ca cineva să-i vadă şi văzîndu-i să-i cheme înăuntru.

Nevăzîndu-i nimeni şi nevenind nimeni în întîmpinarea lor, îşi dădură jos hainele, le azvîrliră pe stîlpii porţilor, apoi, rezemîndu-se de portiţă, se uitară în curtea bătută de soare.

Sub bolta de viţă de vie fusese întinsă o masă mare, lungă. Acolo era răcoare, era plăcut, dar bărbaţii îşi luaseră cîte un scaun şi jucau şah în mijlocul curţii. Din cînd în cînd îşi îndreptau spatele, se uitau după soare şi îşi mişcau scaunul puţin la dreapta sau la stînga. De la bucătărie se auzeau şoapte, rîsete înfundate, vase lovite unul de altul. La intrarea în grădină, lîngă cuptorul de pîine era, în schimb, un ştup de glasuri ameţite de mirosul plăcintelor ce se bănuiau a fi cînd acum, cînd acum gata, numai bune de scos. Cu un vălătuc în mînă, Buna îi scoase afară din grădină.

— Măi prunci, de nu aveţi odihnă eu pun lopata de pîine pe voi! Daţi-le pace la plăcinte că se întorc şi se acresc. Duceţi-vă la meri şi aduceţi-mi mere că după masă vă face Buna iar plăcinte.

— În ce aducem merele, Bună?

— În sîn. În sîn şi în poală se fură merele, că doar n-ai vrea să-ţi dau un car pentru o plăcintă?

Copiii trecură prin curte şi se îndreptară spre meri:

— Nenea, vii cu noi? strigară ei din pîrleaz.

— Duceţi-vă singuri, vin şi eu mai tîrziu. Acum am ceva de rezolvat.

— Mesele sînt ocupate, partidele începute, nu văd ce ai avea tu de rezolvat, îi spuse Adrian.

— Vreau să-i zic cîteva cuvinte partenerului tău, care de azi-dimineaţă nu s-a ridicat de pe scaun.

— În momentul în care am să pierd, cedez scaunul. Deocamdată cîştig.

— Cîştigătorul nu ia nimic...

— Cîştigătorul are totul.

— Exact. Are şi o nevastă care de azi-dimineaţă stă ghem pe treptele casei, nu spune un cuvînt, ci plînge în ea zăpezile şi pădurile de altădată!

— Dacă te deranjează, du-te şi oferă-i umărul tău drept, pe care să plîngă în hohote. Va fi un spectacol nemaipomenit, deocamdată e doar o mare tristeţe.

— Du-te te rog la ea şi spune-i ce vrei, spune-i chiar cuvintele acelea cretine şi idioate, dar care pentru ea sînt cele mai minunate, du-te şi spune-i: „Alină-te, dor, alină şi te linişteşte în braţele mele“, dar să se liniştească odată că altfel o pocnesc!

— Dacă îndrăzneşti...

— Lasă-l, de cînd îmi doresc o asemenea scenă. Vreau să-l văd că e capabil să o pună la punct, chiar să o pocnească.

Eugen le întoarse furios spatele şi se îndreptă spre Ria ce sta ghem, cu capul aplecat pe genunchii strînşi cu braţele.

— Ria, te rog să termini, că altfel... îmi iau maşina şi plec. Te rog, sîntem musafiri. Ce zice Buna cînd te vede stînd aşa ca o stană de piatră?

— Dă-i pace, pruncule. Las-o. E bine cînd oamenii se pot încă supăra pe prostia şi nepriceperea altora.

— M-ai minţit, Bună.

— Nu te-am minţit, fată, îi zise Buna şi se aşeză pe scări lîngă ea.

— Ba m-ai minţit. Am găsit totul aşa cum mi-ai povestit tu: drumul care o ia la stînga de la şoseaua naţională şi vine pînă la capătul grădinii, unde ai pus tu pe vremuri primii porumbi; casa bătrînească, cu prispa îmbrăcată în viţă de vie; icoana după uşa din prima cameră; casele noi, ale copiilor; porumbarul plin cu porumbei; fîntîna cu cumpănă; cuptorul de pîine, la intrarea în via plină de vulpicică. Ştiam, fără să-ţi fi văzut casa, cum sînt toate aranjate. Un lucru nu mi-am imaginat, pe care nu-l cred nici acum deşi îl văd, şi-l simt: că nu voi mai

găsi pădurea. Unde e, Bună, pădurea care te-a salvat pe tine de la foame?

— Rea, te implor, alină-te, se auzi o voce de la masa de şah.

— Unde e pădurea? Unde să fie, fată? Au tăiat-o! Nişte oameni care în viaţa lor n-au pus piciorul pe pămîntul ăsta de aici, deşi uneori mă gîndesc că n-au pus niciodată piciorul pe pămînt, ci doar pe asfalt şi în maşină, au hotărît să o taie. Tot ce ştiau ei era că aici grîul creşte bine, că iese mult la hectar şi atunci ce şi-au spus: să tăiem pădurea şi să punem grîu, cît mai mult grîu. Ei acolo n-au ştiut că pădurea nu e pe un loc întins, ca în palmă, ci pe dealuri, şi la poalele dealurilor curge un pîrîu, un izvor, pe care nu-l poţi seca, căci dacă astupi izvorul el îşi face loc în altă parte unde poate strica munca oamenilor şi pămîntul cel bun poate fi înmuiat, de nu mai poţi lucra şi semăna nimic pe el. Degeaba s-au dus oamenii din sat şi le-au spus şi le-au arătat, că nimeni nu i-a ascultat, ăia îşi făcuseră un plan şi ţineau de el, fără să se întrebe dacă e bun sau prost. Şi într-o toamnă au venit oameni de prin alte locuri şi au tăiat-o. I-am rugat ca pe dumnezeu, nu ca pe oameni, să lase stejarii care erau la capătul locului nostru, ca să nu mi se pară pustiul atît de mare, dar nu au vrut. Mi-au spus că-s lemnele statului şi, de vreau să le cumpăr, ei le taie, le măsoară şi-mi spun cît trebuie să plătesc. Eu nu aveam nevoie de lemne în curte, ci de stejarii la capătul lanului, dar degeaba, ei nu au înţeles şi au tăiat totul. Cînd auzeam drujbele tăind şi pe ei strigînd „cade, mă", simţeam cum mi se înmoaie picioarele şi mă sprijineam să nu cad.

După un timp, dealul arăta ca un cap de bărbat sau de femeie în care ai intrat cu o maşină de tuns numărul zece. Atunci i-am spus lui Gheorghe să facă ceva, ce o ştii, dar să nu mai văd dealul chinuit de mîna unor oameni nepricepuţi în alte treburi decît în tăiatul pădurilor. Gheorghe a făcut rost de nişte plopi canadieni şi i-am pus. Ăia pe deal tăiau şi noi jos puneam ca nebunii alţi copaci. N-au avut ce ne face că erau pe locul nostru. Cînd ei au terminat de tăiat şi au mai curăţat locul şi plopii mei se prinseseră şi creşteau frumos căci pămîntul era bun şi izvorul aproape. Grîu însă n-a crescut nicio-

dată pe deal, nici cît să faci o colivă, nu pentru morţi, ci pentru proşti. La un an dealul era tot un smîrc. Ei tăiaseră copacii, le scoseseră rădăcinile, dar sămînţa n-au putut-o culege bob cu bob şi din ea au răsărit puzderie de mlădiţe. Parcă era un loc blestemat, nimeni nu voia să se apropie de deal şi atunci Petrea le-a spus să pună meri, iar jos, pe malul pîrîului, plopi. Vorbele s-au purtat şi s-au adunat şi au hotărît să încerce să repare ce stricaseră ceilalţi şi într-o toamnă au dat foc dealului, au pus boii şi caii la pluguri şi au arat. Au scormonit palmă cu palmă dealul, apoi l-au terasat şi au pus merii.

Oamenii de aici din sat sînt răbdători şi buni ca pîinea caldă, dar acolo pe deal erau ca nişte nebuni; săpau şi înjurau, de ziceai că li se întîmplase o mare nenorocire, o moarte şi ei săpau mormîntul omului de le murise în casă. Nu s-au potolit nici după ce s-au prins merii şi i-au altoit, că toată ziua erau pe deal să-i vadă şi de li se părea lor ceva veneau la Gheorghe, cu sufletul la gură, să-i spună: vezi că mărul lui Uha nu s-a prins; al Floriţi, altoiul nu-i făcut bine; dacă nu plouă ce facem? Vorbeau despre meri de parcă ar fi vorbit de copiii lor, bănuindu-i că s-ar putea îmbolnăvi, deşi ei arătau bine, erau sănătoşi.

Au trecut ani de atunci, dar şi azi oamenii îi îngrijesc ca în primul an, cu aceeaşi dragoste sau frică. Eu cred că-i dragoste, deşi uneori cred că-i frică, frica de-a nu-şi vedea munca risipită. Au pierdut pădurea, nu mai vor să piardă şi aurul din merii de pe deal.

— Bună, dacă acum ai veni pentru prima dată aici, ce ar fi?

— Hei, fată, ce mă întrebi tu e altă poveste, în care eu nu mă mai pot întoarce. Ar putea fi aşa: odată, cînd a venit la mine fata mea, pe care dacă o întrebam „măritată eşti, fată?" ea rîdea şi-mi spunea că are doi copii şi soacră, şi mă lăsa să cred ce voiam eu din rîsul ei, stăteam pe scară, ca acum, şi mă uitam la ea cît e de supărată, că nu mai vede nimic în jurul ei, deşi ar fi avut ce vedea. Bărbatul ei şi cu ficiorii mei jucau şah în curte. Îşi dăduseră cămăşile jos de pe ei ca să-i mai bată soarele. Nu scoteau nici un cuvînt, doar fluierau din cînd în cînd, îndreptîndu-şi spatele şi uitîndu-se ca nişte cocoşi mîndri peste curte.

Cum se foiau, ai fi zis că nu văd şi nici nu aud nimic, decît jocul lor de şah, dar, dacă te uitai mai bine, îi vedeai pe ficiorii mei cum tresăreau şi zîmbeau în ei la fiecare pas, sau şoaptă sau rîs al nurorilor mele. Nu le vedeau, dar le simţeau şi erau fericiţi. Bărbatul fetii mele stătea cu spatele la noi, de parcă n-ar fi ştiut că sîntem acolo, dar vorbele noastre ajungeau pînă la el, pînă la palmele lui transpirate şi şterse mereu. Eu mă uitam la toţi şi îi credeam pe toţi pruncii mei, şi auzeam şoaptele plopilor şi vedeam merele sclipind în soare, ca umerii pruncilor mei, şi eram fericită...

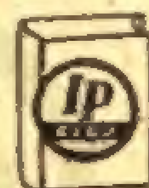
— Ce faci, ai cîştigat, de ce pleci?

— Pentru că abia acum am cîştigat şi nu vreau să pierd. Rea, hai să-ţi arăt merii cu frunze de argint şi mere de aur.

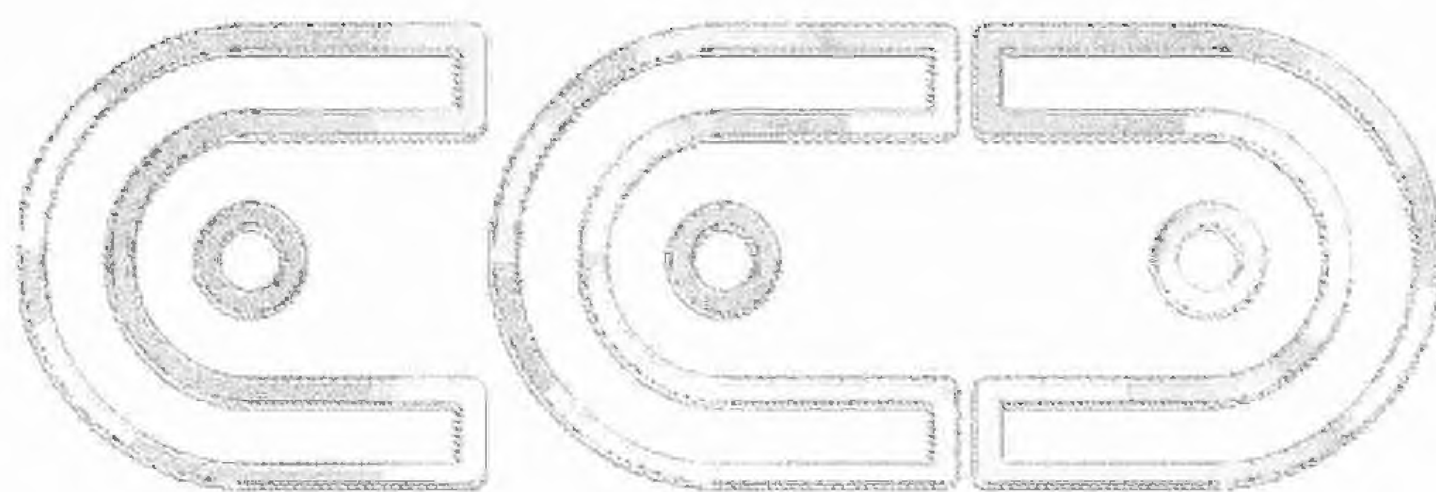
Lector: M. OPRIȚĂ
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1981. Bun de tipar: 20. II. 1981
Comanda nr.: 2040. Coli de tipar: 15,75
Hîrtia: ofset A 70 g/mp. Format 16/54×84
Tiparul executat sub comanda nr. 2/1981 la

Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul
Cluj-Napoca, B-dul Lenin nr. 146
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

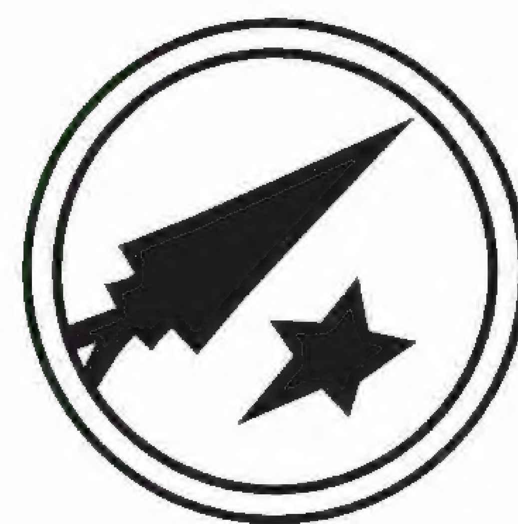

Anonim

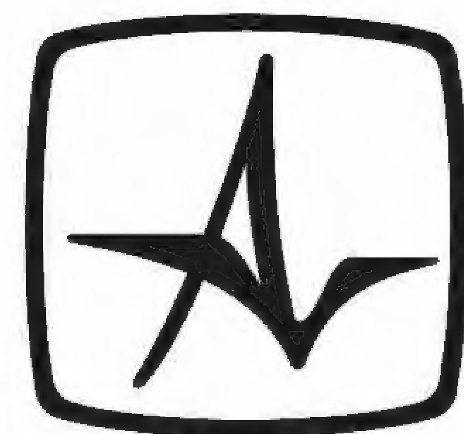

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

